SWASTIKA GECELERİ

KATHARINE BURDEKIN

ÇEVİREN
MEHTAP GÜN AYRAL

ENCORE

Katharine Burdekin 1896'da İngiltere'de doğdu, birçok romanında Murray Constantine takma adını kullandı. 1963'te ölümüne kadar 10'dan fazla romanı yayımlananan Burdekin'in *Swastika Geceleri* (1937) Feminist Press tarafından 1985'te yeniden yayımlandı ve feminist distopyan edebiyatın öncüsü kabul edildi.

KATHARINE BURDEKIN

SWASTIKA GECELERİ

ENCORE EDEBİYAT

İngilizce orijinali *Swastika Night* ilk olarak 1937'de Victor Gollancz tarafından basıldı

© 1937 Katharine Burdekin Estate (Lawrence & Wishart, Londra)

İlk Feminist Press baskısı Daphnei Patai önsözüyle 1985 yılında yayımlandı.

önsöz © Daphnei Patai

Swastika Geceleri © Encore
Bu kitabın tüm hakları Encore Yayınları'na aittir.

2. Baskı, Ağustos 2014

Encore Yayınları
Tekrar Yayıncılık Bilişim ve Tic. Ltd. Şti. Sertika No: 29423
Zambak Sokak, No:13/3 34435 Beyoğlu İstanbul
iletişim@encorekitap.com
www.encorekitap.com

ISBN 978-605-85414-9-8

Yayıma Hazırlayan: Melis Oflas

İllüstrasyon: Burak Dak

Kapak Tasarımı: Levent İnce

Sayfa Düzeni: DBY Ajans

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

GİRİŞ

Daphne Patai

Swastika Geceleri kitabının yazarı, yaklaşık elli yıl boyunca kimliğini "Murray Constantine" takma ismiyle gizledi. Kitabın asıl yayıncıları 1980'lerin başında ısrarlı talepler sonucunda "Murray Constantine"in Kathrine Burdekin olduğunu açıkladılar. 1896 yılında Derbyshire'da doğan Burdekin 1922 ile 1940 yılları arasında on kitap yazdı, 1963 yılında öldü.

Politika, tarih, psikoloji ve dinle çok ilgili olan Burdekin, pek çok yazınsal tarzı denemişse de, takma isimle ya da gerçek adıyla yayınlanan romanlarının tek bir elden, gelişme sürecindeki tek bir yaratıcı zekâdan çıktığı açıkça bellidir, Burdekin'in feminist eleştirileri gerçekçi kurgularında, hatta çocuk kitaplarında bile kendini belli etse de, ütopyacı kurguyu yaratırken tüm bunların üstüne çıkmış, diğer "toplumlara" hayali bir geçiş sayesinde sağlanan özel bakış açısı onun en önemli iki kitabını yazmasına vesile olmuştur: *Swastika Geceleri* (1934) ve *Proud Man* (1934). Bu kitaplar ilk çıktıklarında zamanın eleştirmenleri Burdekin'in, bugün cinsiyet ideolojisi ya da cinsiyet politikası olarak adlandırdığımız önemli eleştirilerini es geçme eğilimindeydiler. Ancak yine de fırsat buldukça onun -kimilerini "Murray Constantine'in kadın olduğu tahminlerine yönelten- feminist yaklaşımlarından söz ediyorlardı. *Swastika*

Geceleri'nin bu yeni baskısıyla, Burdekin'in eserleri sonunda okuyucusuyla buluşacaktır.

Kurgusal ütopyalar ("iyi yerler") ve karşı ütopyalar ("kötü yerler") yazarın yaşadığı dönemdeki eleştirileri seviyelendirme açısından bir çerçeve sunar. Ama Burdekin *Swastika Geceleri*'nde yedi yüz yıllık Nazi hegemonyasının ardından bir Avrupa hayal ederken, faşizmin tehlikeleri hakkında uyarıda bulunmaktan daha fazlasını yapıyordu. Burdekin'in kitabı, faşizm analizlerini, Hitler ve onun döneminin özelliklerinin ötesine geçerek ifade etmesi açısından önem taşımaktadır. Faşizmin erkek hegemonyasının olağan gerçekliğinden, cinsiyet rolleri açısından erkek ve kadınları kutuplaştıran bir gerçeklikten nitelik olarak değil, nicelik olarak farklı olduğunu iddia eden Burdekin, davranışın "eril" ve "dişil" şekillerini hicvetmektedir. Bu açıdan Nazi ideolojisi, "erkeklik kültünün" en uç noktaya ulaşmış halidir. Erkeklik kültüne karşı öne sürülen güçlü argümanların yanı sıra bu bağlantı, Burdekin'in kitabını 1930'lar ve 40'larda yazılmış diğer pek çok anti faşist karşı ütopya kitabından ayırır.[1]

Burdekin Hitlerci milenyumun yedinci yüz yıldaki Almanya ve İngilitere'sini tasavvur eder. Dünya iki statik küreye ayrılmıştır –Nazi İmparatorluğu (Avrupa ve Afrika'da) ve aynı derece askeri bir yönetim olan Japon İmparatorluğu (Asya, Avustralya ve Amerika kıtasında). Nazi İmparatorluğu'nda Hitler'e tanrı olarak tapılmakta ve onun Gök Gürültüsü Tanrısı olan babasının kafasından infilak ederek oluştuğuna inanılmaktadır. Böylece o, kadınlarla girilen pis ilişkilerle lekelenmemiştir. Kadınların hayvanlar gibi bilgisizlik ve kayıtsızlık durumuna sürüklendiği, "Kadının İndirgenmesi" süreci

[1] Christopher Norris'in *Inside the Myth: Orwell, Views from the Left* kitabındaki Andy Croft'un önemli makalesi "Worlds Without End Foisted Upon the Future –Some Antecedents of 1984", Londra, 1984, sayfa 183-216. Croft, *Swastika Geceleri* kitabını "1930 sonları ile 1940 arasında anti faşist karşı ütopya olarak yazılmış pek çok eser içinde en sofistike ve en orijinal olanı" olarak görür.

yaşanmış, kadınlar sadece üreme fonksiyonları sebebiyle bulundurulmuşlardır. Geçmişe ait bütün kitaplar, kayıtlar, hatta anıtlar bile, resmi "Nazi" gerçekliğini tek ihtimal haline getirmek için yok edilmiştir. Nazi İmparatorluğu'nda gücü bir tür feodal toplum elinde tutmaktadır; sahte mizaçları uzun zaman önce unutulmuş olan Alman Şövalyeler ve Alman mitolojisi öğretmenleri yerel otorite olmuşlardır. Kadınlar ayrılmış bölgelerde, kafeslerde tutulmaktadır; İndirgenme, erkeklerin yüceltilmesiyle tamamlanmıştır. Bu durum erkekler arasında homoseksüel ilişkilerin doğmasına sebep olmuştur (Burdekin, erkek homoseksüelliğinin reddedici değil, kapsayıcı erkek rolünü ihtiva ettiğini iddia eder). Ancak yine de üreme, Alman erkekleri için bir vatandaşlık görevidir. Nazi döneminin başlangıcında bütün Yahudileri yok eden Hıristiyanlardan artık nefret edilmektedir; Dokunulmaz olarak görülmektedirler.

Cinsiyet hiyerarşisi ve sınıf yapısı arasındaki ilişkiyi gören Burdekin, bir önceki kitabı olan *Proud Man*'de (kitabın evrimini tamamlamış anlatıcısının "alt-insan" diye yaftaladığı) İngiliz toplumunun sınıf üstünlüğü ile yatay olarak, seks üstünlüğü ile dikey olarak bölündüğünü yazmıştır. *Swastika Geceleri*'nde ise daha ileri giderek cinsiyet hegemonyasının bir sus payı olarak hegemonya kurbanı olan erkeklerin işbirliği yapmasını sağladığını anlatır: Statüleri ne olursa olsun erkeklere, her durumda kadınlardan üstün olma güvencesi verilmiştir.[2] Bu arada Alman erkekleri şu sözleri içeren Hitlerci inancı kabul etmiştir: "Ve gurura, cesarete, şiddete, zalimliğe, kan dökmeye, insafsızlığa ve bütün diğer askeri ve kahramanca değerlere inanıyorum." Bu bir hiciv de olsa, Nazi ideolojisinin kesin bir tasviri ve dünyanın pek çok yerinde normal görülen eril cinsiyet kimliğinin sadece küçük bir abartısıdır.

Burdekin, *Swastika Geceleri*'nde anlatılan eril ideolojinin iki temel boyutuna odaklanır: Kadınların kendi bedenleri ile üremeleri

---

[2] Deborah Kutenplon, *The Rebel Passion and the Swastika Night*, "The Connections: Militarism, Sex Roles and Christianity", basılmamış yazılar, 1984.

üzerinde kontrol yetkilerinin olmaması. Bunlara, kitaptaki Hitler toplumunun iki temel kurumu karşılık gelir: Erkeğin tecavüz etme hakkı ve Erkek-Çocuğun on sekiz aylıkken annesinden Alınması'nı, böylece erkekler tarafından ve erkekler arasında büyütülebilmesini emreden kanun.

Tecavüzü özde dişil otonomiye bir saldırı olarak anlayan Burdekin, tecavüz mantığını toplumdaki eril üstünlükle dile getirir. Geleneksel, cinsiyet temelinde kutuplaşmış bir toplumda kadınlar reddetme haklarıyla erkek üstünlüğüne meydan okurlar. Dişinin seks partnerini seçmesi, pek çok hayvan türünde "doğaldır", ama bu durum insan erkeğinin kibrine karşı sürekli bir hakaret haline gelir. Erkekler kadınları bu haktan mahrum ederek onları kendi isteklerine göre kullanabilecekleri birer nesneye dönüştürürler. Erkeklik kültü göz önüne alındığında, erkekler elbette kadınların bu reddetme hakkını uygulamaya devam etmesine izin veremezler. Tecavüzün rutin bir uygulama olarak kurumsallaşması, kadına öneminin ve otonomisinin yok sayıldığını sürekli hatırlatır. Erkeklerin sadece birbirlerine karşı yükümlülükleri vardır: *Swastika Geceleri*'ndeki kadınlar, bir erkeğin sahipliği altında olduklarını belli eden kolluklar takarlarsa eğer, tecavüzden muaf olurlar –ve aslında bu onların tek kurtuluşlarıdır. Asıl mesele cinsel haz değil, kadınlar üzerinde tahakküm kurmaktır –sadece oğlanlar güzel, arzulanabilir ve sevilebilir addedilir. Kadınlara, çocukluktan itibaren önemsiz oldukları ve onlara uygun rolün, erkeklerin isteklerini kabul etmek olduğu öğretilir. *Swastika Geceleri*'ndeki toplumsal kuralların mantığı acımasızdır. Kadınlar daha fazla kız çocuğuna ihtiyaç duyulduğunu, oransız erkek doğumunun toplum için tehlike arz ettiğini bilmemelidir: "...kadınlar bunu anlarlarsa eğer, kendilerine saygı duymaya başlamaları nasıl önlenebilir? Bir kadın kız doğurduğu için alenen sevinç duymaya başlarsa, Hitlerkent yıkılmaya başlar." Elbette ne kadınlar ne de erkekler geçmişle ilgili doğru bilgilere, Hitlerizm gelmeden önceki tarihin hafızasına sahiptirler.

Proud Man'de Burdekin, tamamen farklı şartlar altında bile insanlığın aynı kalacağı varsayımı yüzünden, Aldous Huxley'nin *Cesur Yeni Dünya* kitabını eleştirir. Kendisi bu hataya düşmemiştir. Onun *Swastika Geceleri*'ndeki kadınları gerçekten de bilgisiz ve korkak hayvanlara dönüşmüşlerdir; sefaletleri onların tek ayırt edilebilir insani özellikleridir. Burdekin olumlu erkek karakterlerinin bile ciddi bir çevresel bozukluğa maruz kaldığını göstermeye çok dikkat eder. Kitabında yalın kahramanlar yoktur; anlamaya çalışan ve bilginin yardımıyla bir dereceye kadar şartlanmalarının üstesinden gelebilen erkekler vardır.

Romanın kahramanı İngiliz Alfred'in kaderi, tarihte aynı adı taşıyan adaşları gibi, ülkesinin özgürlüğüne katkıda bulunmaktır. Ama Alfred belirgin olarak bir savaşçı değildir. Burdekin 1930 yılında, şiddete ve askeri cesarete bağlı olan erkekliği eleştirdiği barış yanlısı bir kitap olan *Quiet Novel*'ı yazmıştır. *Proud Man*'de askeri, "öldüren erkek" olarak tanımlayan Burdekin, *Swastika Geceleri*'nde Alfred'in Nazizm ideolojisine karşı çıkmasıyla militarizme saldırmaya devam eder. Alfred şiddetin, barbarlığın ve fiziksel cesaretin bir "erkek" değil, sadece her yaştan oğlan çocukları yaratacağını anlar. Ona göre erkek olmak bir ruh gerektirir. Bu yüzden *Swastika Geceleri*'nde Hitlerizm'den kurtulmak, "askeri değerler" olan şiddet ve gaddarlıkla mümkün olmaz.

Swastika Geceleri'nin ilk yayıncısı Victor Gollancz, kitap 1940 yılında Sol Kitaplar Kulübü'nün seçimi olarak yeniden basıldığında bir not ilave etmiştir (kulübün dağıtımını yaptığı pek az sayıda kurgu kitaptan biridir). Belki de *Swastika Geceleri*'nde geçerli olan pasifist dürtüler, Hitler'e karşı savaş başladığında pek de sempati doğurmadığından, Gollancz yorumlarına şu sözleri ilave etmiştir: "Yazar, Nazi düşüncesinin şeytani bir şey olduğu ve Nazilerle karada, denizde, havada ve içimizde savaşmamız gerektiği hakkındaki fikrini hiç değiştirmemiştir, ancak Nazi *gücünün* tüm *dünyayı* canavarlaştıracağı hakkındaki fikrini değiştirmiştir..." Bu iyimser mesaja o anda gerek duyulmuş olsa da, *Swastika Geceleri*'nin etkisini

azaltmış, kitabı yanlış tanıtmıştır. Çünkü kitabın kalıcı katkısı tam olarak Nazi ideolojisinin ayrıntılı özelliklerini aşması; Nazizmi ve genel olarak militarizmi daha geniş "erkeklik kültü" yelpazesinde konumlandırmasıdır. Ne ırksal ne de cinsel eşitsizlik ve tahakküm kavramlarını icat eden Hitler'dir. O sadece bu kavramları mantıksal olarak bir adım öteye taşımıştır. Burdekin'in eleştirisinin başladığı yer burasıdır.

Burdekin'in "Erkeklik kültü"ne vurgusunu tamamlayan, kadınların kendi boyun eğdirilmeleri içindeki suç ortaklığının analizidir. Alman Şövalye von Hess, geçmişe ait bazı bilgiler edinmesini sağlayan gizli el yazmalarını ele geçirmesine rağmen hâlâ kadınların doğuştan aşağı olduklarına inanmaktadır. Kadınların buna razı olmalarını çözümlerken şu sonuca varır: "Kadın, erkekleri memnun etme arzusunun vücut bulmasından başka hiçbir şeydir." Böylelikle von Hess'in, kadınların insan olmadığını yüzyıllar önce kanıtlayan bilge bir şövalye olan von Wied'in görüşlerini bir yandan eleştirdiği bir yandan da tekrar ürettiği ortaya konur. *Swastika Geceleri*'nde von Wied'e isnat edilen fikirler, 1903 yılında, sözde dişil özelliklerin sıra dışı bir kataloğunu geliştiren *Sex and Character* adlı kitabı yazan Viyanalı pre-faşist ideolog Otto Weininger'i çağrıştırmaktadır. Eflatun ve Aristo'ya ilgi duyan Weininger, eril ilkeyi etkin olarak ve form olarak görür; dişil ise, o bilindik boyun eğen yapısı yüzünden sadece edilgen maddedir, erkek tarafından şekillendirilmesi gereken bir hiçliktir. Kadın olumsuzlamadır, anlamsızlıktır, bu yüzden erkek onu korkutur, diye yazar Weininger. Kadın, cinsel organları tarafından ele geçirilmiştir ve sadece erkekle cinsel birleşmeye girerek var olabilir. Cinselliği ahlaksızlık olarak değerlendiren Weininger'e göre, kadınlar bu şekilde, erkekleri ahlaklı bir hayat yaşamaktan alıkoyarlar. Doğurganlığın iğrenç bir şey olduğu ve insanlığın eğitiminin kadınların elinden alınması gerektiğine inanır. Kadınlarla Yahudileri bir tutan Weininger, onları erkekler ve Aryanlarla karşılaştırır; Yahudiler düşkünlerin en düşkünü olsalar da, *Swastika Geceleri*'ndeki Hitler öğretisinde yansıyan söz-

lerdeki gibi, "En yüksek standardın kadını, en düşük standardın erkeğinden ölçülemeyecek kadar geridedir."

Tıpkı *Swastika Geceleri*'nde von Wied'in bazı teorilerini reddeden şövalye von Hess gibi, Alfred de von Hess'in ona dediklerinden bazılarını reddedebilmektedir. Kadınların İndirgenme'yi kabul edişlerine kendince bir açıklama getiren Alfred, kadınlarının gelişememesinin, kendilerini önemsememelerinin bir cezası olduğuna kanaat getirir: Kadınlar erkek cinsinin farklı değil, daha iyi olduğuna inanmışlardır. Bu nedenle de, onlara erkekler tarafından empoze edilen şablonları kabullenmişlerdir. Dünyanın değerlerinin erkeksi olduğunu düşünür Alfred, çünkü kadınlar yoktur, yani erkekliğin talepleriyle deforme olmamış gerçek kadınlar yoktur. Alfred, kadınların boyun eğişinin doğaları gereği olmadığını anlar; daha doğrusu, erkeklerin ulaşabileceği iki şeye kadınların asla ulaşamadığını. Birincisi, cinsel yönden zarar görmemek, diğeri ise cinsiyetleriyle gurur duymak ki bu, "en sıradan bir oğlan çocuğunun bile doğuştan hakkı"dır. Alfred kadınların "ruhsal güçlerini" yeniden keşfetmeleri gerektiği sonucuna varır.

Burdekin, kitapta gelişen politik ve kişisel, genel ve özel paralellik içinde, kadınların İndirgenmelerini kabullenişlerinin temellerine ışık tutar. Nazi İmparatorluğu, tebaasına Nazi erkeklerinin kadınlara davrandığı gibi davranmaktadır: fethedilmiş ve zapt edilmiş nesneler olarak. İmparatorluğun tebaasını asimile etmekten ziyade değersizleştirerek nasıl yönettiğini tarif ederken von Hess şöyle der: "Dışlamak, erkekleri değersiz hissettirmek için kusursuz bir yöntemdir." *Swastika Geceleri* sadece "erkeklik kültü"nün sebeplerinden imalı olarak bahsetse de, Burdekin önceki kitabı *Proud Man*'de bu konuya doğrudan doğruya değinmiştir. Geleneksel cinsiyet ideolojisinin eleştirisini yapan bu kitabında Burdekin, kadına biyolojik olarak erkekten daha çok önem veren doğal dengeyi yeniden düzenleme ihtiyacını doğuran ataerkil geçmişin temel sebeplerinin kaynağına iner.

1920'lerde kadın psikolojisi üzerine makaleler yazan Karen Horney gibi Burdekin, erkeklerin kadınlara değersizleşmiş bir toplumsal kimlik dayatmalarının sebebi olarak, kadının doğurganlığından duyulan temel korku ve kıskançlığı görür. Bu da erkeklerin, kadınların sanatsal (ya da diğer) yeteneklerini değersizleştirmedeki ısrarlı tutumlarını açıklar. *Proud Man*'deki hikâye anlatıcısı böyle anlatır. Aslında erkek gururu kuşku götüren bir durumdur, "somut bir biyolojik gerçeğe dayanmaz." Bu yüzden oğlan çocuklarının gittiği -kadınlardan ayrı tutulmazlarsa uygun erkek davranışları geliştiremeyecekleri kaygısıyla- karma olmayan okullarda, kulüplerde, spor dallarında, en önemlisi de orduda, cinsiyet rolüne uygun davranışların öğretilmesine daha çok önem verilir. Burdekin, savaşın cazibesinin kadınları dışlaması olduğunu yazar. *Proud Man*'de Burdekin (bugünkü terminolojide kullanıldığı şekliyle) toplumsal cinsiyet (gender) ile biyolojik cinsiyeti (sex) birbirinden ayırır ve kadın ve erkeklerin dönüşüm geçirmesi gerektiği sonucuna varır: "Dişil ve eril olmaktan vazgeçip dişi ve erkek olmaları gerek. Erillik ve dişillik, erkek ve kadınlar arasındaki suni farklılıklardır. Erkeklik ve dişilik ise gerçek farklılıklardır..."

Tarz ve söz dağarcığı açısından, *Proud Man*'de Burdekin'in sıra dışı bir şekilde çağdaş bir tınısı vardır –bu tını *Swastika Geceleri*'nde olmayabilir, çünkü geçmişimize ait aşikâr politik durumdan bahseder. Burdekin, vatandaşlık gücünün kefili olarak penisten bahseder, ama Karen Horney'den farklı olarak gerçek bir üstünlüğe hiçbir şekilde atıfta bulunmaz. Asıl olan penisin toplumsal önemidir. Bu psikoloji *Swastika Geceleri*'ndeki erkeklik organına ait gururun toplumun düzenleyici prensibi haline geldiği kâbus sahnesinde karşılığını bulur. Burdekin pek çok yazısında küçültücü bir terim olan yetişkin adamlığın sahte kılıklarını açığa çıkarır ve erkeklerin erkekliklerini sonsuza dek tasdik ettiklerini ve giderek güven veren o anlı şanlı erkekliğin aksine, kadınların dişi hayvanlara indirgendiklerini gösterir. Böylece H. G. Wells'in *The Passionate Friends* (1918) adlı romanındaki engellenmiş bir kadın karakterin yorumunu siyasallaştırır. Seksüel alanda uzmanlaşmaya

zorlanmaktan şikâyet eden bu karakter şöyle der: "Kadın cinsi insan değil, indirgenmiş insandır."

Burdekin'in bakış açısı, Amerikalı yazar Charlotte Perkins Gilman'ın *Herland* (1915) adlı feminist ütopyasındaki erkek anlatıcının, yavaşça 'o çok hoşumuza giden kadınsı cazibe aslında hiç de dişil değil, sadece erilliği yansıtıyor –bizi memnun etmek zorunda oldukları için memnun ediyorlar' sonucuna varmasını hatırlatır. Benzer bir gözlem, Virginia Woolf'un *Kendine Ait Bir Oda* (1929) adlı kitabında da görülür. Woolf, keskin bir ironiyle şöyle yazar: "Kadınlar yüzyıllardır erkeği olduğundan iki kat daha büyük göstermenin tatlı gücüne sahip büyülü aynalar gibi hizmet etmişlerdir. Bu güç olmasaydı dünya bir bataklık ve vahşi bir ormandan ibaret olacaktı. Hiçbir savaşımızın zaferi bilinmeyecekti."

Her ne kadar ilk çalışmalarında cinsiyet ideolojisinin sorunlarına yönelmişse de, açıkçası Hitler'in yükselişi, geleneksel erkeklik nosyonlarının tehlikesi hakkında Burdekin'in zihninin netleşmesine yardımcı olmuştur. Nazi Almanyası'ndaki (ondan önce de Mussolini'nin İtalyası'ndaki) olayları takip eden bir feminist için, faşist cinsiyet ideolojisi mantığına karşı durmak zorunluluktur. Nazilerin kadınlar hakkındaki görüşleri gayet açıktır. 1932 yılında, Naziler kadın hareketinin tüm kollarını yok etmeden bir yıl önce Çalışan Kadınlar Reich Komitesi, Almanya'nın çalışan kadınlarına bir çağrı yapmıştır. Alman komünist gazetesi *Die Rote Fahne*'ta (Kızıl Bayrak) yayınlanan bu çağrı, Nazi insafsızlığının habercisi olmuş, kadınlara anti faşist harekete katılmaları için çağrıda bulunmuştur: "Naziler kürtaja ölüm cezası talep ediyorlar. Sizi itaatkâr doğum makinelerine dönüştürmek istiyorlar. Erkeklerin hizmetçisi olacaksınız. İnsanlık onurunuz ayaklar altına alınacak."[3] Winifred Holtby de, 1934 yılında *Women and a Changing Civilizatiton* adlı kitabında Almanya ve İngiltere'de faşizmin gelişmesine içkin olan akla saldırı hakkında okuyucularını uyarır.

[3] Susan Groag Bell ve Karen M. Offen, *Women, the Family and Freedom: The Debate in Documents*, cilt II, 1880-1950, Stanford 1983, sayfa 383.

Ve şu sonuca varır: "Aklın düşmanları kaçınılmaz olarak 'eşit hakların' karşısındadırlar."

Hitler'in kadınlara yakışan roller hakkındaki görüşleri aslen *Kavgam* (1924) adlı kitapta ortaya konmuştur: "Onlar ırkımızı üreteceklerdir." 8 Eylül 1934 yılında Nasyonal Sosyalist kadınlara yaptığı konuşmasında bu konuyu irdeleyen Hitler, erkeklerle kadınlar arasındaki doğal iş bölümünün daha büyük bir dünya (erkek) ile daha küçük bir dünya (kadın) arasında uyumlu bir tamamlayıcılığı içerdiğini iddia etmiştir: "Nasyonal Sosyalist kadın hareketimizin programı sadece bir noktayı ihtiva eder –o da çocuktur." Hitler politik hayatın kadınlara 'layık' olmadığını, bu yüzden da Nazi politikasının onları dışarda tuttuğunu ileri sürer.[4] Burdekin'in *Swastika Geceleri*'ndeki senaryosunun aksine, Nazi politikaları ırksal olarak arzulanan kadınların sağlığını ve esenliğini teşvik etmiştir. Anneliğin desteklenmesi, –millet için kalıtımsal olarak değerli çocuklar doğurabilen kişilere- hamilelik imtiyazları ve bakımı ile evlilik teşvikleri sağlayan bir dizi kanun biçimine bürünmüştür.[5]

Burdekin'in özgün düşüncesi, Nazi politikalarının çeşitli elementlerini tek bir ideolojik bütüne katmaktı. Kadınların anne olarak eril yüceltilmesi ile yalnızca damızlık hayvanlar olarak alçaltılmaları arasında sadece küçük bir adım olduğunu görmüştü. Her iki durumda da kadınlar tüm bir toplumsal kimliğin üzerinden kurulduğu biyolojik bir fonksiyona indirgenmiştir. Burdekin bu indirgenmeyi ataerkil toplumun rutin uygulamalarıyla ilişkilendirmiştir. Nazi propaganda bakanı Joseph Goebbels, 11 Şubat 1934'teki konuşmasında Nazi Almanyası'nın cinsiyet ideolojisini açıkça belirtmiştir: "Nasyonal Sosyalist hareket, doğasında eril bir harekettir... Erkekler büyük çizgi ve formlara hayat vermek zorundadır; bu çizgi ve formları içsel dolgunluk ve şevklerinden gelen renklerle doldurmak ise kadınların görevidir..."[6]

---

[4] A.g.e. sayfa 377-8.

[5] Jill Stephenson, *Women in Nazi Society*, Newyork, 1975, sayfa 41.

[6] Clifford Kirkpatrick, *Germany: It's Women and the Family Life*, Indianapolis, 1938, sayfa 116.

Swastika Geceleri basıldıktan bir yıl sonra Virgina Woolf *Üç Gine* (1938) adlı kitabında faşist devlet tiranlığını ataerkil toplum tiranlığı ile bağdaştırır. Faşizmle ilgili son dönem kaynaklar da bu bağlantıyı onaylar. Örneğin Maria Antonietta Macciocchi, faşist ideolojideki kadın cinselliğiyle ilgili bir makalede, ataerkil düzenden bahsetmeksizin faşizmden bahsedilemeyeceğini iddia eder. Çözümlemeleri, faşizmin özgünlüğünü "yeni bir ideoloji yaratma kapasitesinde değil, halihazırda var olanın konjonktürel dönüşümünde ve yeniden birleşiminde" konumlandırır.[7]

Swastika Geceleri'nin çağdaş okuyucuların ilgisini çekecek bir başka yönü de, George Orwell'ın *1984* adlı kitabını çağrıştırmasıdır. George Orwell'ın, kitabından on iki yıl önce basılan *Swastika Geceleri*'nden haberdar olduğu hakkında doğrudan bir kanıt yoktur, sadece içsel benzerlikler, müzmin bir müstakriz olan Orwell'ın Burdekin'den de bir şeyler ödünç aldığını akla getirmektedir. *Swastika Geceleri*'nin yayıncısı Victor Gollancz, Orwell'ın da ilk yayıncısıydı ve Orwell'ın *Road to Wigan Pier* adlı kitabı 1937 yılında Sol Kitaplar Kulübü seçimleri arasındaydı. 1940'ta ise *Swastika Geceleri* bu listeye girmişti.

Hem *1984* hem de *Swastika Geceleri* -Orwell'dan ziyade Burdekin'de daha derin bir şekilde- bireysel düşüncenin tamamen saf dışı bırakıldığı, bu amaçla geçmişe dair bütün bilgilerin, hatta hafızanın bile yok edildiği totaliter rejimleri tasvir eder. Her iki kitapta da dünya ebedi ve durağan bir ihtilaf içindeki farklı imparatorluklara bölünmüştür. Her ikisinde de benzer bir hiyerarşi vardır ve en çok horlanan gruplar (işçiler; kadınlar) vahşi hayvanlar gibi görülür. Hiyerarşik uçlar bir dereceye kadar hegemonyadan muaftır. Şövalyeler ve Hıristiyanlar *Swastika Geceleri*'ndeki sürekli aramaya maruz kalmazlar: önemli pozisyonları sebebiyle şövalyeler; Dokunulmaz olmaları sebebiyle Hıristiyanlar. Aynı şekilde *1984*'te de *iç parti* üyeleri ekranlarını kapatabilirler ve *işçiler* bunları

[7] Jane Caplan, "Introduction to Female Sexuality in Fascist Ideology" *Feminist Review*, sayı 1, sayfa 62.

kurmakla yükümlü değildirler, çünkü işçilerin hiçbir önemi yoktur. Hiyerarşi kavramına ayak uydurmada, iki toplumda da üst kademedekilerin başkalarına yasak olan ayrıcalıkları vardır.

Dahası, iki kitapta da yönetici konumunda olan birinin yanaştığı asi bir başkahraman vardır (iç parti üyesi O'Brien ve şövalye von Hess). Bu güçlü adam, başkahramanın isyan etme eğiliminin başka yöne yönlendirilmesinde aracı olur; her iki hikâyede de başkahramana gizli bir kitap, yani bilgi verir. İki kitapta da, geçmiş hakkında temel bir kanıt sağlayan bir fotoğraf vardır. Winston Smith ve Alfred, ikisi de sevgilisine/arkadaşına (Julia; Hermann) gizli kitaptan okuduğu geçmişi öğretir, ama direnç ya da umursamazlıkla karşılaşır. İki kitapta da ilginç bir detay vardır: Kitap yüksek sesle okunurken Julia ve Hermann uyur, bu da onların ilgileri ya da entelektüel gelişmişliklerinin olmayışına işaret eder.

Swastika Geceleri'nde olduğu gibi *1984*'te de gizli muhalefetin adı Kardeşliktir. Hermann ve Julia'nın apolitik eğilimlerine rağmen, ikisi de önderin isyanına katılır ve bu yüzden yıkıma uğrarlar. İki kitapta da nefret edilen resmi düşmanlar vardır: *1984*'te Goldstein, *Swastika Geceleri*'nde ise dört kemer dostları, Hitler'in düşmanları. Ebedi efsane liderler, Büyük Birader ve Hitler taparcasına sevilir. Sonunda, Wilhelm Reich'ın teorilerinin yasalaşması gibi, iki öyküde de cinselliğin saptırılması meydana gelir: *1984*'te zevk için seks yapmanın yasaklanması, *Swastika Geceleri*'nde ise ayrıcalıklı erkekleri cinselliği kullanarak baştan çıkaran kadınların indirgenmesi ve aşağılanması. Ve iki kitapta da seks üreme için teşvik edilir, ama sadece belli kişilerle.

Orwell, *Swastika Geceleri*'nde de görünen olgulara isimler verir. Aslında *1984*'ün modern kültüre asıl katkısı, muhtemelen bu isimlere dayanır. "Newspeak" (Yenikonuş), düşünceyi engellemek için tasarlanan dilin indirgenmesi için kullanılan terimdir. *Swastika Geceleri*'nde de kavramlar ve sözcükler kaybolur: 'Evlilik' ve 'sosyalizm' gibi terimler ve onurlu ve değerli bir insan olan kadın düşüncesi. "Doublethink" (Çiftdüşün) Orwell'ın, insanın çelişki

duymadan çelişkili düşünceleri aklından geçirebilme yeteneği için kullandığı terimdir. Geniş anlamıyla, insanın kendi düşünce ve anılarına sansür uygulama yeteneğine gönderme yapar. *Swastika Geceleri*'nde kadınlar, özümsemiş oldukları resmi ideolojinin lehine olacak şekilde kendi duyularının tanıklığını inkâr ederler.

Ancak Orwell, partinin hegemonya, güç ve şiddetle meşgul olduğunu açıklayan temel unsurlara bir isim veremez/vermez: Bunlar Burdekin'in erkeklik kültü dediği cinsiyet ideolojisindeki elementlerdir. Bu fenomeni isimlendirme ve dünyadaki işleyişini çözümleme yeteneği ile Burdekin, Orwell'm romanında olmayan önemli bir boyutuyla totaliter rejimin tarifini yapar. Hem *Swastika Geceleri* hem de *1984*, esasında *erkekler* ve onların davranışları hakkındadır. Burdekin buna, erkeklik kültünü teşhir ederek açıkça değinir. Ancak Orwell erkeği insan türünün örneği olarak ele alır, insanlığın doğuştan gelen özelliklerini erkeğin dile getirdiğine inanır. Bu yüzden insanın Orwell'ın kitabının sonunda hissettiği umutsuzluk ile Burdekin'in kitabının sonunda var olmaya devam eden umut, yazarların toplumsal olarak inşa edilmiş cinsiyet rolleri ve güç politikaları hakkındaki farkındalık derecelerine bağlıdır.[8] Orwell kitaplarında, sonuna kadar desteklediği cinsiyet ideolojisini sorgulamayı kesinlikle reddeder. Bu yüzden sadece, çaresizce, insan doğasının gücünün peşinden gitmeye katkıda bulunur. Ancak Burdekin, cinsiyet kutuplaşması bağlamında güçle meşgul olmanın yozlaşarak, bir yandan aşırı büyümüş erkeklik ve diğer yandan da kadının İndirgenmesi ile *Swastika Geceleri* dünyasına dönüşebileceğini görebilir. Bu iki uç arasındaki ilişkiyi olduğu kadar bu uçların geleneksel 'medenileşmiş' toplumun cinsiyet şablonlarıyla sürekliliğini takip eden Burdekin, erkek üstünlüğünün tehlikeleri hakkında yankı uyandıran bir eleştiride bulunur.

---

[8] *Swastika Geceleri* ve *1984* ile ilgili daha fazla tartışma için bkz. "Orwell's Despair, Burdekin's Hope: Gender and Power in Dystopia", *Women's Studies Int. Forum*, cilt 7, sayı 2, sayfa 85-95. Bu giriş yazısındaki yorumların bazıları bu kaynaktandır. Ayrıca benim makalem olan bkz. *Orwell Mystique: A Study of Male Ideology*, Amherst, 1984, sayfa 253-63.

Katharine Burdekin hakkında daha fazla bilgi için Daphne Patai'nin *The End od This Days Business* (Feminist Press, 1989) yazısının son sözüne ve *Proud Man* (Feminist Press, 1993) kitabının önsözüne bakabilirsiniz.

BÖLÜM BİR

Şövalye, kilisedeki Swastika'nın batı kanadında bulunan Kutsal Hitler şapeline doğru döndü; orgun tellerinin her zamanki o etkileyici, yüksek sesi ve o mukaddes baterilerin gümbürtüsüyle İman Töreni başladı. Hermann, solo şarkı söyleyen uzun ipek saçlı sarışın yakışıklı oğlanı rahatça görebileceği kuzey kanadındaki Goebbels şapelinde oturuyordu. Şövalye geldiğinde batıya doğru dönmek zorunda kaldı. Oğlanı artık sadece yan gözle baktığında görebiliyordu; bu sevimli gençlere bakmak geleneklere göre ayıp değilse de, İman Töreni sırasında ilahi söylenirken sağa sola bakmak saygısızlıktı. Hermann güçlü ve ahenkli erkek sesiyle huşu içinde eşlik ediyor, ama ilahinin sözleri ne kulağına ne de zihnine tesir ediyordu. Çok tanıdıktılar. Dinsiz biri değildi; her yıl düzenlenen, Alman Hitlercilerden başka kimsenin katılmadığı Kanın Hızlı Akışı töreni onu kendinden geçirmişti. Ama bu sıradan, her ay yapılan ibadet, özel bir coşku yaratamayacak kadar sade ve yavandı, hele ki insanın canı başka bir şeye sıkılmışsa. Yüzü genç bir kahraman meleğin yüzüne benzeyen, masum, yumuşak tenli, pembe yanaklı, sesi olağanüstü bir şekilde duru ve ahenkli olan bu yeni solo şarkıcıyla bir kez bile göz göze gelememişti.

Tüm erkekler, oğlan çocukları ve Şövalye hep bir ağızdan, *İnanıyorum,* diye söylemeye başladılar:

İnsanların bu ölümlü bedenlerinin içinde ilerlediği maddi dünyayı yaratan, Şimşekleri çaktıran Tanrı'ya ve bütün kahramanlarının yaşadığı Cenneti'ne ve Onun Oğlu Kutsal Adolf Hitler'e, Tek Adam'a

inanıyorum. Bir babadan olmayıp, bir anadan doğmayıp infilak edene! (Orgdan ve davullardan korkunç bir gümbürtü geldi, herkes bu muazzam mucizeyi onaylamak için sağ elini havaya kaldırıp selam verdi.)

Babasının yolundan giden, Kusursuz olan, biz ölümlülerin ve ana rahmine düşerken kirlenip günahkâr doğanların daima tapınmak ve dua etmek zorunda olduğumuz Bozulmamış Erkek Çocuk. Heil Hitler.

Bizim, Almanya'nın, tüm dünyanın ihtiyacı olansın; bizim için, Almanya için, tüm dünya için dağlardan, Kutsal Dağlardan, isimsiz Alman Dağlarından in, Tanrımız olarak önümüzde yürü, bize yol göster, bizi götür; karanlıkla, günahlarla, kaos ve murdarlıkla, şeytanlarla sarıldı dört bir yanımız, Onun Ayakları altında un ufak olacak olan Lenin, Stalin, Roehm ve Karl Barth. (Vahşet diye adlandırılamayacak kadar tanıdık bir vahşetle, bütün erkek sesleri bu eski sözleri söyledi gümbür gümbür.)

Kurtuluşumuz nihayete erdiğinde Orman'a, Kutsal Orman'a, Alman Ormanlarına giden meçhul kişi, orada Babası'yla, Şimşekleri Çaktıran Tanrısı'yla bir oldu ve böylece biz ölümlüler, ana rahmine düşerken kirlenip günahkâr doğanlar, bir daha Onun Yüzünü göremedik. (Müzik alçalmış, uzun bir teksesliden sonra sesler tatlı ve etkileyici bir şekilde yavaşlayıp uyumlu hale gelmişti.)

Ve inanıyorum ki, her şey nihayete erdiğinde ve son kâfir de Onun Kutsal Ordusu'na katıldığında Tanrımız Adolf Hitler silahların ve uçakların, trampetlerin ve davulların eşliğinde zafer kazanmış olarak geri gelecektir.

Göring ve Goebbels'e, O'nun Yakın Arkadaşı olma şerefine nail olanlara, o Çifte Baş Kahraman'a inanıyorum.

Gurura, cesarete, hiddete ve vahşete, akan kana, acımasızlığa ve bütün diğer askeri ve kahramanca değerlere inanırım. Heil Hitler.

Şövalye tekrar döndü. Hermann da döndü ve altın saçlı koro şarkıcısını düşünmeye devam etmek üzere minnet duygularıyla yerine oturdu. Sesi henüz çatlamamış büyük bir oğlan çocuğuydu.

On dört yaşlarında olmalıydı. Ama elma yanaklarında altın rengi tüyler çıkmamıştı henüz. Muhteşem bir sesi vardı, Münih Kilisesi için yeteri kadar iyiydi, evet; Mukaddes Hangar'ın da olduğu Kutsal Şehir'deki bir kilise için yeterince iyiydi. O Mukaddes Hangar ki içinde, Hitlerkent'teki bütün Swastika kiliselerinin yönlendirildiği Mukaddes Uçak bulunurdu, böylece Küçük Model ile Hitler şapeli ve Şeyin Kendisi arasında binlerce kilometre olsa da Hitler'in kolu Münih'teki uçağa doğru düz bir hat çizerek uzanırdı.

"Oğlan burada ne yapıyor?" diye düşündü Hermann. "Belki tatildedir. O bir Şövalye'nin oğlu değil. Sadece bir Nazi. Terslenme riski olmadan onunla tanışabilirim. Ancak meşhur olduğu ve bu yüzden biraz şımardığı kesin."

Yaşlı Şövalye birkaç kere öksürerek hazırlandıktan sonra (bronşit oluyordu) Hitler Toplumu'nun değişmez temel Alman şövalye kanunlarını okuyordu şimdi. Hermann pek dikkatle dinlemiyordu. Hepsini ezbere biliyordu ve dokuz yaşından beri bunları dinliyordu.

Kurtçuktan üstün olan bir kadın gibi,
Üstündür erkek de kadından.
Kurtçuktan üstün olan bir kadın gibi,
Üstündür kurtçuk da Hıristiyan'dan.

Burada eski, sıkıcı, ırkın lekelenmesi dizeleri geliyordu. Yarım yamalak dinleyen Hermann, "Her erkeğin isteyeceği gibi," diye düşündü.

Ve yoldaşlarım, yeryüzünde
Kımıl kımıl kaynayan en alçak şey,
En kötü, en pis şey
Hıristiyan bir kadındır.
Ona dokunmak bir Alman erkeği için
En büyük lekedir.
Onunla konuşmak sadece utanç kaynağıdır.

Bunların hepsi dışlanmıştır; kadını, erkeği, çocuğu.
Oğullarım! Unutmayasınız bunu!
Acılar içinde can verirken ya da işkence görürken,
Ya da ölümüne kanınız akıtılırken.

Heil Hitler.

Şövalye yaşlanmış, dumanlı, huzurlu sesiyle bu önemli uyarıyı yaptıktan sonra diğer kanunlara geçti.

Üstündür erkek kadından
Ve üstündür Nazi, bütün yabancı Hitlercilerden.
Nazi yabancı Hitlercilerden üstündür
Ve Şövalye de Nazi'den üstündür.
Şövalye Nazi'den üstündür,
Ve Führer (Hitler'in kutsadığı)
Bütün Şövalyelerden üstündür.
Onlunun İç Halkası'ndan bile üstündür.
Führer bütün Şövalyelerden üstündür
Ve Tanrı, Efendimiz Hitler, Führer'den üstündür.
Ama Gök Gürültüsü Tanrısı ve Efendimiz Hitler,
Hiçbiri rakipsiz değildir,
Hiçbiri kumandan değildir,
Hiçbiri boyun eğmez.
Bu kutsal gizem içinde ikisi de eşittir.
Onlar Tanrılardır.

Heil Hitler.

Şövalye hafifçe öksürdü, cemaati selamladı, şövalye kanı taşımayan kimsenin hareket ettiremeyeceği mukaddes demir zinciri kaldırıp Hitler'in koluna doğru gitti, sertçe sola döndü ve şapelde gözden kayboldu. İbadet sona ermişti.

Erkekler ve oğlanlar tek sıra halinde kiliseden çıktılar. Hermann ansızın, insanların aceleyle, paldır küldür, ite kaka dışarı çıkmalarının bir gelenek olmasını diledi. Oğlanın kendisinden çok daha önce çıkmış olmasını da. O zaman ortadan kaybolabilir ya da diğer

erkeklerin arasına karışabilirdi. Ne de güzel saçları vardı! Neredeyse beline kadar geliyordu. Hermann elini onun saçlarına geçirip sıkıca çekerek oğlanın başını arkaya yatırmak istedi. Canını yakmak için değil, sadece onu seçtiğini bilmesi için.

Kapının yanında biri bağırarak emirler veriyordu:

"Hadi beyler! Kilise Kadınların İbadeti'ni istiyor. Acele edin. Oyalanmayın."

Hermann çok hevesliydi. Kadınların İbadeti'ni zerre kadar umursamıyordu, kadınlar üç ayda bir sığır sürüsü gibi güdülerek kiliseye getirilirlerdi. Küçük kız çocukları, hamile kadınlar, yaşlı kocakarılar, yürüyüp ayakta durabilen bütün dişi yaratıklar gelirdi. Sadece bebeklere bakmak için birkaç kişi Kadınlar Bölgesi'nde kalırdı. Kadınlar kilisede Göring ve Goebbels kollarından öteye geçemezlerdi, hatta daha az kutsal olan bu şapellere girmeleri bile yasaktı. Swastika'nın bir bölümüne tıkışıp kalmak zorundaydılar ve oturmalarına izin verilmezdi. Şu anda bile iki Nazi, erkeklerin oturduğu sandalyeleri kaldırıyordu. Kadınların sağrıları kutsal yerlere yakışmayacak kadar pisti, o küçük ayaklarından çok daha pis. Onlar öyle ayakta dururken Şövalye onları aşağılıyor; erkeklere körü körüne boyun eğmelerini ve itaat etmelerini salık veriyor; Tanrı Hitler'in, erkeklerin oğullarını beslemelerine ve Erkekliğin Kutsal Gizemi ile temas kurmalarına izin verdiğini hatırlatıyor; erkek Dokunulmazlarla, Hıristiyan erkeklerle herhangi bir alışverişte bulunduklarında en korkunç şekilde cezalandırılacaklarını söyleyerek tehdit ediyor; sözle ya da gözyaşıyla veya Erkek çocuğun alınması cezasıyla karşılaşacaklarını bildiriyordu.

Hermann on üç yaşında kaygısız bir gençken bir defasında, kısmen meraktan kısmense dışlanmaya karşı duyduğu nefret dolu Nazi karşıtı alınganlıkla, alçak ve adice bir şey olsa da Kadınların İbadeti sırasında kilisede saklanmıştı. Yakalansaydı çok sert biçimde cezalandırılır, halk önünde teşhir edilir, bayılana kadar dayak yerdi. Yakalanmamıştı, ama günahkâr davranışı kendi cezasını da getirmişti. Çok korkmuştu. Durağan bir sürü halindeki onca kadının

görüntüsü ve –sadece Bölge'den kiliseye doğru yürürlerken değiltıraşlı küçük kafaları, dar kadın pantolonları ve ceketleriyle ona yakın oluşları –ve hamile kadınlar ve onların iğrençlikleri, boyunları tüysüz tavukları andıran sıska kocakarılar, sümüklü küçük kızlar ve hepsinin ağlayışları! Köpek yavrusu, kedi yavrusu gibi acı acı feryat etmişler, tiz çığlıklar atıp hıçkırarak ağlamışlardı. İnsanlıktan çıkmışlardı. Kadınların ruhu yoktu elbette, bu yüzden de insan değildiler; ama Hermann daha sonraları, çocuksu korkusu duygusuz, çocuksu bir öfkeye yol açtığında, insan gibi davranmayı *deneyebileceklerini* düşünmüştü.

Küçük kızlar korktukları için ağlıyorlardı. Kiliseye gitmeyi sevmiyorlardı. Üç ayda bir bu ıstırabı yaşıyorlar, aradan geçen zamanda unutuyorlar, sonra tekrar bu ıstırapla doluyorlardı. Ilımlı biri olmasına rağmen Şövalye'den çok korkuyorlardı. O, diğer kiliselerdeki diğer Şövalyeler gibi, onlara asla bağırmaz, asla öfkelenmezdi. Ama kadınlar üzerinde belli bir gücü vardı –Nazilerin onları körü körüne itaat etmeye zorlamalarından daha etkin bir güçtü bu. Şövalye kadınların dövülmesi, öldürülmesi emirlerini verebilirdi. Ve sonra hemen hemen her zaman anneleri üç ayda bir yapılan bu ibadette ağlarlar ve bu da kızlarını daha kötü duruma sokardı. Belki içlerinden birinin on sekiz aylık oğlu ondan koparılmış, alışılmış törensel biçimde Babası tarafından alınmıştı ("Kadın, oğlum nerede?" "Buyrun Efendimiz, burada oğlunuz, ben, değersiz doğmuş...") ve şimdi neredeydi? Minicik kolları ve bacakları, usta ve eğitimli erkeklerin sert ellerindeydi; onu yıkıyorlar, besliyorlar, onunla ilgileniyorlar, onu erkek yetiştiriyorlardı. Elbette kadınlar erkek çocukları yetiştirmeye uygun değillerdi; bir erkeğin bir kadını gösterip, "İşte benim annem," demesi görülmüş şey değildi –elbette elimizden alınacaklar, bizi asla görmeyecekler ve tamamen unutacaklardı. Olması gereken buydu, Efendimiz'in isteği buydu, erkeklerin isteği buydu, bizim isteğimiz buydu. Bir kadın, çocuğunun Uzaklaştırılması töreni boyunca hiç ağlamasa, gıkını çıkarmasa, sakin bir sesle resmi cevaplar verse ve hatta törenden sonra gözyaşlarını bastırsa da, Kadınların İbadeti

için kiliseye geldiğinde çözülüveriyordu. Kadınlar topluca, kitlesel bir yas havasına bürünüyorlardı. Birbirlerini etkiliyorlar, yıllardır Uzaklaştırma töreninin acısını çekmemiş olan bir kadın eski acılarını anımsıyor, sevdiğini yeni kaybetmiş, bir hayvan gibi bağıra bağıra yas tutuyordu. Şövalye susmalarını söyledikçe daha da çok ağlıyorlardı. Acımasız ve öfkeli Şövalyeler bile ibadet sırasındaki ağlamalara son veremiyordu. Hepsini öldürmekten başka hiçbir şey onları durduramazdı.

Şövalye Hitler şapelinden çıktı, bir Nazi tarafından içeri sokulan kadın ve kızlara baktı. Burunlarını çekmeye başlamışlardı bile; küçük çocuklardan bazıları daha onu görmeden, daha o ağzını açmadan bağıra bağıra ağlamaya başlamışlardı. Geleneksel korkunun bulanıklaştırdığı algıyla Şövalye'nin yüzündeki yumuşak ve asil ifadeyi, Şövalye'nin geniş alnıyla dengelenmiş kanca burnunun muhtemel zulmünü ve insaflı gözlerini göremiyorlardı. Bu yüzle, neredeyse bembeyaz olmuş saçları ve sakalıyla, gök mavisi tuniği ve yakasındaki gümüş Swastika'yla, siyah pantolonuyla, omzundan sırtına doğru zarafetle dökülen siyah şeritli mavi Şövalye peleriniyle savaşçı gibi değil, daha çok yakışıklı biri gibi görünüyordu.

Bütün kadınlar girince Nazi dışarı çıktı, büyük kapıyı arkasından kapattı, adet olduğu üzere kilitledi. Kapının çarpmasıyla haykırışlar daha da arttı. Kadınlardan biri derin derin hıçkırıyordu. Şövalye, Efendi Hitler'e atfedilen bir deyişi hatırladı: "Almanlar, kalplerinizi taşlaştırın. Kalplerinizi her şeye karşı, ama en çok da kadınların gözyaşlarına karşı taşlaştırın. Bir kadının ruhu yoktur ve bu yüzden de acı çekemez. Onun gözyaşları sahtedir, aldatmacadır."

Şövalye bıyığının altından dudağını çimdikledi, toplaşan kalabalığa baktı ve şöyle düşündü: "Sanırım bunu bir başkası söylemiş olmalı. Zavallı sığırlar, ağlamak için gelip duruyorlar."

Şövalye, kadınların bilmediği şeyi, Efendi Hitler 720 yılında tüm Almanya'da, bütün Kutsal Alman İmparatorluğu'nda erkek doğumlarının gitgide arttığını biliyordu. Bu durum dengenin giderek

bozulmasına yol açmıştı elbette, ama şu anda etkin bir tedirginliğe sebep oluyordu. Her şeyin sonuna gelinmemişti. İnancını değiştirmemiş olan milyonlarca Japon vardı, henüz aydınlanmamış olan milyonlarca Japon. Kadınlar üremezlerse Hitlerkent varlığına nasıl devam edebilirdi? Tamamen eril bir dine yüzyıllarca içtenlikle boyun eğip anne olmayan, *sadece bir erkek* olan erkeğe taptıktan sonra kadınlar nihayetinde ümitsizliğe düşmüşlerdi. Artık dünyaya gelemezlerdi. Fiziksel bir sebep olabilirdi. Ama kimse bu sebebi bulamadı. Özellikle, İç Halka'dan, Führer'den daha çok şey bilen bu yaşlı Şövalye, bu sakin görünüşlü, ak sakallı Alman, sadece kendisinin bildiği üç oğlunun ölümünden beri dinsiz bir sinizmin derinlerine dalmış, ibadet eden kadınlara erkekliğe ve Almanlığa yakışmayacak bir acımayla bakar olmuştu.

"Hepsi yanlıştı," diye düşündü. "Erkeklerin yapamayacağı şeyler vardır, aynı kati yoldan uzun süre gidemezler. Değişmeden ya da yardım istemeden, beş yüz yıl boyunca devam edemez bu. Zavallı sığırlar. Zavallı çirkin, çelimsiz bedenler. Sadece oğlanlar. Kadınların varlığının tek amacı oğlanlar doğurmak ve on sekiz ay boyunca onları beslemek. Peki ya kadınlar *kendi* varlıklarına son verirlerse? Dünya çekilmez bir çirkinlikten kurtulmuş olur."

Şövalye diğer erkeklerin bilmediği ve hiçbir kadının küçücük ve bulanık aklıyla hayal bile edemeyeceği şeyi biliyordu: kadınların bir zamanlar güzel olduğunu ve oğlanlar kadar arzu edilebildiklerini ve sevilebildiklerini. Bunun dine küfür etmek olduğunu düşündü, dudaklarını hafifçe büzdü. Alman düşüncesine göre bir kadını sevmek bir kurtçuğu, bir Hıristiyanı sevmekle aynı şeydi. Kadınlar böyle yaratıklardı. Tıraş edilmiş saçsız kafaları, daracık kıyafetlerinin ortaya çıkardığı kadınsı bedenlerinin acınası dengesizliğiyle –yürürken ve ayakta dururken ezik bir tavırla başlarını eğişleri, başları önde, karınları dışarda, kalçaları yanlarına doğru taşmış- erkeklere özgü nitelikler olan zarafetten, güzellikten, doğruluktan yoksundular. Bir kadın erkekler gibi durmaya kalkarsa dayak yerdi.

"Düşünüyorum da," diye geçirdi içinden Şövalye, "onları daima dört ayak üstünde yürütmedik ve kız bebeklerin beyinlerini altı aylıkken çıkarttırmadık. Evet, bizi yendiler. Onlara söylediklerimizi yerine getirerek bizi yok ettiler ve şimdi Gök Gürültüsü Tanrısı tüm Alman kitlesini aklından çıkarmadığı sürece, utanç verici bir sona doğru ilerliyoruz." Dine küfür sayılan bu düşüncelerle Şövalye, meditasyonuna son verdi.

"Kadınlar, sessiz olun," dedi, adet yerini bulsun diye kaşlarını çatarak. "Kadınsı çığlıklarınız ve sızlanmalarınızla bu kutsal yerin havasını bozmayın. Ne var ağlayacak? *Erkeklerin* anneleri olarak bütün dişi hayvanlardan daha üstün kılınmadınız mı?"

Şövalye bir an duraladı. Kederli, perişan fısıltılarla, usulüne uygun şekilde cevap verdiler: "Evet, Efendimiz. Evet, Efendimiz. Biz kutsandık." Ama doğurdukları erkeklerin nerede olduğunu merak ettikleri için yeniden ağlamaya başladılar. O şimdi on iki yaşında –o yirmi beş ve Rudi yirmi bir- Hans hâlâ hayattaysa, ak sakallı bu Şövalye gibi, bu yaz yetmiş yaşında olacak. Bu sonuncu düşünce, ağlayamayacak kadar çok yaşlı, iğrenç bir kocakarının aklından geçmişti.

Şövalye vaazına devam etti. Bu bir gereklilikti. İnsanın kadınlarla konuşabileceği pek az şey vardı. Çok zeki bir köpekten biraz daha fazla akıllıydılar ve zaten neredeyse her şey onların dinleyemeyecekleri kadar kutsaldı. Erkeklerin hayatlarıyla ilgili her şey yasaklanmıştı ve elbette onlara Hitler İncili'nden, Efendilerinin ve Arkadaşlarının kahramanlıklarından başka bir şey okunmasına imkân yoktu. Bu konular uzun mesafeden ya da ikinci elden olsa dahi temiz olmayan kulaklara anlatmak için fazlasıyla kutsaldı. En önemli şey, genç kadınların kafasına tecavüze uğramaya aldırış etmemeleri gerektiğini sokmaktı. Elbette Şövalye bu terimi kullanmamıştı, çünkü küçük yaştaki çocuklara karşı işlenmediği sürece tecavüz diye bir suç yoktu. Ve Şövalye'nin de bildiği gibi bu, küçük kızlardan çok ırkın yararına düşünülmüş bir şeydi. Ergenliğe yeni geçmiş kızlar tecavüz sonucu cılız bebekler doğurabilirlerdi.

On altı yaşından sonra kadınların bedenleri tam olarak gelişiyor ve bu tehlike de geçiyordu; tecavüz irade ve seçenek ve kadınlar tarafından bir reddetme ruhu anlamına geliyordu; böyle bir suç olamazdı.

"Sizin, 'Şu adamı, bu adamı seçeceğim,' gibi bir şey söylemeniz söz konusu olamaz," dedi onlara. "Ya da, 'Hazır değilim,' 'Yakışık almaz,' gibi şeyler de söyleyemezsiniz. Ya da bir erkeğin iradesine karşı kadınsı bir heves besleyemezsiniz. Eğer isterse, 'Ben bıkana kadar bu kadın benimdir,' demek, erkeğin hakkıdır. Sonra onu başka bir erkek isterse, kadın ona da karşı çıkamaz. O bir erkektir, herhangi bir konuda bir erkeğe (Hıristiyanların haricinde) karşı çıkmak dine küfretmektir ve büyük ahlâksızlıktır."

Şövalye öksürdü, bir an duraladı, duyguları etkileyen bir sessizlik çöktü, sözlerinin akıllarda yer etmesini bekledi.

"Kadın, ona geçici olarak sahip olan erkeğe neler olduğunu anlatabilir ve kadının sorumluluğu burada sona erer. Gerisi Erkeklerin İşi'dir. Kadınlar hiçbir surette burunlarını sokamazlar. Ve sizin için kızlar," Şövalye on altı on yedi yaşındaki kızlara baktı, "Erkeklerin isteklerini yerine getirirken itaatkâr, alçakgönüllü ve neşeli olun, zaman zaman boş beyinlerinizden ne geçerse geçsin, bu aynı zamanda sizin de isteğinizdir, verimli olun ve güçlü kızlar doğurun."

Kadınlar ansızın ağlamayı kestiler, sadece hiçbir şeyi dinlemeyen üç dört kadın kaldı gözyaşı dökmeye devam eden. Hepsi Şövalye'ye baktı. Güçlü kızlar doğurmaları söylenince uğradıkları şaşkınlık, tıraşlı küçük kafalarının içinde hayret verici bir patlama yaratmıştı. Kulaklarına inanamıyorlardı. Şövalye de ağzından çıkanlara inanamamıştı. Bir şey düşünüp başka bir şey söylemeye alışkındı yıllardır; hayatı bu karmaşık gizlilik ve dalavere şablonuyla geçmişti, bu kadar büyük bir hata yapabileceğine asla ihtimal vermemişti. Kadınların daha çok kız doğurmalarının önemli olduğu doğruydu, kutsal ırkın neslinin tükenmesi eğitimli şövalye sınıfına dahil olan her Alman'ın kâbusuydu ama bunun uluorta

konuşulmaması gerekiyordu; her şeyden önce, kadınlara söylenmemesi gerekiyordu. Onların bilmeleri gereken tek şey, onlara ait olan Kadınlar Bölgesi'nde dikkat çekici miktarda erkek doğumu olduğuydu, ama durumun genel olduğunu bilmemeleri gerekiyordu. *Şövalyelerin,* hatta Führer'in büyük miktarda kız çocuk doğmasını istediğini, erkek doğumlarındaki oransızlığın sızlanmalara ve endişeye ve sonu gelmez gizli toplantılara sebep olduğunu öğrenirlerse –kadınlar bunun farkına varırlarsa, kendilerine saygı duymaya başlamalarına ne engel olabilirdi? Bir kadın kız doğurduğu için alenen sevinirse eğer, Hitlerkent yıkılmaya başlardı. Şövalye bazı kadınların gizli gizli bu sevinci yaşadıklarını biliyordu, çünkü kız çocuklar onlardan koparılmıyordu ama bunlar daha çok çekingen, korkak, hayvani anaç güdüleri olan kadınlardı. Hepsi de çekingen, korkak ve hayvani anaç güdülere sahipti ama bazıları daha çekingendi ve hissetmelerine izin verilen en küçük insani duyguları bile hissetmeyi başaramıyorlardı. Kaybetmenin acısı daha ağır bassa da erkek çocuk doğurmaktan gurur duymak gibi. Ama kadınlar kendi içlerinde ne düşünürlerse düşünsünler, ne hissederlerse hissetsinler, aleniyette kız doğurdukları için sevinç göstermiyorlardı. Bu utanılacak bir şeydi, her kadının başına gelebilecek olan ama en iyilerin başına gelmeyen vahim bir kazaydı. Sadece kız doğurmuş bir kadın, Hitler Toplumu'na yük olmaktan başka bir işe yaramayan çocuksuz kadınlardan sadece yarım adım öndeydi. "Yine de," diye düşündü Şövalye. Bıyığını çekiştirdi, sakalını sıvazladı, karşısındaki afallamış kalabalığa sakince baktı. "On kızı olan ve oğul doğurmak için zaman kaybetmeyen bir kadın, muazzam bir başarı göstermiş demektir." Bu arada kendisi muazzam bir hataya düşüyordu. "Yaşlandım," diye düşündü. "İpin ucunu kaçırıyorum. İnsan yetmiş yaşında düşeceği daracık yerlerden, yirmisindeyken rahatça geçebilir." Ama hatasını örtmek için konuşmakta acele etmedi. Sessizliğin kadınları telaşlandırdığını biliyordu. Bu yüzden sessizce onlara baktı, onlar da şaşırmaya devam ettiler. Ama sonunda huzursuzca kıpırdanmaya başladılar.

"Canınızı sıkan bir şey mi var?" dedi Şövalye. Erkeklerle, hatta Şövalyelerle konuşur gibi nazikti. Onun bu saygılı tavrı kadınları dehşete düşürdü. Rüzgârla savrulan mısırlar gibi ondan uzaklaştılar.

"Hayır, Efendimiz, hayır," diye fısıldaştılar. İçlerinden biraz daha cesur ya da muhtemelen daha çok korkmuş olan bir kadın dehşetle iç geçirerek, "Efendimiz, biz sandık ki..." diyecek oldu.

"Ne dedim sandınız?" dedi Şövalye, nazik tavrını koruyarak. Biri dışında hepsi, o anda yanlış anladıklarını fark ettiler. Aslında çekici gelen ve oldukça tipik bir kadınsı aptallıkla, şövalyenin onlara kız çocuklar doğurmalarını söylediğini sanmışlardı. Bu çok korkunç, kâfirce bir hataydı. Şövalye elbette "oğullar" demişti. "*Sohnen.*" Bu söz devasa bir çanın çalışı gibi çınladı. Şövalye bunu, bir erkeğin çanın ipini çekişi gibi sert, dinamik bir biçimde düşünüyordu. Kadınlar o kadar derin bir suçluluk duydular ki, biri hariç hepsinin yüzü kızardı. Yeniden ağlamaya başladılar. Her şey eski haline döndü. Ama daha sonra, Şövalye nihayet onları gönderdiğinde ve dışarıdaki Nazi'ye kapıyı açmasını işaret edip kafeslerine geri götürülmeleri için onları dışarı çıkardığında, kadınların hayret edilecek kadar neşeli bir şekilde mırıldandıkları duyuldu.

"Kesin sesinizi," dedi Nazi, sertçe. Kadınların İbadeti'ni beklemek sıkıcı ve aşağılayıcı bir görevdi. Can sıkıcı oyuncaklarmış gibi, kadınlardan birkaçını tekmeledi; saldırganca değil, sinirli bir tavırla. Kadınlar onun önünden kaçıştılar, bir süre seslerini çıkarmadılar ama sonra yeniden başladılar: "Nasıl da öyle düşünebildik –sen de mi? Evet, ama elbette öyle demedi –Ben öyle düşünmedim, neden bahsettiğinizi anlamıyorum –ama sanırım öyle dedi –evet, peki –insan nasıl *düşünebilir* böyle bir şeyi?"

İki bastonla zar zor yürüyebilen yaşlı Marta, "Size güçlü kızlar doğurmanızı söyledi," dedi.

Çok yaşlı olduğu için, kadın değildi artık, bu yüzden de utanç ve aşağılanma gibi kadınsı duygulardan uzaktı. Özgür değildi ama belki de yaşlandığı için ruhsal olarak itaat etmekten uzaklaşmıştı.

Erkek değildi, hayır ama kadın da değildi; son derece yaşlı, çirkin bir ağaçtı sanki. İnsan değildi ama dişi de değildi. Yine de Şövalye'nin hipnotizması onda geri tepmişti. Ama diğer kadınlar onu küçümsediler. Onlar kadar çirkindi, onun daha çirkin olduğunu görebiliyorlardı. İğrenç, pis, yaşlı bir kadın, dişsiz ağzıyla korkunç bir Almanca konuşuyordu –yüz yıl önce oğlan doğurduğunu *söyledi* ama bunu kimse bilmiyordu.

"Asla öyle bir şey demedi –*asla*. Sadece bize öyle geldi. *Oğlan* doğurmamız gerektiğini söyledi. Elbette. Oğullar. *Oğullar*. Marta, duydun mu?"

"Sağır değilim," dedi Marta. Sağırlık -ve bunaklık- dışında yaşlılığın bütün emarelerini taşıyordu. "Size kız doğurmanızı söyledi. *Güçlü* kızlar."

"Yalan. Neden öyle bir şey desin ki?"

"Bilmiyorum. Ne önemi var? Söylediği şey buydu."

Onunla alay ettiler; tamamen ikna olmuş ve aldırışsız bir tavırla onu ağır aksak, tek başına yürümeye terk ettiler. Şövalye'nin sözleri gibi, arada bir sırtını dürten sert şeyin onları güden Nazi'nin sopası olduğuna ikna olmuştu ve bu sopaya, onu dürten Nazi'ye ya da yiyecekten (eline çok az geçen) ve ilk çocuğu Hans'ın anısından başka dünyada hiçbir şeye aldırmıyordu. Şövalye onunla zihinsel temas kursaydı, ona çok acırdı. Marta'nın sinizmi tamamen farklı bir şeye dayansa da, onunkinden daha derin, hayır, çok çok daha derindi.

BÖLÜM İKİ

Hermann sonunda kiliseden çıktı ama altın saçlı şarkıcı çocuk gitmişti. Etrafta oyalanan adamlar vardı. Kadınlar, kiliseyi çevreleyen duvarın Kadınlar Kapısı'nda toplanıyorlardı; ortalıkta dolaşan bir sürü genç vardı ama onun aradığı çocuk ortalarda görünmüyordu. Hermann, Erkekler Kapısı'na giden yolda hızla ilerlemeye başladı; erkekler ve gençler kilise duvarlarının dışında kalan büyük köy meydanına gidiyorlardı. Tam bu sırada, ona amacını tamamen unutturan bir şey gördü. Elleri pantolonunun ceplerinde bir erkek, iki ayağının üstünde, kilise duvarını dolduran güzel ve biçilmiş çimlerin üstünde duruyordu. Adam, çobanları tarafından sıraya sokulmak için itilip kakılan kadın sürüsüne dalgın dalgın bakıyordu. Kahverengi saçlıydı, çok iri sayılmazdı. Hermann'ın kalbi sevinçle atmaya başladı. Kahverengi dalgalı saçlar, kahverengi sakal, gri gözler, çimenlerde duran bir adam, elleri ceplerinde, sakin, ilgisiz –bu o olmalıydı!

"Alfred!" diye bağırdı.

Olduğu yerde hiç kımıldamadan, kayıtsız bir tavırla duran İngiliz adam döndü. Neşeyle gülümsedi ama yine de temkinli bir tavırla selamladı onu. Ellerini bile ceplerinden çıkarmamıştı.

"Merhaba, Hermann!" dedi. "Burası senin köyün demek? Ne şanslısın!"

"Ja, ja," dedi Hermann. Her zamanki gibi kollarını onun boynuna dolamamak için kendini zor tuttu, zira Alfred'in tavırlarında

ya da karakterinde onu engelleyen bir şey vardı. Hermann hangisi olduğuna karar veremedi.

"Bak sen," dedi Alfred. Sonunda elini uzattı. "Heil Hitler, Hermann."

Hermann aceleyle selam verdi, onun elini kavradı. Alfred'in selam vermeyi başaramadığını fark etmemişti. İngilizler komik, resmiyetten uzak, antika adamlardı, ama yine de, kalıcı işgal ordusundaki iki yıllık askerlik eğitimini aldığı İngiltere'de, kısacık ömrünün en güzel günlerini geçirmişti. En azından o zamanlar otuz yaşında olan, Salisbury Ovası'ndaki büyük hava alanlarından birinde yer hizmetlerinde usta olarak çalışan Alfred'le tanıştıktan sonra. Alfred çok ilginç bir arkadaştı. Teknisyen olduğu için okumasına ve öğrenmesine izin verilmişti. Hermann okuma bilmiyordu, askerliğini bitirdikten sonra çocukluğunda yaptığı arazi işlerine geri dönecekti. Bir İngiliz'in okuma bilmesi, ama onun, yani bir Nazi'nin cahil kalması ona sıra dışı bir şey gibi gelmemişti. Bu genel planın bir parçasıydı, Alman İmparatorluğu'nun Kutsal Hayat Planı'nın. Bütün İmparatorluk'a teknisyen temin etmek için uygun yetenekleri olan yeterince Alman yoktu. Tabi ırklardan bazılarının okumayı öğrenmesine izin verilmesi gerekiyordu. Onların teknik kitaplardan ve Hitler İncili'nden başka okuyacak pek bir şeyleri yoktu. Haberler hep radyodan veriliyordu. İnsan okumayı bilmeyerek çok bir şey kaçırmış olmuyordu. Ama kanaatkâr bir köylü olan Hermann, Alfred'i çok ilginç bulmuştu. Alfred şehirli, hazırcevap, makinelerden anlayan ve bu becerisinden zevk alan biriydi. Hermann ise kafası ağır çalışan bir çobandı, pek becerikli değildi ama güçlü kuvvetliydi ve gücü ona zevk veriyordu. Orduda sık sık toprak hasreti çekmişti ve Alfred uğruna Almanya'daki ordunun özlemini duyması çok daha şaşırtıcıydı.

Hermann el sıkışma törenine son verince, "Çiftlik işleri nasıl gidiyor?" diye sordu Alfred. "Her zamankinden daha cüsseli görünüyorsun, asilzadem."

"*Çimlerden uzaklaşın!*" diye bir ses gürledi.

Hermann sıçradı, Alfred ise yürüdü.

"Her zamankinden daha iri," diye tekrarladı Alfred, genç arkadaşına bakarak. "Hoş bir Alman. Delikanlıları sevdiğin kadar toprağı da seviyorsun, değil mi?"

"Oh, evet, evet," dedi Hermann yavaş yavaş, İngilizce konuşarak. "*Onu* çok seviyorum. Haydi. Şu insanlardan uzaklaşalım."

"Sen, oradaki!" Nazi öküz gibi bağırarak tepelerine dikilmişti. "Adın ne senin? Hayır, sen değil Hermann. *Senin* adın ne?"

"Alfred, E. W. 10762, Almanya'nın Kutsal Yerleri'ni ziyarete gelmiş bir teknisyenim," dedi Alfred. Borusunu öttüren Nazi'nin önünde biraz daha dik duruyordu ama askeri tavırdan çok uzaktı hâlâ.

"Ach, Englander," dedi Nazi. İğrenmiş bir tavırla başını salladı. "Pasaportunu görelim bakalım," diye devam etti daha yumuşak bir sesle.

Alfred gösterdi.

"Tamam. Almanya'da olduğunu unutma, 'Çimlere Basmayın' yazıyorsa basmayacaksın. Kiliselerimizi çeviren bu çimleri İngiliz sürüleri eşinsin diye ekmedik. Verstehen?"

"Ja, Herr Unter-offizier."

"Heil Hitler!" dedi Nazi ve selam verdi.

Alfred bu sefer selama karşılık verdi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi Hermann'la sohbetine devam etti: "Bakayım, yirmi beşine geldin artık, değil mi?"

Hermann cevap vermedi. Biraz acı da verse aklından pek çok anı geçiyordu. Alfred tamamen aynıydı; omuzlarına bile gelmeyen dalgalı kısa saçları, sakin bakışlı gri gözleri, kayıtsız tavırları -onun günün birinde hacı olacağına dair şakalaşırlardı. Hepsi de Hermann'ın bir daha görmeyi beklemediği şeylerdi; Alfred'in yerini alan bir Alman hiç olmamıştı. Hermann sertçe kaşlarını çattı, dudaklarını ısırdı. Alfred ona baktı, kolunu tuttu.

"Siz Almanlar, ne kadar da duygusalsınız," diye mırıldandı.

Ve Toplum Kanunlarını yüksek sesle okuyan Şövalye'yi dinleyen Hermann, bir erkek olarak kadından çok daha yukarıda olan Alfred'e, "Seni yeniden görmem gerektiğini hiç düşünmemiştim. O zamandan beri ne kadar yalnız olduğumu şimdi anlıyorum," dedi.

"Biraz yürüyelim," dedi Alfred. "Yoksa işe dönmek zorunda mısın? Köyünün adını ve numaranı unuttum, Hohenlinden bölgesinden başka bir şey hatırlamıyorum. Ama seni arayıp bulmam gerekiyordu."

"Akşama kadar işim yok," dedi Hermann toparlanarak. "Yanında yiyecek bir şeyler var mı?"

"Evet, torbada var. Şu duvarın dibine bırakmıştım."

"Bana yetecek kadar da var mı? Torbanı sundurmaya koyman gerekirdi."

Her zamanki gibi yan yana yürüyorlar, ikisi de kendi dillerinde konuşarak anlaşıyorlar ama yabancı sözcükler kullanmak için kendilerini kasmıyorlardı.

"Nasıl yani, *Almanya'da mı*?" dedi Alfred kaşlarını kaldırarak. "Alman kilisesinin etrafında hırsızlar mı dolaşıyor?"

"Çocuklar işte. Sıkıntı edecek bir şey yok."

"Çok mu acıktın Hermann? Senin çiftliğe gidip biraz daha yiyecek alalım mı? Senin hükümetin babacandır, şikâyet ettiğim yok ama lükse izin vermiyor, bir kişilik yiyecek taşıyabiliyorum sadece."

"Sakıncası yoksa, 'hiçbir şey' bana yetmez," dedi Hermann gülerek ve çuvalı omzuna attı. "Tyke diye bir adam vardı, hatırlıyor musun? Hiç doymazdı. Neden Tyke diyorlardı ona? Tyke nedir? Her şeyi unutmuşum."

"Yorkshireli erkeklerin soyuna ait bir isimdir. Hermann, sakın *benim* soyuma ait ismimi unuttuğunu söyleme şimdi. Çok bozulurum."

"Ach, nein, nein!" diye bağırdı Hermann. "Du bist der Moonraecher!"

"Evet, göle yansıyan ay ışığını tırmıklayan adam. Ama neden? Nedenini bilmiyorum. Öğrenmek istediğim şeylerden biri de bu. Şu eski isimler. Hermann, haydi yüzmeye gidelim. Çok sıcak."

"Ormana gideriz. Orada çok güzel bir göl var. Bazen geceleri gidiyorum ben. Alfred, Wiltshire erkekleri olsaydı hemen tırmıklamaya koyulurdu, bizim acele bir şey ekmesi gerektiğinde ve bize haber vermediğinde Şövalye'nin bahçesini tırmıkladığımız gibi. Gölün her tarafı açık. Ay sulara yansıyor. Ama hep tek başıma gittim. Alfred, beni gördüğüne gerçekten sevindin mi?" dedi Hermann tedirgin, istekli bir sesle.

"Çok sevindim," dedi Alfred. Ama Hermann onun mesafeli duruşu yüzünden farklı bir şeyler hissediyordu; ormana giderlerken Alfred sessiz ve içine kapanıktı.

Alfred'i konuşturmaya çalışmaktan vazgeçip, "Acayip insanlar bunlar," diye düşündü genç Alman. "Kimse onları gerçekten anlayamaz ama yine de çoğu Alman onları sever." Şövalyelerin yönetim ve dini hizmet götürmek zorunda oldukları pek çok yabancı istasyonu biliyordu Hermann. İngiliz istasyonları en popüler olanlarıydı. Bir Şövalye Almanya'dan sadece yedi yıl uzak kalabilirdi. Bir Alman sancağını iki ya da üç yıllığına yönettikten sonra yeniden yurt dışına çıkabiliyordu. Bir kere İngiltere'de hizmet verdikten sonra tekrar oraya gönderilmek için her yolu deneyen pek çok Şövalye vardı. İngilizlere bu kadar düşkün olmak teşvik edilmezdi ama bu sevgiyi hiçbir şey köreltemiyordu. İngilizlerden nefret eden Almanlar da vardı elbette ve Alman İmparatorluğu'nun kudretine ve kutsallığına karşı koyan son asiler olmanın ayıbını hiç unutmuyorlardı. Yüz yıl önce İngiliz, İskoç ve Galler isyanı çıkmıştı; umutsuz, münferit ve düzensiz bir maceraydı bu ve Şövalyeler ile işgal ordusu tarafından hemen bastırılmıştı. Bunun ardından Berlin'den gelen bir emirle, erkek nüfusunun onda biri soğukkanlılıkla idam edilmişti. Kalıcı işgal ordusu genişletilmiş (önceki ordu ağır silahları

ve uçakları olmayan adamlarla baş edecek kadar büyük olmasına rağmen) ve Şövalyelerin sayısı artırılmış, her Şövalye'ye bir sancak verilmişti. O zamandan beri de olay çıkmıyordu. Ama İngilizler her zamankinden daha da acayip, sulu ve kaygısız olmalarına rağmen yine de seviliyorlardı. Hermann bir Şövalye'nin, İngilizlerin temelde dinsiz olduklarını ve asıl meselenin bu olduğundan bahsettiğini duymuştu. Kadınlara ve Hıristiyanlara davranışlarında yeterince gelenekseldiler, kadınları (ve muhtemelen Hıristiyanları da) tıpkı diğerleri gibiydi. Ama Hermann ansızın, Alfred'in Alman olmasını arzu ettiğini fark etti. O zaman onu daha sık göreceğinden değil. Arkadaşını birdenbire karşısında görmekten duyduğu şaşkınlıkla duyguları netlik kazanmıştı ve artık, daha önce farkında olmadığı şeyin ne olduğunu biliyordu: Alfred'e, dünyadaki bütün erkeklerden daha çok hayrandı. "Ona bir şövalyeymiş gibi baktım," diye düşündü huzursuzca. "Öyle bakıyorum. Elimde değil. Oysa kendimi kontrol etmem gerekirdi. Çünkü o Nazi bile değil, benim eşitim bile değil; o sadece bir İngiliz. Yani erkek kadından nasıl üstünse, ben de ondan daha üstünüm. Çok saçma. Evet, evet, tamamen saçmalık bu. *Doğru değil!*" Hermann'ın ırksal üstünlük konusunda hissettiği bu ilk bilinçli kırılma onu şaşırtmış, aynı zamanda da heyecanlandırmıştı. Daima hissettiği şeyi aklıyla da onaylamış olmaktan dolayı çok sevinçliydi: Alfred sadece ondan daha yaşlı ve tecrübeli değildi; ondan daha yüksekte bir adamdı. İngiliz olması bir şeyi değiştirmiyordu. Almanya'ya ettiği ihaneti affetmeye çalışıyordu elbette, Alfred *özel* bir İngiliz'di. Hepsi onun gibi değildi. Ama bunun bir bahane olmadığının farkındaydı. Kutsal ırk doktrininde ve sınıf üstünlüğünde istisnaları kabul edemezsiniz. O Kutsal Kan'dan olmalıdır. Almanların ya da Şövalyelerin kanından. Hitler tarafından kutsanan orijinal üç bin Alman Şövalyesi'nin soyundan gelen bütün Şövalyeler doğuştan üstün olmasaydı, Şövalyelerle aynı düzeyde, orada burada yetişmiş Naziler arasında istisnalar olabilseydi Şövalye'nin ne üstünlüğü kalırdı? Ve o üstün olmak zorundaydı, hepsi üstün olmalıydı yoksa toplum çökerdi. Hermann, kafasının içinde girdap gibi dönen, alışık olmadığı, acı

verici bir mantıkla derin derin düşündü. Döndü, yanında vakur ve ilgisiz bir edayla yürümekte olan Alfred'e baktı. Hiç yan yana yürümemişlerdi. Alfred ondan çok daha kısa boyluydu. Hermann arada bir adımlarını kısaltıyor ama sonra yoruluyordu; oysa Alfred adımlarını bir santim bile uzatmaya çalışmıyordu. Ayak uyduramamak umurunda değildi. Tipik İngiliz savrukluğu. Hermann aşk, öfke, korku ve çılgınca bir ruhsal heyecanın birbirine karıştığı bir duygu dalgasının altında kalmıştı. O anda her şey mümkünmüş gibi hissediyordu. İlgisini çeken o koro şarkıcısı oğlanı, sanki hiç var olmamış gibi unutuvermişti. Ve anlaşılan, Alfred de onu unutmuştu.

"Alfred!" diye bağırdı Hermann, kulağının dibinde. "Bana dikkatini vermeyeceksen seni pataklayacağım!"

Alfred biraz şaşırmıştı.

"Ja, Herr Nazi," dedi aksi bir tavırla.

Hermann dönerek onu orada bıraktı; geldikleri yoldan geri gitmeye başladı. Alfred sırıtarak onun peşinden koştu, kolundan yakaladı.

"Gel, gel," dedi. "Konuşacağım, tamam. Sinirlenme. Ama sen bir Nazi'sin, biliyorsun."

"Hep böyle yapıyorsun," diye söylendi Hermann, hâlâ öfkeden kıpkırmızıydı ama Alfred'in onu yolundan döndürmesine izin verdi.

"Almanların bana bağırması üstümde hep kötü bir etki bırakıyor," dedi Alfred özür dilemek için. "Bacaklarım kasılıyor, adım atamıyorum ya da elimde ne varsa düşürüveriyorum."

"Ya bir İngiliz sana bağırırsa ne oluyor?"

"Uçururum onu. Hermann, senin oğlun var mı?"

Bu beklenmedik soru karşısında Hermann'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Hayır," dedi.

"Benim üç oğlum var. Sen İngiltere'deyken iki taneydi. Sonra bir tane daha oldu. Ama çok küçükler. Biri büyüdü. On yedi yaşında. Neden oğlun yok? Şansın yaver gitmedi de kızın mı oldu?"

"Hayır. Kadınlarla olamıyorum."

"Ama bir Nazi olarak otuz yaşına kadar çocuğun olmazsa ceza alırsın. İsterlerse baba olmama iznini sadece tabi ırklara veriyorlar."

"Daha beş yılım var."

"Ama yirmi beş yaşında kadınlara karşı normal bir tavır sergiliyor olman gerekirdi. Çok uzatma, Hermann. Başın belaya girebilir."

"Kadınlara dayanamıyorum!" dedi Hermann öfkeyle. "Of, Hitler aşkına, kadınlardan bahsetmeyelim!"

"Peki. Ama normal bir erkek olduğum için memnunum. Oğullarım olduğu için mutluyum. Kadınlarla bir alakası yok bunun."

"Orada çok kadın var," dedi Hermann. Alfred'i yanlış anlamıştı.

"Neyse, boşver." Alfred yine suskunlaştı.

Ama gölde yıkanıp hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra ve büyük bir ağacın gölgesinde rahatça uzanıp suyun sesini dinlerken Alfred birden, "Hermann, imparatorluğunuzu yok edeceğim," dedi.

Hermann uyuşuk uyuşuk güldü. Alfred'in kalın değil de daha çok sakin çıkan ses tonuyla yaptığı bu İngiliz şakası, o ana kadar duyduğu en komik şeydi.

"Nasıl?"

"Bu koca meşenin palamudu yaptığı gibi."

"Herhalde fidan olarak dikiyorlardır. Bütün bu orman fidan olarak dikildi."

"Evet, Kutsal Orman'daki meşelerden biri gibi, isimsiz biri."

"Oraya daha girmedin mi?"

"Bir İngiliz olarak gitmeme izin verdiler. Çok güzel bir yer. Dingin ve sessiz. İnsan orada düşünebiliyor."

"İnsan orada düşünmemeli, hissetmeli. Bana kalırsa sen Mukaddes Uçak'ı gördüğün zaman *düşünmeye* başlayacaksın. Yoksa Münih'e gittin mi?"

"Daha gitmedim. Bir gün izin alıp benimle gelemez misin?"

"Olabilir. Denerim. Şövalyemiz, Hohenlinden Şövalyesi bizim Şövalyemiz'dir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Von Hess, bizim ailenin Şövalyesi'dir. Kilometrelerce uzanan toprakları, köyleri ve kasabaları vardır. Ve bizim köyde oturur."

"Ha. O zaman izin verir herhalde. Uçağı gördüğüm zaman düşünüyor olacağım, kısmen teknik yönden tabii. Gerçi Küçük Modellerden nasıl bir tasarımı olduğunu az çok biliyorum ve bildiğim kadarıyla uçakların tasarımında pek de bir fark yoktur. Aynı zamanda Alman İmparatorluğu'nun yıkımı hakkında da düşünüyor olacağım. Elbette ben sadece bir meşe palamuduyum. Meşe ağacı benden büyüyecek. Ben ölmüş olacağım."

Hermann hafif bir huzursuzluk hissetti. Şaka yapıyor olmalıydı -ama yine de... "Böyle alenen dine küfretmeye devam edersen yakında öleceksin zaten."

"Bunun için beklemen gerekmez. Dine küfrettiğimi rapor edebilirsin."

Hermann dirseğinin üstünde doğruldu.

"Alfred, sen... ciddi değilsin, değil mi?"

"Ölümüne ciddiyim."

"O halde delirmiş olmalısın."

"Öyle mi? Bak bana, Hermann. Delirmiş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Ama o zaman -tüm bunlar- neden böyle konuşuyorsun?"

"Bana hiç ihanet etmezsin, değil mi?"

Hermann ciddi bir tavır takındı. "Edebilirim, Alfred. Hata yapıyorsun. Sonra kendimi öldürebilirim ama Almanya uğruna senin bile ölümünü görebilirim."

"Evet, doğru ve yakışık alan şey de bu, ama aslına bakarsan bir önemi yok. Gidip şunları bunları söylediğimi anlatabilirsin; ama bir İngiliz bile olsam, öldürülmem için bir nebze de olsa kanıt yaratman gerekir. Belki de hacılık seyahatimi kısa kesmem ve ülkeden gönderilmem gerekir. Bu konuda seninle konuşacağım."

"Ama *neden*?"

"Olayların saygın, sıradan bir Nazi gencini nasıl etkilediğini öğrenmemin zamanı geldi. Her şeyden önce, bir İngiliz'in bu imparatorluğu neden yok etmek istediğini anlayabiliyor musun?"

"Hitler'e inanıyorsa, anlayamam. Hiçbir sebebi yok."

"Belki bazı İngilizler Hitler'e inanmıyordur."

"*Alfred*! Sen... Hitler'in Tanrı olduğuna inanmadığını söyleyemezsin!"

"Pek çoğumuz inanmıyor," dedi Alfred sakin sakin.

"O halde Şövalye haklıydı," diye mırıldandı Hermann.

"Hangi Şövalye?"

"Von Eckhardt. İngilizlerin temelde dinsiz olduklarını söylemişti. Umurunda değildi bu aslında."

"Belki de bir önemi olmadığını biliyordu –kendi bakış açısından. Von Eckhardt dinden çok yönetimle ilgileniyordu, değil mi? Almanya'ya karşı silahlı bir isyan daima başarısızlıkla sonuçlanacaktır."

"Bunu anladığına memnun oldum," dedi Hermann rahat bir nefes alarak.

"Çünkü," diye devam etti Alfred, "Almanlar dünyanın şahit olduğu en büyük şiddet yanlılarıdır –Japonlar dışında tabii; en büyük askerlerdir –Japonlar dışında tabii."

"Biz de Japonlar kadar iyiyiz!"

"Öyleyse neden onların kökünü kurutmuyorsunuz, neden son kâfire kadar hepsini dine döndürmüyorsunuz? Alman ve Japon imparatorlukları arasındaki barış yetmiş yıldır herkesi sağırlaştırdı."

"Hâlâ hazırlanıyoruz."

"Peki, üstüne varmayacağım. Japonlarla kendim savaşmak istemem çünkü yapacak daha iyi şeyler var ve umarım Almanya'nın kazanacağı başka bir savaş olur."

"Bir yere kadar sadıksın, o halde?"

"Hesaplarım Alman karakterine dayanıyor, Japon karakterine değil. Bunun ne olduğunu biliyorum –gerçi o da muhtemelen aynı kokuşmuş leke!"

"Kokuşmuş leke!"

"Kokuşmuş leke dedim. Şimdi Hermann, ilgileniyor musun, yoksa sadece saldırganlaşacak mısın? Benimle kavga etmek istiyorsan söyle, dinlemek istiyorsan da sessiz ol."

"Seninle kavga *etmeliyim* aslında. Hatta dayak atmalıyım. Benimle *başa çıkamazsın*, çok kısa boylusun. Of, peki, devam et."

"Bana şu şekilde olması gerekiyormuş gibi geliyor," dedi Alfred, yeniden sırtını döndü. "Yirmi Yıl Savaşlarından sonra, Almanya herkese üstün gelince, yenilen milletler çok yorgun düşmüş olmalı. Güce güçle karşılık veremeyecek kadar yorgundular ve başarısız oldular; kendilerinden utanıp aşağılandılar ama en kötüsü hepsi bitkin düştü. Böylece erkek toplulukları tarafından bozguna uğratılmaktansa Tanrı'nın gazabına uğramayı tercih ettiler ve muzaffer gücün kutsal temsilcisi Hitler'e inanmaya başladılar. Orada burada milletler toparlanırken isyanlar çıktı, silahlı isyanlar (ya da kısmen silahlı isyanlar) ve hepsi de başarısız oldu ama milletler Hitlerci olmaya devam ettiler. Alman *ideasına* değil, Şövalyelerine ya da işgal kuvvetlerine (pek çoğu) karşı ayaklanıyorlardı. Din olmadan yapamayacak kadar yorgundular hâlâ ve sadece in-

sanlar tarafından değil, Tanrı tarafından da bozguna uğratılmanın verdiği teskin olma hissinin peşindeydiler."

"Ama o zamanlar siz uygar değildiniz," dedi Hermann. "Vahşi kabilelerden ibarettiniz; siz, Fransızlar, Ruslar, hepiniz. Uygar insanlar tarafından bozguna uğratılmakta utanacak bir şey yoktur."

"Aslında köklerimiz hakkında büyük bir belirsizlik vardır," dedi Alfred. "Misal, Hitler'den yüz yıl önce ne olduğumuzu kesin olarak bilmediğimiz doğru. Ama bir zamanlar büyük bir imparatorluğumuz olduğuna inanıyorum ben."

"Çok saçma. Vahşiler nasıl imparatorluk kurabilir? Ne gemi inşasından anlarsınız ne de başka şeylerden."

"Japon tabi ırklarının çoğu neden İngilizce konuşuyor? Amerikalılar, Kanadalılar, Avustralyalılar ve sizin tabi ırklarınızdan bazıları da, Güney Afrikalılar mesela."

"Hepsi İngiliz kabilelerdi ama arada bir bağlantı yok."

"Ben pek emin değilim, bize anlattığınız diğer şeylerden de şüphe duymam için sebeplerim var. Ama onları boşver. Şu anda önemli olan *benim*, o zamanlar onların ne olduğu değil. Almanya'ya karşı silahlı bir ayaklanma başarısız olurken başka bir ayaklanmanın *başarıya ulaşmak zorunda* olduğunu bilen kişiyim ben."

"Ne?" diye sordu Hermann nefes nefese.

"İnançsızlığın isyanı. Hitlerizmin akıl yönüyle ayakta duruyor imparatorluğunuz. Bu da giderse, insanlar Hitler'in Tanrı olduğuna artık inanmazlarsa, elinizde silahlı güçten başka bir şey kalmayacak. Bu da insanları öldürmekten başka bir işe yaramayacak. İnanmayan insanları yeniden inandıramazsınız. Ve sonunda, çok fazla insan öldürülse de, devam edecek birileri kaldığı sürece inançsızlık artmaya devam edecek. Ve inanmayanların tümünü öldüremezsiniz; insanların üstünü ya da evini arayabilirsiniz belki ama zihinlerini arayamazsınız. İnanmayanların tümünü saptayamazsınız. Şüphecilik artacaktır, çünkü bu yaşayan bir şeydir, gelişmeyle

doludur, meşe palamudu gibidir. Sonunda Almanya'ya saldıracak ve sonra da imparatorluğunuzu içten çürütecektir."

"Çürütemez," dedi Hermann fısıltıyla.

"Hitler Tanrı değilse Almanya'nın Avrupa, Afrika ve Asya'nın bir kısmına sonsuza kadar hükmetmesinin bir *sebebi* de yoktur. Hitler Tanrı'ysa neden Japonları yenemiyorsunuz?"

"Yeneceğiz. Zamanı var."

"Zamanınızı boşa harcadınız. Japonları yenmek için beş yüz yıl kadar bir süreniz vardı ve tek yaptığınız şey, tamamen şüpheli savaşlara girmek oldu. Hava baskınları yaptınız, Rusya'yı parçalara böldünüz, sonra onları yine kaybettiniz. Japonları gerçekten yenmiş gibi asla görünmediniz. Artık zamanınız da kalmadı. Zaman yok derken, sadece bir yetmiş yılınız daha kaldı, demek istiyorum. Ve barış için yetmiş yılınız vardı."

"Diyelim ki, çılgın adamınızın rüyası gerçek oldu ve İmparatorluk yıkıldı; Japonlar daha iyi mi yönetecek sanıyorsun?"

"Buna inanamayız. Japon İmparatoru'nun Tanrı olduğuna inanmıyoruz, anlıyor musun? Bir fikir olmaksızın erkeklere kalıcı olarak hükmedemezsin. *Erkekler* diyorum. Oğlanlara ve belki Almanlara hükmedebilirsin. Belki de edemezsin. Ama Almanlar hiçbir zaman bir erkek olmadıkları ve olamayacakları için bunu söylemek çok zor."

Hermann ayağa fırladı ama Alfred kalkmayınca, ne yapacağını bilemedi. Ansızın, ırkçı öfkesinin yanında, kaynağı belli olmayan tuhaf bir korkuyla sertçe Alfred'i tekmeledi. Alfred o anda, yavaş ve sakince ayağa kalktı. Kusursuz bir kontrolü vardı.

"Gel bakalım," dedi ceketini çıkarırken. "Şiddetse şiddet. Ben senin gözünü oymazsam, sen de beni rahat bırakacak mısın?"

Kıpkırmızı kesilmiş bir halde tir tir titreyen Hermann, Alfred'in gözlerine baktı; çaresizlik ve şaşkınlıkla, kavganın daha başlamadan bittiğini anladı. Bu şekilde sonlanan pek çok kavgayı hiç ürpermeden seyretmesine rağmen Alfred'in gri gözlerini oyma düşüncesi

midesini bulandırmıştı. Gözleri bir yana, Hermann ona dokunamaz, bir fiske bile vuramazdı. Onu tekmelemişti, evet ama artık daha fazlasını yapamıyordu.

"Otur şuraya asilzade," dedi Alfred nazikçe.

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye sordu Hermann. Yine de oturdu.

"Çok önemli," dedi Alfred. "Beni bir daha tekmelemeyeceğine söz ver, yoksa öbür yanıma oturacağım. Aynı yere bir tekme daha yersem topal kalabilirim."

"Neden Almanların erkek olmadıklarını söyledin?" Hermann bu hakarete takılıp kalmıştı.

"Erkek olma şansları yok ki. Sistem yüzünden. Bana bak Hermann, nedir erkek? Onur, cesaret, saldırganlık, barbarlık, acımasızlık mı diyeceksin? Ama tüm bunlar kızgın bir erkek hayvanın özellikleridir. Bir erkekte bunlardan daha fazlası olmalı, değil mi?"

"Düşünebilir, şiddeti kontrol edip yönlendirebilir."

"Kadın da yapabilir bunu. Bir kadın kızını dövmek isterse ve kız kaçıp ağaca tırmanırsa, kadın deli danalar gibi kükreyerek ağacın etrafında dolaşmaz, kız karnı acıkıp aşağıya inene kadar bekler. Yani bu erkeklere has bir durum değildir."

"Bir erkek fikri uğruna ölebilir."

"On iki yaşında bir oğlan da. On iki yaşında orduya yazılan ve izin verilirse savaşa giden bir Alman çocuğu da. Hayır, Hermann, bir erkeğin ne demek olduğunu hiç anlayamayacaksın çünkü bilmiyorsun. Demek istediğim, erkeği vahşi hayvanlardan, kadın ve çocuklardan ayıran gerçek bir fark vardır. Bir erkek, kendini düşünen ve kendine inanan, fikren bağımsız olan bir yaratıktır ve *değiştiremeyeceği* herhangi bir şeyde, dünya üstünde ona üstün gelecek bir yaratık olmadığını bilir."

"Ne? Anlamadım."

"Karışık bir konu, biliyorum. Ama demek istiyorum ki, benden daha bağımsız ve ruhsal olarak daha güçlü bir İngiliz'le karşılaşabilirim. O zaman demem gerekir ki, '*Artık* daha iyi bir erkek var.' O zaman ben de iyi olabilirim. Ama şövalyenin biri çıkıp diyor ki, 'Erkek *soyu ile* daha iyi bir erkektir. Ne yaparsam yapayım, o sonsuza kadar üstündür. Onu şimdi ve daima selamlamak zorundayım.' Öte yandan bir İngiliz çıkar der ki, 'Bu adam benim soyumu aşağılıyor, onu pataklamak lazım.'" Alfred sırıtarak ona baktı.

"Kim olsa aynı şeyi yapar. Ben seni İngiliz olduğun için değil, hakaret ettiğin için tekmeledim. Kan soyu gizemli bir konudur, bundan bahsetmek iyi değildir; Alman olmayanlar bunu anlayamaz. Bu bizimle ilgili bir meseledir."

"Evet, Kan soyu gizemli bir konu olmaya devam ettikçe, siz de erkek olamayacaksınız. Kanın ardına saklanıyorsunuz çünkü aslında kendinizi sevmiyorsunuz; kendinizi sevmiyorsunuz çünkü erkek olamazsınız. İçinizden bazıları erkek olabilseydi eğer, diğerleri de kendilerini daha çok sevecekti. Ama bu bir kısır döngü. Kan meselesi oldukça, erkek falan olmayacak –asla. Siz hâlâ oğlan çocuğusunuz ve şiddetin, gaddarlığın ve fiziksel cesaretin sizi erkek yapacağını sanıyorsunuz. Ruhunuz yok, sadece bedenleriniz var. Ancak erkeklerin ruhu olur."

"Yani demek istiyorsun ki, Alfred..." Hermann sakin sakin konuşuyordu, çünkü Alfred'in etkisiyle gerçekten de düşünmeye çalışıyordu; şaşıramadığını, öfkeye kapılamadığını gördü ve düşünecek bir şeyi kalmadı. "*Sevecenliğe* inandığını mı söylüyorsun? Nezakete, merhamete, sevgiye, tüm bu çirkinliklere mi inanıyorsun?"

"Sen sevgiye inanmıyor musun, Hermann?"

"Ha, arkadaşlık," dedi Hermann, Alfred'in soran bakışlarından gözlerini kaçırarak. "Evet. O başka. Ama *nezaket*?"

"Doğru olmalı, çünkü Hitler yanlış olduğunu söylüyor," dedi Alfred cevabı yapıştırarak. "Hitler'i, Hitler Kitabı'nı, Almanya'yı ve İmparatorluğu reddettiğim gibi, imanı da tümden reddediyorum."

"Ya Gök Gürültüsü Tanrısı'nı?"

"Tanrı'nın Almanya'da yaşadığı ya da Almanları herkesten daha çok sevdiği fikrini reddediyorum. Tanrı, Tanrı... of, peki, bilmiyorum. Yani *her zaman* bilmiyorum. Ama *erkek tanrılar,* hayır. Kimse benden daha çok Tanrı'nın oğlu olamaz. Hitler Tanrı'ysa, ben de Tanrı'yım. Ama ikimizin de Tanrı falan olmadığını düşünmek daha mantıklı tabii. Ve daha makul."

"Hitler'in ne olduğuna inanıyorsun o halde? Yoksa varlığını tümden mi reddediyorsun?"

"Onun büyük bir Alman askeri ve çok cesur bir adam olduğuna inanıyorum. Ama bağımsız değildi, çünkü Kan Soyu'nun ardına saklanmak zorundaydı. O bir *erkek* değildi. Bak, Hitler Kitabı'nı dikkatlice okursan –ha, unuttum, sen okuma bilmiyordun. Neyse, o kitapta Hitler'in kendi sözlerine çok az yer verilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Teknik kitaplardan ve Hitler Kitabı'ndan başka okuyacak pek bir şey yok ve ben de okumayı çok severim. Bu yüzden de aklımı, bunun kutsal bir kitap olduğu inancıyla gölgelemeden Hitler Kitabı'nı dikkatlice araştırdım. Öğretilerin çoğunun sonradan ilave edildiği çok açık. Bütün o Kan Soyu meselesinin bile Hitler'e mi yoksa ondan sonra gelen bir sürü farklı kişiye mi ait olduğu belli değil. Yetersiz bir kitap. Bir yerlerde bir hata var. İnsanı bomboş bırakıyor."

"Çünkü Alman değilsin, Hitlerci bile değilsin."

"Belki." Alfred gözlerinde yoğun bir arzuyla, "Keşke elimde karşılaştırma yapabileceğim başka kitaplar da olsaydı," dedi. "Muallakta kalan pek çok şey var. Netleşmemiş pek çok nokta. Her şey bir efsaneden ibaret. İngiltere efsanelerle doludur. Tabi ülkelerin hepsinde durum aynıdır herhalde. İnsanların işleri ve maaşları ya da Şövalyelerinin kötülüklerinden başka konuşacak bir şeyleri olmuş oluyor böylece. Winchester'da koca bir heykeli dikilen Alfred adlı büyük bir İngiliz Önderi hakkında bir efsane vardır. Winchester'ı

hatırlıyor musun? Hani bir kere beraber gitmiştik. Orada dikilen heykel şehrin arkasında yükselen tepe kadar büyüktü; elinde bıçağı ve savaş miğferi vardı ama o sadece bir asker değildi çünkü bir kitap yazmıştı. Keşke şimdi o kitabı Hitler'in kitabıyla karşılaştırabilsem! Ve Alfred adlı o adam İngiltere'yi Almanlardan korumak için gelmişti."

"O halde hayallerin taşıdığın isme dayanıyor?"

"Ben sadece İngiltere'yi Almanlardan korumakla kalmayacağım. Tüm dünyayı kurtaracağım," dedi genç Alfred mütevazı bir tavırla.

"Ya Japonlar ne olacak?"

"Ha, Japonlar. Alman ideası çökmeye başlarsa birlik olup onların ideasını da çökertebiliriz. Aynı şey, sadece biraz farklı. Eminim. Ama görmüyor musun genç Hermann, sandığın kadar çılgın ya da boş biri değilim. Ben bir bilgi havuzu gibiyim, çok eski bir insan fikrinin saklandığı yer. Alman düşüncesine karşı olan bir düşünce olmak zorunda ve bu, Alman düşüncesi kadar eski olmalı. Anlıyor musun? Yani tüm bunları yapacak olan *ben* değilim, o düşünce. Beni öldürürsen başkalarına geçecek."

"Peki yedi yüz yıldır neredeydi o düşünce?"

"Evsizdi belki de, bir yer arıyordu kendine. Ya da dinleniyordu. Ya da kış uykusundaydı. Ama asla ölmedi. Yedi yüz yıl nedir ki? İnsan yüz yıl yaşarken, yedi yüz yıl uzun bir süre değil. Tarih daha yeni başladı –yeniden."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Uyuyacağım şimdi. Bir yere gitmemiz ya da bir şey yapmamız gerektiğinde beni kaldır."

BÖLÜM ÜÇ

Hermann uyumadı. Alfred'i seyretti. Göğsünün inip kalkışını, göz-kapaklarının oynayışını, küçük ama güçlü ellerinin gevşemiş halini... Tüm bunlar genç adama sakinlik ve huzur veriyordu. Başlangıçta Alfred'in ne söylediğini hiç düşünmemişti. Onunla beraber olmak, son beş yıldır hayalinde canlandırdığı ve giderek bulanıklaşan görüntüsünün yerine kanlı canlı yanında olması harika bir şeydi. Ama bir süre sonra, uzunca bir süre sonra, duygular yerini düşüncelere bırakmış ve düşünceleri artık Alfred'in etkisi altında değildi. Alfred uyanıkken Hermann neredeyse bir birey gibi, ama kişisel bağımsızlığına özlem duyan çok zayıf bir birey gibi düşünüyordu, ama şimdi Alfred uyuyunca onun güçlü etkisinden sıyrılmış, yeniden bir Nazi gibi düşünmeye başlamıştı. Aklında korkunç bir fikir şekillenmeye başladı. Alfred kendini ihbar eden bir haindi, bir kâfirdi, dine küfretmişti, Japonlardan çok daha kötü ve müzmin bir düşmandı. Ve daha tehlikeli. İngiltere'de onun gibi düşünenler varsa gerçekten eğer –bir şey yapamazlardı elbette, ama böyle şeyler olabilirdi- o zaman Alfred Almanya'ya, Hitler'e karşı yapılan bu gülünç, ama korkunç zihin komplosunun başı olmalıydı –evet, onun lider olduğuna şüphe yoktu. Hermann bir an için Nazi düşüncesini bırakıp kendi duygularına döndü. Keşke Alfred bir mucize eseri Alman olarak ve Şövalye sınıfında doğmuş olsaydı;Hermann ona hizmet etmekten nasıl da memnuniyet duyardı, onun kölesi olurdu, Şövalye Alfred'e bir zarar gelmesin diye güçlü kemikleri ve taş gibi kaslarıyla kendini siper eder, onun uğruna ölebilirdi. Hermann'ın hayalleri, duyduğu utancın

etkisiyle kaybolup gitti. Bir İngiliz'in Şövalye olmasını düşünmek bile, Kan Soyu'na karşı işlenmiş bir günahtı. Hayır, Hermann'ın görevi, şu andaki Almanlık görevi, Alfred'i yattığı yerde öldürmekti. Beynini, ağzını, kötü ruhlu hain kalbini, *Kan ve Onur*'da tarif edildiği gibi tek bir bıçak darbesiyle susturmaktı. Hermann'ın onurunu kurtaracak olan tek şey Alfred'in, geçen sene dökülmüş olan meşe yapraklarına akan, Almanya'nın mukaddes topraklarına işleyen kanı olabilirdi. Alfred'e ihanet ederse –bir haine nasıl ihanet edilebilirdi ki?- ona inanmayabilirlerdi. Alfred'in bütün düşünceleri, kendi ağzından duyulmadığı sürece çok mantıksızdı. Her şekilde mantıksızdı aslında ama Alfred'in sakin sesinden dinlendiğinde korkunç bir etki bırakıyordu. Ve o soğukkanlı sesiyle Alfred her şeyi inkâr edebilir, bu genç Nazi'nin delirmiş olduğunu söyleyebilir ve kurmayı başardığı sıra dışı hayallerle birlikte Hermann'ın deli olduğu da tescillenebilirdi. Alfred'in siciline bakıldığında ise mükemmel olduğu anlaşılacaktı. Bu yüzden hacı olmasına izin verilmiş olmalıydı. Hayır, bu iyi bir fikir değildi; Alfred'i *öldürürse* bir kesinlik doğacaktı. Hiçbir Alman bir an bile tereddüt etmezdi. Tüm gerçekleri bilen hiçbir Alman onu mahkûm etmezdi. Uyuyan bir adamı bıçaklamak, arkadaşını bıçaklamak, Hermann'ın huzur, destek ve iyilikten başka bir şey görmediği adamı bıçaklaması –ama Almanya'nın refahının söz konusu olduğu yerde arkadaşlık ve kişisel sevgi yoktur; karşılığında minnettarlık olamaz. Bu ders Hermann'ın çocuksu aklına konuşmaları anladığı yaştan itibaren sokulmamış mıydı? *Almanya ve Hitler uğruna yapıldığı sürece, hiçbir şey onursuz, yasak ve şeytanca değildir.* O halde Alfred uyanmadan, derhal yapmalıydı. Onun uykusundaki savunmasızlığı bir engeldi, ama her şekilde o, kendisi –ruhu (ama zaten ruhu da yoktu) geçici olarak gaipti. Alfred'i uyanıkken öldürmek –hayır, bu imkânsızdı. Onun yapabileceği şey buydu. Hermann bıçağını kınından çıkarırken cesaretinin kırılabileceğinin farkındaydı. Bıçağını çıkarır, kutsal Alman sözlerini okur, orduya girerken on sekiz yaşında ettiği yemini hatırlar, bıçağın parlak çeliğinde yansıyan güneş ışığına bakıp bu ışığın kanla sönükleşmesini hayal

eder, görevini yapar, yeminini yerine getirir, arkadaşını öldürürdü –ama yapamadı; Alfred'in bedenine bıçağı saplaması için koluna söz geçiremedi. Kişisel sevgisi hâlâ duruyordu; Alfred, uyurken bile Hermann'ın iradesi üstünde mutlak bir güce sahipti. Demek o bir hain, kötü bir Almandı; *yumuşaktı.*Hermann bıçağı kaldırdı, utançla kendinden geçmiş bir halde oturdu.

Ansızın az öteden korkunç bir çığlık duyuldu: Küçük bir oğlan çocuğu çılgınca, çaresizce yardım istiyor, diğer oğlansa gülüyordu. "Gürültücü küçük şeytanlar," diye geçirdi içinden Hermann. Böyle patırtı çıkardıkları için onları bir güzel pataklamaya niyetlendi, biraz şüphe duyarak oğlan çocukları olduğunu tahmin etti; –ama sonra- oğlan olup olmadıklarından mı şüphelendi? Güçlü çığlıklarının ince, tiz bir tonu vardı. Bir kızdı bu! Kadınlar Bölgesi'nden kilometrelerce uzaktaydılar; o halde bunlar iki Hıristiyan kız olmalıydı. Neden biri çığlık atarken öbürü gülüyordu? Asil cinsler gibi kızlar da birbirlerine kabadayılık taslıyorlar mıydı? Hermann, Hıristiyanların bu kadar yakınında olmalarından tiksinti duymuştu ve bunun sebebi kadın korkusuna kadar varan derin nefreti değildi. Ayağa kalkıp oraya gidecek, ikisini de kovalayacaktı. Alfred kımıltısız uyuyordu. Çığlıklar devam etti, çalılara doğru bir şey düştü; diğer kızdı, daha büyük olan ve gülüp duran –Hermann ayağa fırladı. Büyük olan da kız mıydı? Gülerken ve konuşurken çatlak çatlak çıkıyordu sesi, ergen bir oğlan çocuğu gibi. Bir oğlan! Hermann delirmiş bir boğanın taşkınlığıyla seslerin geldiği tarafa koştu. Açıklığa varınca, melek yüzlü, altın saçlı koro şarkıcısı oğlanın on iki yaşlarında, serpilip gelişmiş bir kız çocuğuna tecavüz etmeye yeltendiğini gördü. Çocuk henüz teslimiyet yaşına gelmemişti, bu yüzden azimle karşı koyuyordu. Hermann bir an duraladı, yuvarlanıp düşmelerini, tırmalayıp, tekme atıp ısırmalarını seyrederken, küçük kızın boynundaki büyük kızıl haçı fark etti. Demek Hıristiyan'dı! Hermann içini yakan, gürül gürül, tatlı bir öfkeyle doldu. O güzelim yüzlü, erkekliğe ermemiş toy oğlandan kızlarla ilgilendiği için iğrenen Hermann aslında onu çok kıskanmıştı, utanç içindeydi; Alfred'i öldürmemişti ama hiç değilse

paramparça edeceği, ezeceği, kan akıtıp yok edeceği bir şey bulmuştu. İki adımda debelenip duran genç hayvanlara doğru ilerledi, oğlanı uzun saçlarından tutup yakaladı, kızın üstünden öyle bir çekti ki, neredeyse boynu kırılıyordu. Sonra onu kaldırıp bütün gücüyle en yakındaki ağacın gövdesine çarptı. Oğlanın kafası değil, omzu denk gelmişti ağaca. Küçük Hıristiyan kız ise kalkıp kıyafetlerini topladığı gibi koşmaya başladı. Neredeyse hiç ses çıkarmadan gidiyordu. Vahşi bir hayvan gibi ormanın derinliklerinde kayboldu. Oğlan düşe kalka Hermann'a doğru geldi, ama kavgaya tutuşmak gibi bir kahramanlık yapmaya niyeti yoktu, sadece ondan kaçmayı akıl edemeyecek kadar afallamıştı. Sert muamelelere alışkındı, ama boynunun burkulması ve savrularak ağaca çarpılması, onun genç ve dinç bedenine bile çok ağır gelmişti. Hermann yine oğlanın üstüne atladı, bayıltana kadar yumrukladı. Özellikle oğlanın suratını dağıtırken çok zevk almıştı. Oğlan ayaklarının dibinde bilinçsiz vaziyette yatarken onu tekmelemeye başladı; kaburgalarına, kafasına, her yerine vurdu. Sonunda Alfred uyanıp oraya giderek müdahale etmeseydi, Hermann muhtemelen oğlanı baygın vaziyette değil, ölü vaziyette bırakmış olurdu.

"Yapma Hermann! O koca postallarla kafasına vurursan öldürürsün. Bir şey duydum sandım."

Hermann onun amirane sözleri üzerine durdu. Alfred'e baktı. Suratı kıpkırmızı olmuştu, ter içindeydi, delirmiş gibi bakıyordu; korkunç bir bakış. Oğlan da korkunç görünüyordu. Suratı tanınmayacak hale gelmiş, şişmişti. Alfred oğlanın yüzüne düşen saçlarını çekti.

"Bu sabah kilisede şarkı söyleyen çocuk bu. Saçlarından tanıdım. Hermann, sen bir canavarsın, içindeki canavarı dışarı çıkardın. Ne de güzel bir çocuktu."

"Artık güzel falan değil," diye homurdandı Hermann. Yere tükürdü.

Alfred oğlanı kontrol ediyordu. "Ölmemiş," dedi. "Köprücük kemiği kırılmış, muhtemelen kaburgaları da. İç kanaması da vardır belki. Kafası kırılmamış galiba. Ne yapacağız onu?"

"Bırak çürüyene kadar orada kalsın!" dedi Hermann öfkeyle.

"Neden saldırdın çocuğa?"

"Hıristiyan bir kıza tecavüz edecekti. Çocuğun çığlıklarını duymamana şaşırdım."

"Hmmm. Hıristiyan mı? Evet, elbette Hıristiyan'dır. Bir şeyler duydum, uyandığımda bir oğlanın inlediğini sandım. Onu su kenarına götürelim, yüzüne biraz su serpelim."

"Ben elimi sürmem."

"O zaman kendim taşırım."

Alfred oğlanın üstünü başını topladı, onu kaldırdı. Suyun başına geldiklerinde Alfred soğuk suyla kafasını yıkadı ama oğlan ayılmadı. Bedeninin sıcak olmasından ve hâlâ nefes almasından başka bir yaşam belirtisi yoktu; ölü gibi yatıyordu.

"Onu bir yere götürmemiz gerek," dedi Alfred.

"Köyün hapishanesine."

"Of, aptal aptal konuşma. Ne yapmış olursa olsun, cezasını almadan ya da mahkemeye çıkmadan önce hastaneye gitmesi gerek. Haydi, taşımama yardım etmeyeceksen, bari sırtıma almama yardım et."

"Elimi sürmem," dedi Hermann yine. Suratını asmış, inat ediyordu. "Seninle bir ilgisi yok. Onu burada bırakmayı tercih etmek beni bağlar. Dedim sana, Hıristiyan bir kıza tecavüz etmeye kalktı; kızın yaşı küçüktü, çok küçük bir kızdı."

"*Oğlanın* yaşının küçük olmasına canın hiç sıkılmamış, bakıyorum," dedi Alfred, alaycı bir ifadeyle. "Çünkü *erkeklere* ilgi duyması gereken güzel bir oğlan, değil mi?"

"İstediğini yapabilirsin, nereye gideceksen git, ben eve dönüyorum!" dedi Hermann öfkeden kudurmuş bir halde. "Sana Heil Hitler ve hoşça kal."

"Heil eşek!" diye cevap verdi Alfred. "Bir Nazi neden senin de şu anda gösterdiğin aptalca vahşi davranışları göstermek zorundadır?"

Tam o sırada oğlan doğrulmaya çalışarak dikkatlerini çekti. Tıkanarak inledi, geri düştü, korkunç şekilde şişmiş olan gözünün kenarından Hermann'a baktı.

"İyi misin?" dedi Alfred ona, Almanca konuşarak.

Oğlan, acılar içinde, bakışlarını ona çevirdi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Ayağa kalkabilir misin?"

"Evet."

Onu ayağa kaldırdılar; bu defa Hermann, Alfred'in ciddi bakışıyla harekete geçmiş ve yardım etmişti. Ayağa kalkmak ona işkence gibi gelse de, oğlan hafifçe homurdanmaktan başka bir ses çıkarmadı.

"Yürüyebilir misin?" dedi Alfred.

Oğlan şiş dudaklarıyla, "Bacaklarım tutuyor," diye fısıldadı. "Yürürüm herhalde."

Alfred, oğlanın kırık köprücük kemiğini desteklemek için kolunun altına yedek kıyafetlerini koyup dirseğinden kayışla bağladı. Dirseği kaburgalarına batan oğlan acıyla iç geçirdi ama sesini çıkarmadı.

"Haydi, yürü bakalım delikanlı," dedi Alfred ve onu nispeten daha sağlam olan kolundan tuttu. "Ana yola kadar üç kilometre kadar yolumuz var, bir araba bulamazsak tabii."

Oğlan midesi bulandığı için durdu, acılar içinde kustuktan sonra biraz daha uzanmak zorunda kaldı. Sonra ona yardım ettiler, Alfred'in de desteğiyle epeyce bir yol yürüdü. Bir şey söylemedi. Sadece arada bir hafif hırıltılar çıkardı.

"Alman gençleri fevkalade dirençli oluyorlar," dedi Alfred, Hermann'a.

"Bunun daha çook direnmesi gerekecek," diye cevap verdi Hermann. "Daha kurtulabilmiş değil."

"Şahidin yok," dedi Alfred. "Hıristiyanların Nazilere karşı kanıt göstermeleri yasaktır. Hatta İngilizlere bile."

"Sen şahitsin."

"Aslına bakarsan değilim. Ben kızı görmedim, sadece seni gördüm."

"İtiraf edecektir zaten. Etmezse onu bir daha döverim."

"Şiddet, gaddarlık, kan dökme, zalimlik, kendini kandırmak..." diye mırıldandı Alfred. "Bir çocuğa tecavüz edilmesi umurunda değil. Bu oğlanı da kıskandığın ve sinirlendiğin için dövdün. Bu çocuk öyle yetiştiği için kötü, ama en azından dürüsttü. Sen onun kadar bile olamıyorsun."

"Kendisini Hıristiyanlarla kirletsin diye yetiştirilmedi o."

"Hıristiyanlar, şaşkınlık uyandıracak kadar saygın insanlardır. Bazı tanıdıklarım var. *İngiliz* Hıristiyanlar."

"*Ne*? Tanıdıkların mı var?"

"Evet. Almanca olarak da tekrarlamamı istemez misin? O zaman bir şahidin de olur."

Ama çocuk, anlayabileceği bir dilde de olsa, neler konuşulduğunu anlayacak durumda değildi. Her adımda acıdan kıvranıyor, inlememek için sağlam kalan dişlerini sıkıyordu. *Via dolorosa* yolunu andıran bu yolda bir yabancının yardımıyla ilerlemek ona tuhaf gelmiyordu. Bir acı ve utanç kâbusu yaşıyordu; gaddarlığı ve ihtirası yüzünden değil, bir Hıristiyan'la beraberken bir Nazi tarafından yakalandığı için utanıyordu. Hayatı sona ermişti sanki; oysa daha bu sabah, erkeklerin hayran bakışları altında neşeyle şarkılar söylüyordu (şarkı söylemeyi çok seviyordu). Artık bütün erkeler onu hor görecek, kimse onu sevmeyecekti ve sesi de yakında kartlaşacaktı zaten. Bu arada bir ayağını öbürünün önüne koyarak yürümeye çalışıyor, inlemiyordu. Fiziksel olarak daha dayanıksız ırklardan birine mensup bir adamın yüz metre bile gidemeyeceği durumdayken, üç kilometre kadar yürümeyi başardı ve bayıldı. Ama artık ormandan çıkmışlardı ve köye giden anayol çok

uzakta değildi. Alfred oğlanı sırtına aldı, yola kadar taşıdı. Durup bir kamyonun geçmesini beklediler.

Kamyon şoförü, "Nereye götüreceksiniz onu?" diye sordu. Silindir çiğnemiş gibi görünen, acıdan kıvranan, kan revan içindeki oğlana, insanlıktan uzak bir duyarsızlıkla, olağan tavırlarla baktı.

"Hastaneye ya da evine," dedi Alfred.

"Hapishaneye," dedi Hermann. "Of, köyde bir yere atıverin işte. Bu küçük canavarın nerede oturduğunu bilmiyoruz. Bu sabah kilisedeydi, hakkında bildiğim tek şey bu."

"Çuvalların üstüne atın o zaman. Ön tarafa alamam, düşer burada."

Kamyon küçük, tek kişilik, daracık bir sürücü kabini olanlardandı. İkinci bir kişiye yer yoktu. Alfred'le Hermann onu tıka basa dolu çuvalların üstüne koydular ve şoför yoluna devam etti. Kamyon hareket ettikten sonra Alfred arkasından bağırdı: "Dur! Dur!" Ama şoför ya duymamış ya da durmak istememişti.

"Ne oldu?" dedi Hermann asık suratla.

"Ne olacak, onunla gidecektim ben de."

"Sen çok sevdin bu oğlanı," dedi Hermann şüpheyle. "Kilisede de gördün tabii."

"Of, kes sesini Hermann. Bıktım senden. Bir tanecik kazağım vardı, oğlanın kolunun altına sokmuştum; bir de kemerim, onu da dirseğine sarmıştım. Ben köye varana kadar onu Münih'teki ya da başka bir yerdeki hastaneye gönderebilirler. Kıyafetlerimi kaybedersem yenilerini alamam. Ben arazileri, fabrikaları, gemileri ve özel uçakları olan bir Şövalye değilim. Mavi ipekler kuşanıp her gün hindi yemiyorum. Benim için bir kazak, bir kazaktır."

"Ha, şimdi de Şövalyelerin arazi sahibi olmamaları gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Köye doğru hızla ilerlerken, "Pek çok şey düşünüyorum," dedi Alfred. "Ama şimdi bunlardan bahsetmeyeceğim. Nerede oturuyorsun?"

"Şövalye'nin çiftliğinde çalışıyorum. Ahırın üstünde bir odam var. İstersen bu gece bende kalabilirsin."

Pek nazikçe yapılmış bir davet değildi bu, ama Alfred yine de dostça kabul etti. Hiç konuşmadan köye kadar yürüdüler. Köy meydanına geldiklerinde, bir köşede toplanmış insanları fark ettiler. Kamyon orada değildi, herkes yerde bir şeye bakıyordu.

"Herhalde bu bizim oğlan," dedi Alfred. "Neden içeri götürmüyorlar?"

Kalabalığa doğru ilerlediler ve yerde yatanın gerçekten de yaralı oğlan olduğunu gördüler. Durumu çok ağırdı, hâlâ baygındı ya da komaya girmişti, ağzından kan sızıyordu.

"Tahmin etmiştim zaten," dedi Alfred, İngilizce konuşarak. "İç organlarını harap etmişsin. O kadar yolu yürütmeyecektik çocuğa."

Ama orada toplanmış olan Almanlara bir öneride bulunamayacağını biliyordu. İnisiyatifi ele almaya kalktığı anda bu yabancıyı hemen susturacaklardı. Bir Nazi yetkilisi geldi, pek acelesi yoktu ama çevik adımlarla yürüyordu. Birileri gidip çağırmışlardı onu.

"Kim bu genç?" diye sordu yetkili.

"Kimse bilmiyor. Yabancı biri."

"Kimse bilmezse Şövalye bilir kim olduğunu," dedi içlerinden biri.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu sabah kilise korosunda solo şarkı söylemişti, müzikleri Şövalye bizzat düzenler."

Ölümcül kavgaların sonuçları hakkında tecrübe sahibi olan Nazi yetkilisi, "Hastaneye gitmesi lazım," dedi. "Fritz, git de telefon et, ambulans göndersinler. Nasıl gelmiş buraya?"

"Onu ben dövdüm," dedi Hermann.

"Neden?"

"Şövalye'nin polis müdürüne ifade vermeyi tercih ederim."

"Ona, bu çocuğa karşı mı?"

"Evet."

"Pekala. İyi de, bu yaşta bir çocuğun sana karşılık veremeyeceğini bilmeyecek kadar salak mısın sen? Ah, Müdür Bey!" Nazi yetkilisi onun dikkatini çekmeye çalışan adamdan özür diledi.

"Asil Şövalyemiz Friedrich von Hess, bu insanların neden toplandığını bana açıklamanızı arzu ediyor."

Gelen kişi, Şövalye'nin polis müdürü, bölgenin en önemli Nazilerinden biriydi. Soylu efendisiyle birlikte köy meydanından geçmekteydiler. Kalabalığın toplandığı yerde önemsiz bir şey vardır belki diye, Şövalye biraz ötede duruyor, daha fazla yaklaşmayarak saygınlığını muhafaza ediyordu. Ağırbaşlı ve biraz da sıkıntılı bir tavırla kara bastonuna dayanmış dikiliyordu. Siyah pelerini kat kat omuzlarından dökülüyordu, başı açıktı, gümüş gibi parlayan gür saçları hafif hafif esen rüzgârla dağılmıştı.

"Soylu kişimize bu oğlanın yaralandığını söyleyin. Kim olduğunu bilmiyoruz."

Polis müdürü mesajı götürdü, Şövalye kalabalığa yaklaştı. Herkes esas duruşta bekliyordu. Selam verdiler, daha dik durmaya başladılar.

"Rahat," dedi Şövalye, dalgın dalgın. Oğlana baktı, önce pek fazla ilgilenmedi ama dikkatle bakınca, "Hitler!" dedi. "Hangi vahşi barbar yapmış bunu?"

"Ben yaptım, efendimiz," dedi Hermann. Sesinde kırgın bir şaşkınlık vardı.

"Bu genç Münih Kutsal Alman Kilisesi'nin en başarılı sopranosudur, sen de onun kemiklerini kırmışsın. Neyse, yakında sesi kartlaşacaktı zaten. Ambulans çağırdınız mı, Adalbert?"

"Evet, efendim. Telefon etmesi için birini gönderdim."

"Tedavisi çok iyi yapılmalı, gerçi iyileşeceğini pek sanmam ya... Ya ölür ya da iyileşmeden önce sesi kartlaşır. Tatilini geçirmek için buraya gelmesi büyük talihsizlik olmuş. Hermann, öne çık."

Hermann diğerlerinden biraz uzaklaşıp esas duruşa geçti. Alfred de onun yanına gitti.

"Senin öne çıkmanı söylemedim," dedi Şövalye.

"Söylemediniz, efendimiz, ama..."

"O halde yerine git."

Alfred gitmek zorundaydı.

"Hermann, bu çocuğu neden ölesiye dövdün?" dedi Şövalye.

"Efendim, polis müdürünün önünde ifade verebilir miyim?"

"Oğlana karşı mı?"

"Evet, efendim."

Şövalye düşündü.

"Bana kalırsa benim önümde ifade vermen daha iyi olacak," dedi. "Kim bu İngiliz?"

"İngiltere'de askerliğimi yaparken tanıştığım biri, efendim."

"Yaptığın şey sırasında o da yanında mıydı?"

"Evet, efendim. Kısmen."

"Onu da mahkemeye getir o zaman."

Hermann selam verdi, Alfred'in yanına döndü.

"Hadi," dedi kaba bir tavırla.

"Nereye?"

"Mahkemeye gitmemiz gerek. Senin ifadeni de almak istiyor."

"Doğal olarak. Oğlan iyileşir de sesini kaybetmezse olayı hasıraltı etmek isteyeceklerdir. Münih Kutsal Alman Kilisesi'nin baş şarkıcısı! Bir bülbülü haşat ettin. İngiltere'de radyodan dinlemiştim onları. Müzik zevki olmayan bir Almansın, ne yazık."

"Hasıraltı edemez," dedi Hermann suratını asarak. "Yaşasa da, sesi kartlaşmasa da, o çocuk bir daha orada şarkı söylemeyecek. Çok memnunum."

"Şövalyen dindar mı yoksa müziksever mi?"

"Elbette dindar. Ha, evet, müzik de sever. Ama beni ifade vermekten alıkoyamaz. Olanları öğrenince bunu istemeyecektir de," dedi Hermann, kendini savunarak.

"Bunu izlemek ilginç olacak. Ama zırh kuşanmış kan etiği tankında hava almanı sağlayacak o küçük çatlağın müzik olduğunun uzun zamandır farkındaydım."

Hermann anlamsız, kaba bir sözle karşılık verdi.

Mahkeme salonunda, esas duruşa geçerek biraz daha beklediler, Şövalye geldi, yükseğe yerleştirilmiş koltuğuna oturdu. Eline bir kalem aldı, önüne bir kâğıt çekti.

"Yemin et, Hermann."

Hermann, doğruları söyleyen bir Alman olarak, bütün mukaddes şeyler ve onuru üstüne yemin etti, sonra da, "Efendim, o oğlan on üçünden büyük olmayan Hıristiyan bir kıza tecavüz etmeye kalkıştı," deyiverdi.

Şövalye'nin kalemi elinden düştü. Yeniden aldı ve sakin bir sesle, "Senden başka şahit var mı?" diye sordu.

"Şey..." Hermann Alfred'e baktı.

"Yabancının yeminini alın," dedi Şövalye.

Alfred yeminine İngilizce başladı, sonra durdu.

"İngilizce anlıyorum, devam et."

Yemini alındıktan sonra Şövalye sordu: "Tecavüz girişimine şahit oldun mu?"

"Hayır, efendim."

"Neye şahit oldun?"

"Hermann'ın oğlanı dövdüğüne, efendim."

"Tecavüz girişimi olduğuna dair yemin eder misin?"

"Hayır, efendim. Olabilirmiş gibi görünüyordu."

"Kızın Hıristiyan olduğuna yemin eder misin?"

"Ben kız falan görmedim, efendim."

Şövalye hafifçe iç geçirdi.

"Evet, Hermann. İfadeni alacağım, ama oğlan itiraf etmezse ortada kanıt yok."

"İnkâr edemez, efendim," dedi Hermann asık suratla.

"Kızın Hıristiyan olduğuna emin misin?" diye sordu Şövalye, sert bir sesle.

"Başka bir şey olamazdı, efendim. Kadınlar Bölgesi'nden en az beş kilometre uzaktaydık."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Bazen küçük kızlar Kadınlar Bölgesi'nden kaçıyorlar, bulunup geri götürülene kadar etrafta boş boş dolanıyorlar. Kayboluyorlar, kilometrelerce ilerliyorlar. On iki, on üç yaşlar, doğru yaşlardır. Annelerinin kontrollerinden çıkacak kadar büyük, kadınlık görevlerini anlayamayacak kadar küçüktürler. Pekala bir Alman kızı da olabilir."

"Efendimiz, kızın boynundaki haçı gördüm!" Şövalye'ye duyduğu saygıyla, içerleyerek cevap verdi Hermann.

"Ne yapıyorlardı –yerde yuvarlanıyor, düşüyor, kavga mı ediyorlardı?" diye sordu Şövalye.

"Yerdeydiler."

"Haçı gördüğüne yemin eder misin? Ceketinin cebinden sarkan kırmızı mendil ya da ona benzer bir şey olmasın?"

"Yemin ederim."

"Bu çok ciddi bir suçlama," dedi Şövalye. "Bir Alman'ın diğerine yöneltebileceği en ağır suç. Mutlak kesinlik olması gerekir. Hâlâ bu çocuğa karşı ifade vermek istiyor musun?"

Hermann tereddüt etti. Şövalye'nin iradesi, tüm gücüyle genç Nazi'ye karşı yönelmişti. Hermann bile ilk kez gördüklerinden şüphe duymaya başlamıştı. Çocuğun ceketinde gördüğü şey kızıl haçtan başka bir şey olabilir miydi? Hayır, haç olduğundan emindi. İçinden bir ses ona, bu imkânsız çelişkiyi bir kenara bırakmasını ve

doğuştan onun üstü, müdürü ve toprakların sahibi olan adama boyun eğmesini söylüyordu. Hermann gibi önemsiz biri von Hess'in bilinen isteklerine nasıl karşı çıkabilirdi? Kendisini haklı çıkarmak için kin gütmenin ya da dilek dilemenin bir faydası yoktu. Bu güdüler, Şövalye'nin sabit bakışları altında yok olup gitmişti. Ama Hermann'da değil de, yanı başında duran, omuzu neredeyse ona değen Alfred'deki bir şey, tam vazgeçecekken toparlanmasını sağladı. Alfred ona sağlam durmasını ve gerçeklere tutunmasını söylüyordu.

"Evet, efendimiz," dedi Hermann, derin bir saygıyla. "İfade vereceğim."

Psişik algısı çok yüksek olan von Hess, onu alt etmeyi çok istiyordu. Hermann sinirlenmemiş, kendini zerre kadar aşağılanmış hissetmemişti; genelde ve özelde, duruşundan gayet emindi. Bir Nazi için, Şövalye'nin bilinen isteklerine karşı çıkmak şok edici bir durumdu, ama diğerlerinden farklı olan bu asilzade hiçbir şeye şaşırmıyordu; karşılaştığı gizli ve gerçekten şok edici durum sebebiyle, dinine ve yaşadığı toplumun bütün planına rağmen bir bireydi. Hermann sıradan, budala bir Nazi'ydi; Şövalye'nin onunla ilgili farkına vardığı bir iki tuhaf şey vardı -suratsızlığı, sabit bakışları gibi- ama yine de budalanın tekiydi. Hal böyleyken, nasıl oluyor da bu kadar inatçı bir direniş gösterebiliyordu. Şövalye Hermann'ı bırakıp Alfred'e döndü. İki adam dosdoğru birbirlerinin gözlerine baktılar. Kızgın bir boğanın gözlerine bakmakla karşılaştırıldığında Alfred, çok tehlikeli olabilecek bir şey yaptığının farkındaydı ama aynı zamanda çok duyarlıydı. Sebebini bilmiyordu ama tehlikenin göründüğü kadar büyük olmadığına dair güçlü hisleri vardı. Açık ve anlaşılır şekilde, yüksek sesle konuşur gibi uzun uzun, sakince Şövalye'ye baktı. Bu bakışla, "Hermann haklı, sen haksızsın," demeye getiriyordu. Şövalye onu anlamıştı. Ona karşı çıkan Hermann değil, bu bücür İngiliz'di. Budala olan ise, öfkeyle ve bir yabancının kutsal olmayan etinden, kemiğinden yayılan en dirençli ruhuyla hayat buluyordu.

"İşte," diye düşündü Şövalye heyecan içinde, "olabilecek her şeyin karşısında durabilen bir erkek. Ya da her şeye rağmen mi desek? Ahmaklık etmemişse eğer, insanın tam da beklediği şey değil mi bu? İngiliz, Fransız ya da Rus erkeklerinden beklenir bu, ama Alman erkeklerinden, asla. Meydana gelen en ilginç şeydir bu." Kesintisiz, durağan bir sessizlik içinde bunları düşündü, hâlâ Alfred'le birbirlerine bakıyorlardı. Şövalye ile İngiliz arasında, duygudaşlıkta birleşen iki insan ruhunun güçlendirip zayıflatan ve sonra tekrar güçlendiren, Hermann'ı tamamen saf dışı bırakan, ona müphem bir sıkıntı veren gizemli bir dalgalanma oldu. "Bu yaşlı Alman bir şeyler biliyor," diye düşündü Alfred. "Kan Soyu, Gizem ve Şövalyelik'le alakası olmayan bir şey. Vay canına! Bu yaşlı Alman her şeyi biliyor. Ah, beni aydınlatan yıldızlar!"

Devam eden sessizlik, Hermann'a saatler gibi gelmişti. Ayağını yere sürtmeye başladı. Hâlâ esas duruşta beklediği için bu yaptığı büyük bir disiplinsizlikti ama elinde değildi. Ayağı iradesi dışında sürtüp duruyordu. Hapşırık ya da öksürük gibi istemsiz ve kontrol dışı bir hareketti bu. Şövalye başını çevirdi.

"Rahat," dedi.

Hermann rahatladı. Alfred zaten rahattı. Askeri tavırlar heyecan dolu zihinsel maceralarla hiç bağdaşmıyordu.

"Evet, şimdi ifadene gelelim," dedi Şövalye. "Yavaş yavaş anlat, Hermann."

Şövalye Hermann'ın ifadesini hiç acele etmeden yazmaya, güzel, küçük eliyle, her birini ayrı ayrı sever gibi, Alman harflerini özenle dizmeye başladı. Yazısı, matbaadan çıkmış gibi okunaklı ve düzgündü, aynı zamanda kendine has bir şekli vardı.

Her şeyi yazıp bitirdikten sonra, "Şahit olarak faydalı değilsin," dedi Alfred'e. "Hermann'ın oğlanı dövdüğünden başka bir şey bilmiyorsun, o da zaten ihtilaf konusu değil."

Şövalye bu ifadenin 7285 H.D.B.H. Hermann Erichsohn tarafından --- (oğlanın resmi kayıt numarasını bilmediği için burayı

boş bırakmıştı) Rudolf Wilhelmsohn aleyhine, Kutsal Alman İmparatorluğu Hohelinden Şövalyesi Friedrich von Hess'e verildiğini yazdı, o günün tarihini attı. Heil Hitler. Son sayfayı da kurutma kâğıdıyla kurutup kalemini bıraktı. İfade tutanağını katlayıp ceketinin cebine koydu.

"Hermann, dikkat! Selam dur. Sağdan geriye. Yarım sola dön. İleri, marş."

Hermann postallarını vura vura uzun adımlarla ilerledi. Şövalye ceketini ilikleyip memnuniyetle Alfred'e baktı.

"Seni daha yakından tanımak isterim, Alfred Alfredson, E.W. 10762, İngiltere Vilayeti, Salisbury Ovası, Bulfort Havaalanı teknisyeni." Şövalye hafızasıyla gurur duyuyordu. Yabancının yeminini alırken, Alfred bu bilgileri bir çırpıda saymıştı. Şövalye hiçbirini unutmamıştı. "Öncelikle, buralara neden geldin? Hacı olmak için, sanırım."

"Evet, efendim. İngiltere'deki Kutsal Alman makamlarının inayetiyle, Kutsal Yerleri ziyaret amacıyla bir aylığına Almanya'ya seyahat etme izni aldım. Heil Hitler. Bütün masraflarım karşılanmıştır. Asilzadelerine pasaportumu göstermem gerekir mi?"

"Hayır. Ne zamandır buradasın?"

"İki haftadır Almanya'dayım. Buraya ise yirmi dört saat önce geldim."

"Münih'e gitmedin mi daha?"

"Hayır, efendim."

"Senin yaşında birine bir aylık hac izni verdiğine göre, İngiltere Kumandanı hakkında iyi şeyler düşünüyor olmalı."

"Asilzadeleri lütfediyorlar. Sanırım hakkımda iyi düşünceleri var."

"Basiretsiz eşekler sürüsüymüş demek, fazlasıyla geri zekâlılarmış. Bu adam dünyanın en iyi teknisyeni olabilir ama istenilen düzeyde olmayan bir vatandaş. Yanılıyorsam yüzüğümden vazgeçerim," diye düşündü Şövalye.

"Ne teknisyenisin sen?" diye sordu.

"Her tür uçağın yer mekaniği."

"Uçaklardan iyi anlar mısın?"

"Evet, efendim. Aletlerim ve zamanım olsa, havalandırabileceğim bir uçak yapabilirim."

"Hiç uçtun mu?"

"Denemelerde, efendim. Pek çok kez."

Alfred'in resmen gözleri parlamıştı. Onu heyecanlandıran bir düşünce olunca gözlerini öyle bir açıyordu ki, gözbebeklerine daha çok ışık vuruyordu. Şövalye bu pırıltıyı ve beraberindeki tehlikeli bakışı fark etti. Kendi kendine, "Doğal olarak, elde edebileceğini bildiği belli becerileri kazanmasına izin verilmemesi insanın sinirini bozar. Tehlikeli adamların tehlikeli savaş silahlarını kontrol etmeyi öğrenmelerine ses çıkarmazsak sonumuz nereye varır? Bu adam test uçuşlarına çıkıyor, bir şahin gibi pilotu izliyor, en küçük bir hareketini bile kaçırmadan. Bahse girerim, bir uçağı uçurabileceğine inanıyordur ve bir otojiroyu uçurabileceğinden *emindir*," diye düşündü. Şövalye'nin aklına son derece inanılmaz bir fikir gelmişti. Sırrını, ölen üç oğlunu, farklı zamanlarda onunla her şeyini paylaşan babasını düşündü. Hepsi göçüp gitmişti. Kimsesi kalmamıştı. Ve bu adam bir uçağı uçurabileceğine inanıyordu, ama herhalde başaramazdı. Gerisini Tanrı'ya bıraktı –Gök Gürültüsü Tanrısı çarparsa eğer -iyi olacaktı. Aksi halde Tanrı yoktu ya da umursamıyordu ya da Tanrı bu yaşlı von Hess'le...

Şövalye yeniden konuşmaya başladığında tavrı değişmişti. Yaşlı bir adamın, kendi sınıfından genç biriyle sohbet etmesi gibiydi.

"Salisbury'yi, Bulfort'u ve o bölgenin tümünü iyi bilirim," dedi. "Uzun zaman önce Southampton Şövalyeliği'nde bulunmuştum. Salisbury'deki Şövalyeler Masası'na çok sık giderdim, arada Bulfort'a da uğrardım. Nedendir bilinmez, oranın yemekleri daha lezzetliydi; insanlar, Ordu Şövalyeleri de daha mutluydu. Orduya hep en iyi yiyecekler gelirdi."

Alfred cevap vermedi ama aklından, "Değişiklik olsun diye ben de Southampton'daki Şövalyeler Masası'nda yemek yiyebilirim. O yorucu Salisbury olmadan da yaşayabilirim," diye geçirdi.

"Genç ırgat Hermann'la da Bulfort'ta tanıştın, öyle mi?" dedi Şövalye.

"Evet, efendim."

"Ve onunla arkadaş mı oldun?"

"Evet, efendim."

"Çok şanslı bir gençmiş," diye mırıldandı Şövalye.

"Efendim?" Alfred onu doğru anladığından emin olamamıştı. Doğru anlamış da olabilirdi, ama emin olmak istedi.

Şövalye gülümsedi.

"Bir Alman genci için, belli bir tür İngiliz'le arkadaşlık kurmanın hayırlı bir şey olduğunu biliyorum. Başkaları bunda, Alman tarafından duyulan hevesin ya da boş bir merakın ya da diğer eften püften sebeplerin yol açtığı lütuftan başka bir şey görmeyebilir, ama asıl o Alman'ın şanslı olduğunu söylerken, onun bütün Alman gençleri içinde en acınacak halde olanı olduğunu da eklemem gerekir. Bir açıdan, evet. Alfred, Hermann neden hep böyle kuruntulu? Benim çiftliğimde çalışıyor, işlerle kendim ilgileniyorum ve onu sürekli görüyorum. İyi bir işçidir, çalışmayı sever, ama çok kasvetli bir hali var. Neden?"

"Onu beş yıldır görmüyorum, efendim."

"Beş yıldır seni özlüyor olabilir mi, diyorsun?"

"Bilmiyorum, efendim. Belki farkında olmadan özlüyordur. Beni görünce çok sevindi."

"Anlıyorum. İngiltere'de arkadaşlığınız sürerken hiçbir şeyden haberin yok muydu –sana anlattığı, hakkında söylediği bir şey olmadı mı? Beş yıl boyunca onu olumsuz etkileyen bir şey oldu mu?"

Alfred en resmi tavrını takınarak, "Merhametli asilzadeleri, bir İngiliz'in sözleri, bir Nazi'yi beş dakika için bile olumsuz etkileyebilir mi hiç?" dedi.

"Hadi, Alfred, kaçamak cevap vermene gerek yok. Sana Şövalyelik onurum üstüne söz veriyorum ki..." Şövalye sustu. Alfred garip bir biçimde bakıyordu ona, sanki acır gibi.

"Efendimiz, düşünce özgürlüğünün olmadığı yerde onur da yoktur. *'Hiçbir şey onursuz değildir.'* Bir adamın aklında her şeyin önüne geçen bir fikir, bir inanç varsa eğer, ne kadar zalim, kalleş ve asılsız olursa olsun, her şeyi onurlu kılabilir bu. Bir Alman Şövalyesi olarak sizin verdiğiniz söz benim bir işime yaramaz."

Şövalye bu şiddetli çıkışı sessizce dinledi, istifini bozmadı. Bir an için o ateşli, buyurgan kanı beynine sıçradı, kulakları uğuldadı, bir başkasının ağzından ilk kez duyduğu bu gerçeği soğuk, kısık sesinin çığlığıyla bastırmaya çalıştı. O bunu öteden beri biliyordu. Ama dile getirildiğini duyması gerekiyordu! Utancın yüksek sesle ifade edilişini! Ama o, Friedrich von Hess kimdi ki, gerçeğe tutunmayacaksa? Yüz binlerce Şövalye, ama tek bir tane von Hess. Şu anda tam anlamıyla sadece bir tane. Galiba *karşı* olanı, farklı olanı, eleştirmeye cüret edeni yok etmek için eski vahşi arzularına kapılmış, aslında hâlâ olduğu yerde durmasına rağmen, zihninde Alfred'i dövdüğünü ya da işkence ettiğini ya da öldürdüğünü hayal etmişti. "Kimse bilmeseydi," diye düşündü, "o ölmüş olsaydı, ben de ölseydim, gerçekler yine de var olacaktı. Dünya yüzünde hiç insan kalmamış olsa da insan davranışı ile ilgili belli bazı şeyler doğru olmaya devam edecektir. 'Düşünce özgürlüğünün olmadığı yerde onur da yoktur.'"

Şövalye kavuşturduğu ellerini açtı, yan yana önündeki masaya koydu, ellerine baktı. Şövalye yüzüğünü çıkarıp masaya bıraktı. Yüzük iki adamın ortasında kocaman, parlayan bir göz gibi duruyordu.

"Sana erkek sözü veriyorum," dedi.

Alfred bundan etkilenmiş, utanmıştı.

"Pek, efendim," dedi. "Hermann'la hiçbir şey hakkında konuşmadığımızı sanıyorum. O zamanlar genç bir delikanlıydı sadece."

Şövalye iç geçirdi, yüzüğünü geri taktı. Yüzüğü olmayınca parmağı üşümüş, kimsesiz kalmıştı, ayrıca bunu ölene kadar takması gerekiyordu.

"Sanırım Hermann'ın sorunu kadınlara ilgi duymaması. Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok," dedi Alfred.

"Bu sıra dışı bir durum değil." Şövalye yerinden kalkarken, "Evet, kararımı verdim," dedi. "Hemen başlasak iyi olur."

"Neye başlasak, efendim?"

"Uçak uçurabileceğine inanıyorsun, değil mi?"

"Eminim, yapabilirim," dedi Alfred cesurca. Hâlâ şaşkındı.

"O halde şimdi beni Münih'e uçurup geri getireceksin. Sağ salim inersek sana bir şeyler daha söyleyebilirim."

Alfred'in ilk tepkisi heyecan ve keyif oldu. Uçmak! O şeyi, o güzelim, hassas aracı kontrolü altına, kendi iradesine almak! Tehlikeli olabilir mi? Korkunç bir şekilde hem de. Ha bir iki saatte ölmüşsün, ha beş dakikada, ne fark eder? Uçmak! Uçmak! Sonra Alfred heyecandan ağlamaya başladı, bakışları dalgınlaştı.

"Nedenini açıklar mısınız, efendim?"

"Açıklayamam. Sadece az, ama müessif bir dereceye kadar hâlâ batıl inançlarım olduğunu söyleyebilirim. Bu da batıl bir merak."

"Ölebiliriz," diye uyardı onu Alfred.

"Büyük olasılıkla, evet. Ama belki bir Alman Şövalyesi'nin onuru olmasa da, ölümden korkmayacağını kabul edersin."

"Elbette. Peki ama, neden *beni* de öldürmek istiyorsunuz? Uçmayı çok istiyorum, mesele o değil, korkmuyorum da. Ama neden?"

"Sen ölürsen, tehlikeli bir adam da ölmüş olacak."

"Anlıyorum. Ya siz ölürseniz?"

"Daha da tehlikeli biri ölmüş olur. Ama şimdilik başka bir şey söylemeyeceğim. Hangara gittiğimizde görevdeki adamları yollayacağım ve uçağı benim uçuracağımı söyleyeceğim."

Alfred heyecandan ürperdi.

"Diyelim ki daha havalanmadan devrildik. Bir yere çarptık ve dışarı çıkamadık. O zaman beni pilot koltuğunda bulurlar. Bir İngiliz'i."

"Risk almak zorundayız."

"Otojir uçağı mı bu?"

"Hayır. İki kişilik Hertz. Sadece küçük, özel bir uçak."

Alfred bir ıslık çaldı.

"Hâlâ yaparım diyor musun?"

"Eminim. Sadece otojir uçağını indirmede daha iyi olduğumu söylemek istemiştim. Otojirler daha güçlü ve güvenliyken, neden hâlâ eski moda uçaklarla uçuluyor, merak ediyorum."

"İmparatorluğun hiçbir yerinde, eski moda uçaklarla uçmayı öğrenmekten ve bunları kötü havalarda uçurmaktan başka bir tehlike kalmadı. Tehlike olmazsa cesur adamlar da olmaz. Arada sırada da olsa, bir kahramanın asker cenazesini kaldırmak zorundayız. Benimki öyle olacak. Ama seninki olmayacak."

"Olmasa da olur," dedi Alfred neşeyle gülerek. "Gerekçeleriniz her ne ise, efendim, size çok teşekkür ederim. Bütün hayatını uçak motorlarıyla geçirmiş bir adamın uçmasına hiç izin verilmemesi ne demektir, bilemezsiniz."

"Erk sahipleri tuhaf ve beklenmedik iyiliklerde bulunabilirler," dedi Şövalye alaycı bir tavırla. "Beni açık açık hor gördüğün için sana işkence etseydim, mağdur duruma düşerdin, ama sana yanarak can verme fırsatı tanıdığım için şu anda bana minnet duyuyorsun. Haydi, marş marş."

Hangara giderlerken Şövalye rahat, zarif adımlarla, dimdik yürüyerek önden gidiyor, Alfred ise düşük statüsüne uygun şekilde, on metre ardından onu takip ediyordu. Hangara vardıklarında Şövalye'nin görev başındaki pilotu ve iki teknisyen ayağa fırlayıp esas duruşa geçti.

"Aracı kendim uçuracağım," dedi von Hess. Yıllardır pilot koltuğuna oturmamış olmasına rağmen başka bir açıklama yapmaya tenezzül etmedi. "Bu gece belki dönerim, belki dönmem. Hepiniz izinlisiniz. Dağılın."

Adamlar selam verip topukları üstünde döndüler, iniş alanına doğru sert adımlarla yürümeye başladılar.

"Motoru kim çalıştıracak peki?" dedi teknisyenlerden biri.

"O yanındaki adam herhalde."

"Kim ki o?"

"Bilmiyorum."

"Yaşlı Şövalye yapabilecek mi sence? Yıllardır uçmadı."

"Bizi ilgilendirmez. Sen emirlere uy, soru sorma. Umarım yapabilir," dedi bu kusursuz Nazi ve devam etti: "Havalanabilir, ama inecek kadar iyi mi acaba formu? O ne derse desin, bana kalırsa buralardan ayrılmayalım. Ne dersin Willi?"

Willi başını salladı.

"Evet. Havada kalmak istemeyebilir, hemen inmeye kalkabilir; uçak parçalanacak olursa onu dışarı çıkarmamız gerekebilir. Biraz daha bekleyelim."

Bu arada Alfred makineyi hangardan çıkarmak zorunda kalmıştı. Çok hafifti, kolayca idare edilebiliyordu. Şövalye arka koltukta oturuyordu.

"Motoru çalıştırayım mı, efendim?"

"Bir dakika. Zar zor da olsa inebilirsek bizi koltuklardan çıkarmaya çalış."

"Peki, efendim."

"Yerine geç de konuşma boruları doğru çalışıyor mu, bak. Havalandığımız zaman sana rotayı vereceğim, pusulaya göre ilerlersin. Yol işaretlerine bakmaktan daha kolaydır, ülkeyi tanımıyorsun çünkü. İşte, duydun mu? Boruya fısıldadım."

"Evet, efendim," diye aynı şekilde karşılık verdi Alfred.

Dışarı çıktı, motoru çalıştırıp ayarını yaptı. Her şey kusursuz çalışıyordu, elbette. "Çok güzel," diye mırıldandı Alfred; bir uzman kulağıyla motorun sesini dinledi. Yepyeni değildi. Ah, küçük güzellik, benimsin! Benim! Haydi bakalım. Kazasız belasız uçağı havalandırdığına o kadar da şaşırmamıştı. Kolay işti. Ama yine de, tekerleklerin yere vurması kesilip de havada olduğunu anlayınca bir zafer çığlığı atmaktan kendini alamadı.

"Yaşasın!" diye bağırdı. "Havalandık, efendim!"

Konuşma borusundan Şövalye'nin sesi duyuldu: "İyice yükselene kadar gidebildiğince git. Sonra sana rotayı vereceğim. Burası Salisbury Ovası değil, unutma. Dağlık bir ülkedir burası, çok yükselmen gerek."

Alfred daha da yükseldi, uçağı yana yatırdı. Küçük uçak çok hassastı.

"Çok kolaymış!" diye bağırdı. "Vay be, muhteşem! Cennetteyim sanki!"

Şövalye onun bu çocuksu nidalarına, "Yükselebildiğin kadar yüksel," diye karşılık verdi. "Sen eğlenceye dalmışken bir dağa çarpmamız ahmaklık olur."

Alfred yükselmeye devam etti, elinden geldiğince hızlı bir şekilde makineyi yukarı tırmandırdı. Mest olmuştu. Almanya'nın üstünde bir saat kadar uçup rotayı doğruca İngiltere'ye çevirmek, oraya varana kadar uçmak ve uçağı gizli bir yere saklamak istiyordu. Şövalye'yi ne yapacaktı peki? İnsanı uçmaktan men etmeye cüret eden bütün Şövalye ve Nazilere ölüm! Hepsi gebersin!"

Motor gürültüsünün içinden Şövalye'nin sesi duyuldu: "Bu kadar yeter. Rotaya gir şimdi." Şövalye ona rotayı verdi, Alfred rotaya girdi; hiç sapmadan uçuşa devam etti. "Doğuştan pilotmuşsun, Alfred, hiç sarsılmadım."

"Evet," dedi Alfred kendi kendine. "Doğuştan pilotum ben, o budala Nazilerse, çoğu sonradan olma." Ve tam da korktuğu gibi, yaklaşık bir dakika sonra Şövalye ona aşağıya bakmasını söyledi.

Kutsal Münih Kenti, öğlen güneşinin altında sakin ve bembeyaz altlarında uzanıyordu. Alfred kente bir bomba atabilirdi, özellikle de Kutsal Uçak'a.

"Bir gün," diye düşündü öfkeyle. "*Bir şekilde* bu kenti yerle bir edeceğim!"

"Şimdi arkana bak," dedi Şövalye. "Genişçe dön, sana yine rotayı vereceğim."

"*Geri dönmeyeceğim*!"

"Bağırma öyle," dedi Şövalye. "Bu boruların hoparlörleri var, bağırınca cızırtı yapıyor. Sakin sakin konuş. Ne dedin, şimdi söyle."

"Geri dönmeyeceğim," diye tekrarladı Alfred, daha sakin ama son derece saldırgan bir sesle.

Ama karşı taraftan sadece hafif, alaycı bir gülüş geldi. Alfred dümdüz uçmaya devam etti, ama Şövalye başka bir şey söylemedi ve Alfred yaptığı çocukça hareket yüzünden çok utandı. Nereye gittiğini ya da uçakta ne kadar yakıt olduğunu bilmiyordu.

"Geri dönmeden önce biraz daha ilerleyebilir miyim?"

"Kim durdurabilir ki seni? Ama ilk sefer için yeterince havada kaldın. Yeni bir Nazi pilotuna izin verilenden çok daha uzun süre. Sen fark etmesen de sinir kasılması olur. Artık inmek zorundasın. İyi gidiyorsun, ama bunu unutma."

Alfred yönünü değiştirmeye başladı. Şövalye ona rotayı verdi. Alfred yine çok keyif almaya başlamıştı ki, Şövalye'nin sesini duydu: "Şimdi aşağıya bak. Yarım solda, iniş pistini görüyor musun? Şimdi helezon çizerek inişe geç, çok uzaklaşmamaya çalış. Uçağın burnunu hangara verecek şekilde in, rüzgârı sağma al. Artık tek kelime etmeyeceğim."

Alfred uygun şekilde alçaldı, uçağı güzel bir iniş pozisyonuna getirdi, aşağıda hangara doğru koşan adamları fark edince yeniden yükseldi.

"Korktun mu?" dedi Şövalye.

"Kahrolası aptallar!" dedi Alfred nefes nefese.

"Yoldan çekileceklerdir. Şimdi tekrar dene, onların nerede olduklarını önemseme."

"Ama aptallar hâlâ orada duruyorlar!" diye bağırdı Alfred acı içinde. "Keşke koşmaya devam etselerdi!"

"Ne yaptığımı merak ediyorlar. Boş ver onları. Yoklarmış gibi davran."

Alfred yine daire çizdi, alçaldı, uçağı düz konuma getirdi, teknisyenlerin tepesinden uçup onlardan çok uzağa indi. Yere çarptı-sekti, çarptı-sekti, sekti, sekti, sekti, sağ salim indi. Şimdi devrileceklerdi, oh, Hitler, hangar! Kendine kaçacak yer bırakmamıştı. Sanki hangar ağzını açmış, onu yutmak için son hızla ona doğru geliyordu. Motoru kapatıp uçağı döndürmeye çalıştı ama olmadı; hangara doğru hızla gitti, beton duvara çarparak paramparça oldu. Kafasını bir şeye çarpmış, biraz sersemlemişti ama sağır edici sessizlikte Şövalye'nin uzaklardan gelen sesini duyabiliyordu. "Çık dışarı, çabuk."

Alfred sürünerek dışarı çıktı, bütün kemiklerinin sağlam olmasına şaşmıştı. Yavaş yavaş kafasını toparladı. Uçak, motor ve pervane kısmından hasar almıştı ama ikisi de ciddi şekilde yaralanmamıştı. Şövalye ayakta durmuş mendiliyle burnunu tutuyordu, bir eli de göğüs kafesindeydi.

"İyi misiniz, efendim?" dedi Alfred. Başı ağrıyordu.

"Birkaç ezik sadece. Aslında çok hızlı gitmiyordun."

"Ne büyük acemilik," diye söylendi Alfred. Kendinden iğreniyordu. "Güzelim uçağı mahvettim. Ne büyük nankörlük! Çok özür dilerim, efendim, berbat oldu. Ama o kahrolası aptalları sıyırıp geçmek zorunda kalmasaydım başarabilirdim."

"Sözümü dinleyip üstlerine gitmeyecektin. O zaman kaçacak yerin olurdu."

Teknisyenler neler olduğuna bakmak için koşa koşa geliyorlardı. Şövalye'yi uçağın başında ayakta dururken görünce çok

rahatladılar. İzne çıkmaları emrini dinlemedikleri için süklüm püklüm Şövalye'ye bakıyorlar, soluklanmaya çalışıyorlardı. Kanayan burnuna rağmen Şövalye, ağırbaşlı tavrını mucizevi bir şekilde koruyordu. Boştaki elini, çarpmanın etkisiyle tortop olmuş uçağa doğru savurdu.

"Uçağı çarptım," dedi soğukkanlı bir tavırla. "Burada pek bir şey yapılamaz. En iyisi hemen atölyeden yeni bir tane getirin. Telefon edin. Bu arada, ben mi unutkan oldum yoksa size izne çıkın demiş miydim?"

"Evet, asilzadeleri, demiştiniz," dediler. Taştan heykeller gibi dizilmişlerdi.

"O halde neden iniş pistine döndünüz?"

Kimse cevap vermedi. Sonra yaşlı pilot Wilhelm, "Efendimiz, endişe ediyorduk –korkmuştuk..." dedi. Herkesin, Şövalye'nin uçağı indiremeyeceğini, yangın çıkaracağını düşündüğünü söyleyemediği için sustu kaldı. Şövalye mendilinin üstünden onlara baktı. Ta ki teknisyenler, onun kafasını, itaatsizliklerini hatırlamayacak kadar sert çarpmış olmasını dileyene kadar. Hangardan çıkmasını, mendilini çevirip kan bulaşmamış bir yer aramasını dileyene kadar. Şövalye birkaç adım atıp sertçe seslendi: "Alfred! Temiz mendilin var mı?" Alfred hemen atıldı, ceplerini karıştırmaya başladı. Hayır, yoktu. Mahkeme salonunda bıraktığı çantasında iki mendili vardı oysa.

"Önemli değil," dedi Şövalye. "Kanama duruyor zaten. Yarın sabah onda evimde hazır bulunacaksın."

"Başüstüne efendim."

"Çekilebilirsin."

"Efendim, bir şey söyleyebilir miyim?"

Von Hess onu umursamaksızın elli metre kadar ilerledi. Alfred tereddüt içinde onun peşinden gitti. Şövalye gerçekten de resmi mi davranıyordu yoksa hangardaki adamlar yüzünden mi onu görmezden geliyordu, emin olamadı.

"Evet, ne var?" Şövalye döndüğünde Alfred onu bekliyordu. Kimse duyamazdı onları.

"Neden beni uçuşa çıkardığınızı yarın söyleyecek misiniz?"

"Evet."

"Bir şart koyabilir miyim?"

"Dene bakalım."

"Hermann da duysun istiyorum."

"Neden?"

"Onun benden daha çok hakkı var bunu duymaya. Daha çok hakkı olmalı."

"Bu hak meselesi değil, akıl ve istikrar meselesi. Hermann'da bu ikisi de yok."

"İstikrarlı olmasını sağlayabilirim."

"Öyle mi? Sen söyleyene kadar dilini tutmasını sağlayabilir misin? Öyle olacaksa eğer..."

Uçabileceğini söylediği zaman duyduğu güvenle, "Evet," dedi Alfred.

"Onu neye bulaştırdığını bilmiyorsun. Savaşa gönder, kollarını kır, içini dışına çıkar, gözlerini oy -hepsine dayanır- ama buna dayanabilir mi, bilmem."

"Onun bir şeylere inanmasını istiyorum. Size inanabilir."

Şövalye bir süre düşündü, uzun siyah bastonuyla çimenlere anlaşılmaz şeyler çizdi.

"Katılıyorum," dedi sonra. "Ona da söyleyeceğim. Ama gerçekler, yetişkin bir adam için bile katlanılmaz bir yüktür. Bu yükü üstümden atacağım için çok memnunum."

"Siz yaşlısınız, o genç. Genç bir Alman'ın bu yükü üstünüzden alması gerek."

"Nasıl istersen, Alfred. Dilediğin gibi olsun. Hermann'a da anlatmanın fiziksel tehlikeleri olabilir, ama bunu önemsemeyeceğini sanıyorum."

"Hayatımda o kadar çok şeyi önemsedim ki, özellikle önemseyeceğim bir şey kalmadı."

"Uçmak için izin almaktan başka."

"Ha, evet..." Alfred güldü. "Bunun çocukça bir şey olduğunun farkındayım aslında."

"Ne zaman bir şeyleri önemsemeye başladın?"

"On altı yaşında inancımı kaybettim."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

"Otuz altı oluyorum."

"Yirmi yıl boyunca karanlıkta aydınlık, çelişkide uyum aramışsın. Kimi zaman çok yorulmuşsundur herhalde."

"Evet."

"Yani, düşünmeyi bırakmak için ölmeyi istediğin bile olmuştur."

"Ah, insan arada sırada istiyor."

"İnsanoğlu bazen hayranlık uyandırıyor. Auf wiedersehen, Alfred."

Şövalye kıpkırmızı burnu ve ağrıyan kaburgalarıyla selam verip ya da Heil Hitler çekip evinin yolunu tuttu.

BÖLÜM DÖRT

Alfred topallaya topallaya mahkeme salonuna geri döndü, çantasıyla bastonunu aldı. Başı ağrıyordu; bir dizi öyle morarmıştı ki, üstüne basamıyordu ama yüce bir mutluluk içindeydi. Onu lime lime etseler de, artık hiç kimsenin elinden alamayacağı bir şeye sahipti -uçmuştu. Memnun olduğu başka şeyler de vardı, en azından karanlığın bir kısmı aydınlanmış, tereddütlerinden bazıları ortadan kalkmıştı. Güçlü ve azimli bir adamdı o ama delirecek hale gelene kadar tahminlerde bulunmak yerine, artık bildiği bir şeyler vardı. Yine de üzerinden hâlâ atamadığı, uçmanın verdiği o sarhoşlukla kendi kendine gülse de, hep uçuşu düşünüyordu.

Mahkeme kapısında nöbet tutan dindar ve kan soyu bilinciyle düşünen Naziler onu gördüklerinde suratlarını asıp aşağılayarak baktılar.

Alfred topallayarak mahkeme salonunun lobisine girerken yanından geçtiği Nazi, "Ne istiyorsun arkadaşım?" diye sordu, aksi suratla.

"Çantamı ve bastonumu, lütfen."

Alfred'in aksanını duyan Nazi'nin gözleri parladı. Pis bir yabancıydı demek. Çantasının da, bastonunun da üstüne bir bardak soğuk su içecekti. Nazi nöbete başlayalı daha yarım saat olmuştu, gece olup da mahkeme salonunun kilitlenmesine iki saat vardı. Hoş bir sohbet için beş dakikasını ayırabilirdi.

"O güzelim eşyalarını neden bıraktın, pis yabancı? Çantanla bastonun mahkememizde ne arıyor?"

Alfred bu sözlere alınamayacak kadar mutluydu, hatta içsel bir huzur duyuyordu. Aslına bakılırsa Nazi'nin dediklerini dosdoğru duymamıştı bile.

"Şövalye beni derhal yanına çağırdı da ondan."

"Şövalye ha!" Nazi yumruğunu kaldırıp Alfred'in kafasına doğrulttu. "Sen, senin gibi pislikler ona ancak 'asilzadeleri' diye hitap edebilir."

Alfred hayatı boyunca edindiği tecrübeyle, başını eğerek zarifçe bu hamleyi savuşturdu. Bu ani hareketle yaralı dizine korkunç bir sancı girdi. Suratını ekşitti, sinirli sinirli gülen Nazi'den uzaklaştı.

"Korkak İngiliz seni," dedi Nazi. "Ayakta duramıyor musun? Pekala, Lieblein, canını yakmayacağım, tatlı küçük oğlan. Sana dokunmuş olsaydım ellerimi yıkamam gerekirdi zaten."

"Asilzadeleri derhal onunla gitmemi istediler, çantamla bastonumu bırakmak zorunda kaldım," diye açıkladı Alfred."Eşyalarımı alabilir miyim?"

"Hayır."

"Bastonumu verseydiniz bari," diye rica etti Alfred nazikçe (o uçmuştu bir kere, bildiği şeyler vardı, bu hödüğün ne önemi vardı ki? Ancak bir sıçan ya da güçsüz, çirkin bir hayvan kadar işte). "Topalım ben."

"Vah, vah, çok üzüldüm! Maalesef bu akşam Şövalye'nin bastonunu ödünç alacaksın. Seve seve verecektir sana, eminim."

Alfred, kapıcının bu eğlenceli fantezisi gerçeğe çok yakın olduğundan gülmeye başladı. Şövalye elinden gelseydi eğer, muhtemelen eşyasını ona ödünç verirdi.

"*Bu gürültü de ne böyle?*" Bu öfkeli ses Nazi'nin arkasından geliyordu. Mahkeme salonunda çalışmakta olan, Şövalye'nin polis müdürü kapıya çıkmıştı. "Kreş değil burası. Ah, yine mi sen!" dedi Alfred'i görünce. "Ne istiyorsun?"

"Bastonumu ve çantamı rica ediyorum, Müdür Bey. Burada bırakmak zorunda kalmıştım çünkü Şövalye asilzadeleri onunla birlikte gitmemi istedi."

"Boş boş konuşacağına alsana o halde. Şövalye'yle beraber gittiğini biliyorum, çıkarken gördüm seni."

Alfred daha fazla konuşmadan, topallayarak içeri girdi, eşyalarını aldı. Polis Müdürü'ne selam verdi, Nazi'ye bakıp sırıttı. "Heil Hitler!" diye bağırdı neşeyle. "İyi akşamlar."

"Neden eşyalarını vermedin?" dedi Müdür, dövecekmiş gibi.

"Pis bir yabancı işte, Müdür Bey," dedi Nazi, tedirginlik içinde.

"Yabancı olması, önemli bir sebep yüzünden burada olamayacağı anlamına gelmez. Dikkatli ol, ona bulaşma. Şövalye'yle bir işi var. Balkabağı suratına yapacak bir şey yok, ancak onu açığa çıkarabilirsin."

Müdür mahkeme salonunun kapısını çarptı, Nazi'yi incinmiş gururuyla baş başa bıraktı. Alfred Şövalye'nin, hangara ve iniş pistine pek de uzak olmayan muhteşem çiftlik evinin yolunu buldu. Bir süre çiftlikte dolaştı, sonra süthanede birine rastladı. Alfred adama Hermann'ın odasını sordu. Bu Alman yabancıları alenen aşağılamayan neşeli bir adamdı. "Ahırın üstünde," dedi. "Şu kapıdan geç, merdiveni göreceksin. Yemek kırk beş dakikaya kadar çiftlik evinin yemek odasında hazır olacak. Yıkanmak istersen şurada tulumba var."

"Sizinle yemek yiyebilir miyim?" Alfred şaşırmıştı.

"Ha, sen Hermann'ın İngiliz arkadaşısın, değil mi? Şövalye'nin seninle işi bitince buraya geleceğini söylemişti. Seni neden çağırttı?"

"İngiltere'den bahsetti biraz. Benim oturduğum yere yakın büyük bir limanın şövalyesiymiş. Ah, şu kahrolası oğlan!" Alfred birden kazağının yaralı oğlanın kolunun altında bilmediği bir yere doğru gittiğini hatırladı. Hermann'ın odasında fazladan

yatak olmayabilirdi, samanlığın tahtaları da çok sertti mutlaka. Ama yine de soğuk olmayacaktı hiç değilse. Ceketiyle gömleğini çıkardı, tulumbanın altında bol suyla yıkanarak ferahladı. Saçını ve sakalını taradı, babacan sütçüye bir parça ip ya da eski bir kayış var mı diye sordu.

"Pantolonum düşüyor da... Kemerimle kazağım oğlanda kaldı."

"Hangi oğlanda?"

"Hermann'a sorsan daha iyi edersin. Teşekkür ederim, bu işimi görür. Hermann yemekten önce samanlığa gelir mi?"

"Gelmezse de yemek için ıslık çalarlar. Doğruca eve gel. Sakıncası yok. Sadece bir İngiliz olabilirsin, ama bu çiftlikte Hermann'ın dostusun. Yine de ustabaşına terbiyeli davran. Kapkara sakallı, kısa boylu olan."

Alfred ona teşekkür etti. Hermann'ın odasına çıktı; daracık, samanla doldurulmuş sert yatağa uzanıp dizini uzatınca ağrısı azaldı. Hermann misafiri için bazı hazırlıklar yapmıştı bile. En az rüzgâr alan bir köşeye çuvallardan yatak yapmıştı, ama Alfred o gelene kadar yatağını kullanmakta bir sakınca görmedi. Dizinin ağrısına rağmen mayıştı, hemen uykuya daldı.

Hermann'ın kahkahasıyla uyandı.

"Amma da uykucusun ha!" dedi Hermann arkadaşına bakarak. Alfred gözlerini kırpıştırdı.

"Yemek vakti geldi mi?"

"Sayılır. Kurt topalladığını söyledi, bastonsuz yürüyemiyormuşsun. Ne oldu?"

"Of, bir sürü şey. Ama sana sonra anlatsam daha iyi. Evde değil de burada kaldığına sevindim."

"Burayı daha çok seviyorum," dedi Hermann. Öfkesi tamamen dinmişti; Alfred'i kendi odasında, kendi yatağında yatarken bulunca

keyfi yerine gelmiş, bu da yüzüne hoş bir pırıltı vermişti. Ama o pırıltı her zamanki yoğun mutsuzluğuyla gölgelenmişti artık.

"En sevdiğim şey bu. Kendimle olmak ve aşağıda kışları içeri alınan ineklerin sesini duymak. Şimdi otlaktalar. Evde uyumak hiç hoşuma gitmiyor. Başın mı ağrıyor?"

Alfred başını ovuyordu, sonra şüphe duyarmış gibi başını iki yana salladı.

"Hayır, daha iyiyim. Ama sıkı çarptım."

"Kavga mı ettin?"

"Mecbur kalmadığım sürece kavga etmem. Islık çalıyorlar, Hermann. Yemekler iyi midir?"

"Yediğim yemeklerin çoğundan iyidir diyebilirim. Patates, çorba, ekmek ve yiyebildiğim kadar elma. Şövalye'nin yanında kalıp onunla yeseydin çok daha lezzetli şeyler tadabilirdin, elbette."

"Üç Şövalye sofrasını silip süpürebilirim," dedi Alfred. Ödünç aldığı kayışı yukarı çekti. "İnsan çok uyursa çok yemesi gerekmezmiş. Ben geceleri uyuyorum, bir de üstüne gündüzleri bulduğum her fırsatta kestiriyorum ama hep açım."

"Sadece yemek yemeyi düşünmek cıvıklıktır," dedi genç Nazi mütedeyyin bir tavırla.

"O zaman Şövalyeler denizanası gibi olurlardı."

"Ha, o başka. Gerekirse zor şartlarda da yaşayabilirler."

Alfred yemeği çok beğendi. Yeterince yemek vardı, hafif ve lezzetliydi; tıknaz ve sert görünüşü ve siyaha çalan gri gözleriyle ilginç bir tip olan ustabaşı da dahil, Almanlar ona çok yakın davrandılar. Ustabaşı ona ve Hermann'a, yemekten sonra içsinler diye ucuzundan birer puro bile verdi. Alfred bu hac ziyaretini kuruşu kuruşuna hesapladığı, Hermann da sağlığına dikkat ettiği için pek sık tütün içmiyorlardı. Hermann'ın biriktirecek parası yoktu. Nazileri ya da tabi ırkları tasarruf etmeye teşvik edecek bir şey yoktu. Hastalandıkları ya da çalışamayacak kadar yaşlandıkları zaman devlet onlara

bakıyordu. Oğullarına devlet bakıyordu; ergen olsun, çocuk doğuracak yaşta olsun, kadınlara da devlet bakıyordu. Doğurganlığını kaybeden kadınlar ise çok kısıtlı bir pay alabiliyordu. Yaşlı Marta, Alfred'in az önce bitirdiği yemeği yiyebilseydi, kendini erkekler cennetinde sanırdı. Ama Alfred kadınların olağan, günlük dertlerine hiç kafa yormamıştı. Cefa çektiklerinden bile haberi yoktu. Kadınların erkeklerden daha az yemek yemeleri doğal ve doğru bir şeydi; çocuk doğuramayacaklarsa, hayatta kalmalarına yetecek olandan daha fazla yemek vermenin ne anlamı vardı? Ağır işler yapmıyorlardı. Bu yüzden Alfred başkalarının açlığını boş yere düşünerek keyfini kaçırmadı ve puroyu, muhteşem geçen bir günün ikramiyesi olarak seve seve kabul etti.

Hermann'la beraber purolarını içmeye samanlığa çıktılar. Diğer çalışanlar ellerinde olmadan onları kıskanmıştı. Tütün içmek imparatorlukta yasak değildi ama teşvik de edilmiyordu. Kutsal Olan, Kahraman Tanrı asla tütün içmezdi elbette; et de yemez, bira ve şarap da içmezdi. Devasa yapısını (2 metre 10 santim boyundaydı) ve olağanüstü güç gösterilerini küçük Almanların çok sevdiği o iri taneli, kalorisi yüksek yiyeceklere borçlu değildi. Ama O'nun son derece sade hayat tarzını uygulamak (buna bir kadının kirleten varlığıyla asla birleşmemek de dahildi) zorunlu değildi; bu yüzden erkeklerin çoğu buldukça tütün ve bira içer, et yerdi.

Hermann, ahırdaki büyük sistemden çekilen kabloyla yukarı çıkan elektriği yaktı. "Ay doğdu, Hermann. Kapıyı açalım da ay ışığı girsin içeri. Hava hâlâ sıcak," dedi Alfred.

Hermann lambayı söndürdü, çuvalların arasından geçip kapıyı açtı. Yatağı kapının yanına çekip yan yana oturdular. Purolarını yakıp uzun, lezzetli nefesler çektiler.

"Bir Şövalye olmak istemezdim," dedi Alfred. "Her zaman istedikleri oluyor, hiçbir şeyden zevk aldıklarını sanmıyorum. İngiltere'den ayrıldığımdan beri tütün içmedim."

"Güzel, değil mi?" diye homurdandı Hermann. "Bunları bitirince birer tane daha içmek isteyeceğiz, ama insan sadece Şövalye olursa kalkıp kutudan bir tane daha alabilir."

"Evet, ama bitirmedik ki, daha yeni yaktık. Bunu düşünmeyelim şimdi."

Ay ışığıyla aydınlanan bahçeye, öte yanda yükselen ambarın zifiri karanlık gölgesine baka baka, sessizce purolarını içtiler. Bir kedi, sanki tüm bahçe su birikintisiyle doluymuş gibi, dikkatle, pıtır pıtır yürüyerek geçip gitti. Islık çalarak kediyi kovalarlarken bile çok huzurluydular. Hermann, Şövalye onu mahkemeden gönderdikten sonra Alfred'in neler yaptığını çok merak ediyordu, ama Alfred anlatmaya hazır olana kadar onu beklemeye kesin kararlıydı. Alfred, purolar dibine gelene kadar bekledi, Hermann'ın keyfini kaçırmak istemiyordu. İçin için yanmakta olan izmaritleri yerde dikkatlice ezerek söndürdüler.

"Tek bir kıvılcım bile kalmadı," dedi Alfred. "Hepsi bitti. Söndürdük. Şimdi bir Şövalye olsaydım, bir tane daha içmem gerekir miydi, gerekmez miydi? Hayır, gerekmezdi. Yarın sabah bir tane içebileceğimi biliyor olmam gerekirdi. Yarın sabah!" diye devam etti farklı bir tonla.

"Bir şey mi olacak?"

"Olacak. Yarın sabah erkenden bir haber alacaksın, saat onda Şövalye'nin evinde hazır bulunman söylenecek sana."

"O kahrolası soprano şarkıcı meselesi mi?"

"Hayır."

"Ne olabilir peki?" dedi Hermann tedirginlik içinde. "Sen nereden biliyorsun? Meselenin ne olduğunu da biliyor musun?"

"Hermann, Japonlarla aramızda savaş çıksın ister miydin?"

"Hitler! İstemem mi hiç! Savaş mı çıkıyor yoksa? Yaşasın!"

"Çıkmıyor. Ama olacaklar savaştan çok daha kötü şeyler, en azından senin için. Çok daha cesur olmalısın. Pekala, bana bak,

ne kadar tuhaf ve ne kadar önemli olduğunu göstermek için sana bir şey söyleyeceğim. Bugün öğleden sonra Şövalye'yi onun özel uçağıyla gezdirdim. *Bir uçak uçurdum.*"

"Ne uçurdun? Ama sen sadece bir İngilizsin! Uçak uçuramazsın. İlahi, komik olma, Alfred. Sana inanmıyorum."

"Doğru söylüyorum, Hermann. Bana inanmak zorundasın, yoksa gereksiz yere kötü bir şok yaşayacaksın. Onunla beraber Münih'e kadar uçup geri geldim ve sağ salim indim; en azından inebilirdim ama yola bazı aptallar çıktı –yeterince geniş alan vardı aslında ama beni tedirgin ettiler. Gerçekten çok komikti; uçağı, kulübesini parçalayan bir köpek gibi hızla hangarın duvarına çarptığım halde ikimiz de yaralanmadık. Sadece ben dizimi incittim ve başımı çarptım, onun da burnu kanadı ve kaburgası ezildi."

"Burnunu kanatmışsın!" dedi Hermann. Sersemlemiş bir halde, hikâyenin sadece burasına takılıp kalmıştı.

"Evet, evet. Bir yere çarpınca Şövalyelerin de burunları kanayamaz mı? Anlamıyor musun, ölebileceğimizi düşündü."

"Delirmiş olmalı. Von Hess ailesi diğerlerine benzemez. Onu almaman gerekirdi, Alfred. Kendinde değilken bunu yapman korkunç bir şey."

"Delirmiş falan değil," dedi Alfred ciddiyetle. Sonra kıkırdayarak, "Endişelenecek kadar delirmedi, en azından," diye devam etti. "Kaçık bir Şövalye'nin hayatının, uçma fırsatıyla arama girmesine izin verir miyim hiç? Asla. Ama o deli değil. Evet, şimdi dinle. Yarın, *neden* ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmak istediğini, neden her şeyi (o şeyler her neyse artık) kontrol eden biri olmaksızın ilk kez bir uçağı, olasılıksız bir şans da olsa uçurabilmeme izin verdiğini anlatacak. Bunun nedenini sana da açıklayacak."

"Neden ölmek istedi?"

"Ölme olasılığına sahip olmak için."

Hermann çaresizce başını salladı.

"Anlamıyorum."

"Ben de. Ama yarın anlayacağız. Sana da açıklaması gerektiği konusunda ısrar ettim."

"Bana bir şey açıklanmasını istemiyorum!" diye haykırdı Hermann telaşla. "Yaşlı adam delirmiş, sen de uçmak için onu kullanmışsın. Tüm bunlar... çılgınlık."

"Değil, Hermann. Bir erkek gibi davranıp kavga ve çiftlik işlerinden başka bir şey için de ayağa kalkman gerekir. Muhtemelen cehenneme gideceksin; bundan kaçma da sana yardım edeyim. Şövalye de bize yardım edecek."

"Anlamıyorum," dedi Hermann umutsuzca. "Neden bize bir şeyler açıklanmak ve sonra da yardım edilmek zorunda? Neden bizi rahat bırakmıyor? Neden *bana* da açıklanacağını söyledin?"

"Şövalye'nin dediklerini sen yokken mi dinlememi istiyorsun? On iki yaşındaki çocuklar gibi büyüklerin konuşmalarından çıkarılmak mı istiyorsun?"

"Şey, hayır, ama... neden başkası değil? Yani, demek istediğim... Bilmiyorum."

"Hermann, beni seviyorsun, değil mi? Güveniyor musun?"

"Evet," dedi Hermann alçak sesle.

"İngiliz olmama rağmen mi?"

"Evet."

"O halde, bir İngiliz'i sevip ona güvenebiliyorsan, bizim gibi erkekler için, hepimiz için önemli bir şeyin, bir bilginin, bir hikmetin var olduğu fikrine de tutunabilir misin?"

"Evet -galiba anlıyorum- ama, Alfred..." Hermann fısıldayarak devam etti. "*Almanya'ya karşı* ise bu fikir, asla katılmam."

"Şövalye bir Alman."

"Biliyorum. Evet, öyle olamayacağını biliyorum."

"Yani, Şövalye Almanya için iyi olan bir şeye asla karşı çıkmaz. Aslında Hermann, o muhteşem bir adam. Neyse, artık uyuyalım mı? Geç oluyor."

"Evet," dedi Hermann minnetle. "Yatakta sen yat."

"Yo, yo. Çuvalların üstünde rahat ederim ben."

"Dizin yaralı, Alfred, lütfen," diye yalvardı Hermann. "Yarın korkunç yöntemlerle acılar çekeceksem, şimdi bunu benim için yapabilirsin."

"Eh, peki o halde, dostum. Dediğin gibi olsun."

Hermann postallarını çıkardı, çuvalların üstüne uzanıp yüzünü duvara döndü. Korkularına ve duyduğu endişeye rağmen, biraz sonra derin bir uykuya daldı. Alfred ise aksine, epeyce bir zaman uyuyamadı.

Yaşlı von Hess ise büyük evinde, rahat yatağında uzanmış yatıyordu. Kaburgaları sancıyor, buz gibi bir şüpheyle sırtı ürperiyordu. Uzun süre önce vazgeçtiğini sanıyordu, ama duygusallaşmıştı ve bundan kurtulamıyordu. Değersiz çocukluk dini ve ahlakı dev gibi yükseldi; kendini bir çocuk gibi hissetmeye başladı, korkuyla sindi. Saatlerce bununla savaşma cesareti bulamadı, savaşmaya başladığındaysa nihai bir sonuca ulaşamadı. Sonunda bitkin bir halde uykuya dalarken kuruntu ve şüphelerinden kurtulabilmiş değildi, ama şifalı gün ışığıyla uyandığında hepsi yok olmuştu.

Sabah kalktığında gözleri çökmüştü; hafifçe şişmiş olan kızarık gaga burnuyla ayyaşlara benziyordu. Ama son derece sakindi. Alfred ve Hermann onun çalışma odasına girerlerken, Hermann onun delirmediğinden emindi. Gri gözleriyle gayet aklı başında olarak iki adama sonra da onları getiren Nazi uşağa baktı.

"Heinrich."

"Efendimiz."

"Kimse rahatsız etmesin, koridorun kapısına dahi yanaşmasın. Ben çağırana kadar orada bekle. Anladın mı? *Hiçbir şekilde* rahatsız etmeyin."

"Efendimiz." Uşak topuklarını birbirine vurdu, selam verdi.

"Gidebilirsin."

Heinrich dışarı çıktı. Hermann ile Alfred hâlâ esas duruşta bekliyorlardı.

"Rahat. Hayır, yani oturun, demek istedim. Buyrun."

Hermann heyecanla içini çekti. Daha önce bir Şövalye'nin yanında hiç oturmamıştı.

"Otur, Hermann," dedi Şövalye, ters ters. "Sana dediğimi yap, olur mu?" Aniden sinirlenmesi, stresli olduğunun göstergesiydi.

Hermann aceleyle, Alfred'in yanındaki sandalyeye oturdu. Şövalye masasında, onları karşısına almış oturuyordu. Dirseklerini masaya dayamış, ellerini kavuşturmuştu. Bir Şövalye'nin karşısında oturmaktan çok utanan Hermann, gözlerini onun yüzüğündeki yakuta dikti. Alfred ise dikkatini toplamış, Şövalye'nin yüzüne bakıyordu.

"Nereden başlasam, bilemiyorum," dedi Şövalye, hafifçe öksürerek. "Özellikle, ikinizin da size söyleyeceklerimi anlamayacağınızı bildiğim için. Alfred anlatacaklarımın yarısını anlayabilir belki, Hermann ise hiçbir şey. Belki de şahsi bir açıklama ile başlamak en iyisi. Hermann, buralarda 'von Hess gibi deli,' lafını duydun mu hiç?"

"Evet, asilzadeleri, bir iki kere duymuştum."

"Tuhaf bir ailem vardır. Deli değiller, hiçbiri delirmedi, aslında neden delirmediklerini anlayabilmiş değilim ama acayiptirler ve bunun iyi bir sebebi vardır. Bazıları," diye devam etti Şövalye, "intihara teşebbüs etti. Onun da iyi bir sebebi vardı. Diğer Alman erkekleri arasında intihara yol açan sebeplerden çok daha geçerli hem de."

"Acaba..." diye lafa girdi Alfred, sonra hemen sustu. "Özür dilerim."

"Evet, Alfred, var. Ona da geleceğim, sırayla. İntiharlar, evet, her yıl daha da arttı. Von Hess acayipliği sıra dışı bir aile lanetine dayanır, bilginin aile laneti. İntiharların sebebi budur. Zayıf insanlar bilgiyi taşıyamazlar." Şövalye Hermann'a, sonra Alfred'e

baktı. "Sanırım," dedi, "İngilizce konuşacağım. Anlayabilir misin, Hermann?"

"Evet, efendim."

"Alfred'in, söylemek zorunda olduğum her şeyi anladığından emin olmak istiyorum. Gururla ifade etmeliyim ki, von Hess erkeklerinin çoğu güçlü olmuştur. Lanetle yaşamayı başarabilmişler ve zamanı gelince bu laneti oğullarına devretmişlerdir. Bilginin onları öldürmesine izin vermeseler de (korkak olan birkaçı hariç) bilgiyi ailenin dışında kimseye vermemişlerdir. Bunu ilk ben yapacağım, çünkü von Hess'lerin sonuncusu benim. Diğerleri gibi sorumluluktan kaçmadım. Ama Hermann'ın da bildiği gibi üç oğlum da yıllar önce bir uçak kazasında öldü; kaderin cilvesi, öldüklerinde hiçbirinin oğlu yoktu. Daha sonra oğul sahibi de olamadım ve ailemin sonu o kazayla birlikte gelmiş oldu. Bir Şövalye'nin yetim çocuğunu evlat edinebilirdim, ama istemedim. Bunu ciddi olarak hiç düşünmedim. Laneti başka erkeklerin kanına karıştırmak doğru gelmedi. Ayrıca böyle bir aile laneti, von Hess Şövalyelerine öyle ya da böyle, mevkidaşlarından farklı bir statü vermiştir ve bir başkasının oğlunun bunu paylaşması bana uygun gelmedi. Şansıma, erkekler o kadar aptal ki, aileye ait olduğu sürece bir lanetle gurur duyabiliyorlar; ancak nesiller ve yüzyıllar boyunca hiçbir von Hess, çok isteseler de bunu yapınamış, lanet kendisini yok etmiştir."

Şövalye bir an duralayınca Alfred, "Şövalyeler babadan oğula, yüzyıllar boyunca kendilerini sürdürebilirler mi?" diye sordu.

"Hayır. Şövalyelerin rütbeleri, kimsenin babalık yapmak istemediği Nazi erkek bebeklerle doldurulur. Ama aklında tut, Alfred. Buna benzer şeylerle ileride yine karşına çıkarım. Sıra dışı bir şans eseri von Hess ailesi erkek varis yokluğu hiç çekmemiştir. Bir parmakları yamuktur." Şövalye sol elini kaldırdı. "Bazen bir nesil atlar."

Hermann sersemlemiş bir halde düşünmeye çalışıyordu. "Nazi bebekleriyle mi? Nazi bebekleri, Nazi bebekleri. Gelip giderler."

"İlk von Hess'in," dedi Şövalye, "Hitler'in arkadaşı olduğu söylenir. Ama ben emin değilim. Aynı adı taşıyan iki kişi varmış. Biri kahramanlar almanağındaki Rudolf von Hess; ama o von Hess, önemli olan von Hess Hitler'in ölümünden yüz elli yıl sonra yaşamış."

("Ölmek?" diye düşündü Hermann. "*Ölmek mi?* İnsanlar ölür. Oh, Gök Gürültüsü Tanrısı, keşke buradan gidebilsem!")

"Onun da adı benim gibi Friedrich'miş. Evet, bu von Hess ailesine iki şey bırakmış. Bir, sahip olduğunu; iki, yaptıklarını. Bir fotoğrafa sahipmiş ve bir kitap yazmış. Sanırım önce fotoğrafı göstersem daha iyi olacak."

Şövalye masanın çekmecesinden, ince bir kâğıda sarılı kalın bir karton kâğıda benzeyen bir şey çıkardı. Masanın üstüne bıraktı, ellerini hafifçe üstüne koydu.

"Bu orijinal baskı değil, elbette. Defalarca kopyası yapıldı, levhası da temiz bir baskı almak için yenilendi. Ama sizi temin ederim ki, Efendimiz Hitler'in sağlığında çekilmiş bir fotoğrafıdır bu. İkiniz de sayısız Hitler resmi ve heykeli gördünüz; en yakın arkadaşınız kadar iyi biliyorsunuz yüzünü, fiziksel özelliklerini. Çok uzun bir boy; uzun, gür, altın saçlar; göğsüne yayılan erkeksi, altın sakallar; okyanus mavisi gözler, asil ve sert kaşlar... Ama işte bu o."

Şövalye fotoğrafın kâğıdını açıp Alfred'e verdi.

"Köşesinden tut," dedi.

Hermann o kadar heyecanlıydı ki, baktığı şeyi göremedi bile. Gözleri bulanıklaşmıştı, çılgınca bir sabırsızlıkla gözlerini ovalayıp yeniden baktı. Baktı, baktı, koşmakta olan biri gibi nefes alıp vermeye başladı. Dört kişi gördü; ikisi biraz arkada, diğer ikisi öndeydi. Fotoğrafın merkezindeki kişi ufak tefek (arkadaki iki kişi ondan daha uzundu), esmer, kahverengi ya da ela gözlüydü, yüzü bir kadınınki kadar tüysüzdü, sadece dudağının üstünde küçük siyah bir bıyığı vardı. Saçı kısa kesilmiş, alnına düşen bir tutam saç daha uzun bırakılmıştı. Kadın pantolonu gibi daracık bir pantolon

giymişti; duruşu korkakça, hatta kadın gibiydi. Geniş omuzlar, geniş gövde, dümdüz bir karın, ince bel ve küçük kalçalar neredeydi? Bu küçük adam neredeyse şişmandı. Hermann, göğüs kafesinin altındaki şişkinliği görünce dehşete kapıldı. Koca göbekli biriydi. Sevimli bir gülüşü vardı. Yanındaki delikanlıyla hemen hemen aynı hizadaydı; yüzünden ışık saçılıyor, asillikten uzak daha doğrusu yumuşak yüz hatlarına yansıyan mutluluk onu sevimli kılıyordu. Tanrı'nın lütfunun ışığında güneşlenen oğlan ise ona değil, dosdoğru kameraya bakıyordu. Yetişkin olmamasına rağmen kutsal Alman fiziğinin özelliklerini, Efendi Hitler'den ve arkada duran iki kişiden daha fazla taşıyordu. Kalın, uzun örgüleri o kadar açık renkti ki, omuzlarından göğsüne kadar sapsarı görünüyordu. Asil, geniş bir alnı, iri mavi ya da gri gözleri, köşeli bir çenesi, hafifçe gülümseyen geniş bir ağzı vardı. Bembeyaz ön dişleri görünüyordu. On dört yaşında, İlk Kan Soyu Birliği'ne katılan bir Şövalye oğlu gibi giyinmişti; asırlar önce ölmüş olan bu oğlanın soluk renkli cübbesi, dizlerinin biraz altına kadar iniyordu. Kendini kasmadan, zarifçe ve dimdik duruyordu. Dışarı fırlamış gözlerle bakakalan Hermann bu oğlanı, küçük yaşta olmasına rağmen ufak tefek, esmer, yumuşak görünüşlü Hitler'den daha asil, daha Alman, daha erkeksi görüyordu.

Alfred ise beklendiği gibi, ilk toparlanan kişi oldu.

"Olması gerektiği gibi görünmemesi neden bu kadar önemli, anlamıyorum," dedi. "Ufak tefek ve esmer olan binlerce Alman var ve çok yemek yerlerse hepsi de şişmanlar. Bu onun büyük bir adam olmadığı anlamına gelmez."

"O büyük bir adamdı. Peki, Tanrı mıydı?"

"Asla öyle düşünmedim. On altı yaşından beri."

"Bu fotoğrafta görünümünden daha önemli şeyler var," dedi Şövalye. "Konuştuğu, gülümsediği kişi kim sizce?"

"On dört yaşlarında yakışıklı bir oğlan, bir Şövalye oğlu herhalde. Kim olduğunu nereden bileyim? Rudolf von Hess mi?"

"Hayır," dedi Şövalye. "O bir kız."

"Kız mı!" diye haykırdı Alfred. Kulaklarına inanamıyordu. Hermann'ın ise soluğu kesilmişti.

"On beş, on altı yaşlarında bir kız. Genç bir kadın. Göğüslerine bakın."

İkisi de, Efendi Hitler'in dokunacak kadar yakın olduğu kişinin erkek olması gerektiğinden emin olduklarından açıkça gözlerinin önündeki şeyi daha önce göremediler. Yumuşak, kısa cübbenin katları altından göğüsleri belli oluyordu.

"Bir kız!" dedi Alfred fısıltıyla. Bir oğlan kadar güzeldi; saçları, asil duruşu oğlan gibiydi ve oğlanlar gibi dosdoğru ve korkusuzca bakıyordu. Alfred'le Hermann fotoğraftaki diğer kişileri tamamen görmezden gelerek baktılar, baktılar. Alfred'in beti benzi atmış, Hermann ise kıpkırmızı olmuştu. Şövalye onların duygularını paylaşan bir edayla genç adamlara bakıyordu. Artık umursamıyordu, yaşlanmıştı ama sakladığı fotoğraftaki o güzel Alman kızına bakarken pek çok kez kanı kaynamıştı.

Kendini ilk toparlayan yine Alfred oldu. Gözünü zar zor fotoğraftan alıp alçak sesle, tereddüt içinde sordu: "Bu özel bir kız mı? Bir Şövalye'nin karısı ya da kızı mı?"

"Sıradan bir Alman kız. Bir Nazi'nin kızı. Belki uzun boylu olduğu için özel olabilir. Bak, neredeyse onun kadar uzun."

"Kızlar, sıradan kızlar böyle miymiş?"

"Evet. Böyle giyiniyorlarmış, saçları uzunmuş, yüzleri güzelmiş ve Kutsal Olan'ın önüne çıkmaları kesinlikle yasak değilmiş. Tüm bunlar sonradan olmuş, yani onun suçu değil."

Hermann sonunda, boğuk sesiyle Almanca konuşarak, "Kadınlarla ilgisi olmadığını söylemek yalandır," dedi. "Yalan, yalan."

"Kadınlardan uzak durması açısından, evet. Kadın olarak doğmamış olması açısından, evet. Kadınları insan ırkının dışında tutması, onlara milliyet ve sınıf vermemesi açısından, evet. Ama Friedrich von Hess'in yaşadığı dönemde Hitler'in bir efsane olduğunu

unutmayın. Özel hayatının kayıtları vardıysa bile hepsi kayboldu ya da yok edildi. Hiç evlenmediği kesin, ama kadınlarla cinsel ilişkiye girip girmediğini bilmiyoruz."

"Evli mi?" dedi Alfred. "Kusura bakmayın, efendim, ama bu Almanca sözün anlamını bilmiyorum."

"Kaybolmuş sözcüklerden biridir. Von Hess'in kitabından başka bir yerde rastlanmıyor. Evlenmek, bir evde tek bir kadınla ve çocuklarınızla beraber yaşamak ve ölene kadar bu yaşantıyı devam ettirmek demektir. Erkeklerin kadınlarla beraber yaşaması masal gibi geliyor, değil mi? Ama yaşamışlar."

"O zamanın kadınları farklıymış," dedi Alfred. "Fotoğraftan da belli oluyor."

"Evet," dedi Şövalye. Pek çok kez ben de, muhtemelen diğer von Hess'ler de, bu fotoğrafa baktıktan sonra dışarı çıkıp kadınların nasıl değiştiğini gördük. Tanrı'ya şükür, hepimiz gayet gerçekçiydik. Oğullar olmak zorundaydı. Oğullar vardı. Evliliğin ne olduğunu bilemeyebilirsin, Alfred; Hıristiyanlar bizim gibi kadınlar ayrı, erkekler ayrı yaşamazlar. Aile içinde yaşarlar; yani kadın, erkek ve kız ve erkek çocuklar olarak. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum, çünkü kadınları tıpkı bizim kadınlarımıza benziyor."

"Yaptıklarını biliyorum," dedi Alfred, dalgın dalgın. "Yıllar önce Hıristiyanlığı araştırmıştım. Kadınlarla beraber yaşamak dinlerinin bir parçası."

"Bakmıyorsan artık fotoğrafı geri versen iyi olur," dedi Şövalye.

"Gitmeden önce bir kere daha görebilir miyiz?" diye sordu Alfred. Hermann bir şey söylemedi. Derin derin iç geçirdi, Şövalye fotoğrafı kâğıda sarıp kaldırırken hırsla onu izledi.

"Evet, Alfred. Ama bir faydası yok, biliyorsun. Sadece üzgün, bomboş ve mutsuz olmana sebep olur. Belki de aile lanetimin yükünün dörtte biri, kadınların eskiden nasıl olduğunu bilmekten kaynaklanıyor. Dünyanın hiçbir yerinde bugünkü gibi değillermiş. Ne

olursa olsun, yüzlerce yıl boyunca da olmayacak belki. Kadınların o fotoğraftaki gibi olmaları için nesiller geçmesi gerekecek."

"Peki neden kendilerini bu kadar alçalttılar?" dedi Alfred.

"Kadının İndirgenmesi'ni kabul ettiler. Alman erkekleri tarafından düşünülerek planlanmış, kasıtlı bir şeydi bu. Kadınlar daima erkeklerin istedikleri gibi olacaklardı: iradesi olmayan, karakteri ve ruhu olmayan, sadece erkeklerin yansıması olan canlılar. Bu yüzden, oldukları ya da olabilecekleri şey onların suçu ya da erdemi değildi. Erkekler onların güzel olmalarını isterlerse güzel olacaklardı. Erkekler onların irade ve karakter sahibi gibi görünmelerini isterlerse, böyle bir görünüm sergileyeceklerdi ama bu sadece rol icabı olacaktı. Erkekler onların özgür ve bağımsız, hatta erkeksi görünmelerini isterlerse bunların taklidini yapacaklardı. Ama erkeklerin yapamadıkları, asla başaramadıkları şey ise, bu körü körüne itaate *son* vermek ve kadınların erkekleri yadsıyarak itaatsizlik etmelerine sebep olmaktı. Bu insan ırkının bir trajedisidir."

"Anlamıyorum, efendim," dedi Alfred. "Kadınların erkeklere itaat etmesi doğrudur. Bunun dışındaki her şey doğallıktan uzaktır."

"Erkekler hatasız olsaydı, bu olabilirdi; şayet kadınların, ırkın sağlık ve mutluluğuna fayda getirecek şeyler yapmalarına ön ayak olsalardı. Ama liderlik ederken bir hata yaptılar. Küçük münferit hatalar çok önemli değildir, ama bütün dünyayı ilgilendiren, Japonların kölevari bir taklitçilikle bizden kopyaladıkları bir hata, dehşet verici ve korkunç bir trajedidir: Almanlar kadınları, kendi iradeleriyle var olamayacak hale getirdiler ve insan ırkının yeryüzünden silinmesine sebep oldular. Erkekler intihar ediyor ama cesaretsizlikleri tamamen bilinçsiz olan kadınlar da hiç doğmuyorlar."

Hermann ağzı bir karış açık, bakakalmıştı; Alfred ise düşünceli ve ciddiydi. "Evet," dedi. "Çok fazla erkek var. Bunun yerel bir durum olduğunu sanmıştım. Ama biz sizin gibi kendimizi yok etmeyiz."

"Bunu yapıp yapmamanızın bir önemi yok zaten. Almanya'da her erkeğe bir kadın düşmüyor; İngiltere'de durum daha vahim. Bizim sahip olacağımızdan fazla çocuğunuz olmayacak."

Alfred bir an duraladı; sonra, "Erkekler kadınların, neden şu fotoğraftakinden farklı olmalarını istediler, anlayamıyorum," dedi. "Hepsi de çıldırmış olmalı."

"Bir sebepleri vardı. Bir oğlanın güzelliğine sahip olan o kızın seçme ve reddetme hakkı da vardı. Siz erkekler onu görerek ve ona sahip olarak var olursunuz. Ama o kızın buna ihtiyacı yoktur. Çocuk yaştakiler gibi size karşı çıkabileceklerini kast etmiyorum, ama erkeklerin koyduğu yasalar onu korur. Erkeklik onurunu ayaklar altına alarak yalvarsa bile, o kız erkeği geri çevirebilir. Hayatı boyunca bütün erkekleri reddedebilir. Pek olası değil, ama Führer'i bile reddedebilir. Bir erkeği ya da bütün erkekleri geri çevirme hakkına sahiptir. Bu hakka saygı duymayan erkek ise suç işlemiş sayılır. Ne diyorsun bu işe, Alfred?"

"Bu bana çok yabancı gelen bir düşünce," dedi Alfred. "Güzel olmayanların reddetme hakları yoktu, değil mi?"

"Sanmıyorum. Kadınların saç uzatmalarına, doğuştan dengesiz olan bedenlerini çıkarlarına uygun düşecek şekle sokmak için kıyafetlere bürünmelerine izin verebilirsin. Ama bana kalırsa, fotoğraftaki o Alman kızının unutulmaz güzelliği kısmen seçme ve reddetme hakkı olduğunu bilmesinden, kısmen de sevilebileceğini bilmesinden kaynaklanıyor. Erkekler dişi hayvanları sevemezler, ama insanlaştırdıkları ve erkeksi şablonlara oturttukları kadınları sevebilirler ve sevmişlerdir de. Tıpkı bizim arkadaşlarımızı sevdiğimiz gibi. O zamanın erkekleri kadınlarını sevebiliyorlar, yaşlanıp çocuk doğuracak çağı geçseler de onlardan bıkmıyorlardı. Anlaşılır gibi değil, ama doğru. Şimdi bir yalanı daha ortaya çıkaracağım ve von Hess'e geri döneceğim. Hermann, Alfred; size Hıristiyanların, insan ırkının alt türü oldukları, kadınlardan bile daha aşağı oldukları öğretildi."

"Buna inanmaktan yıllar önce vazgeçtim ben," dedi Alfred. "Hıristiyanlar tuhaf insanlar ama o kadar da farklı değiller."

"Aslında onlar bir ırk bile değil. Hitler öncesi döneme ait uygar bir dinin kalıntıları. Bu din bir zamanlar bütün Avrupa'da, Rusya'nın büyük bölümünde, Amerika kıtasında ve Afrika'nın bir kısmında yaygındı. Hitler de gençliğinde bir Hıristiyan'dı. Bugünse Hıristiyanlar, geçmişleri hakkında çok az şey biliyorlar. Ben bile onlardan fazla şey bildiğimi sanıyorum."

"Hitler Hıristiyan'dı!" diye defalarca mırıldandı Hermann. "Hitler bir *Hıristiyan*!"

"Çok büyük bir günahın cezasını çektiklerini söylüyorlar," dedi Alfred. "Efendileri İsa peygamberin ırkını katlettikleri ve onlara işkence ettikleri için tecrit edildiklerini ve katledildiklerini anlatırlar. Zamanı gelince İsa peygamber geri dönüp onları affedecek ve Almanlardan daha üstün bir sınıf yapacakmış."

"İsa'nın ırkı olan Yahudileri neden katletmişler, bunu da biliyorlar mı? Keşke senin ayrıcalıklarına ben de sahip olabilseydim, Alfred. Bir Hıristiyan'la konuşma fırsatım hiç olmadı."

"Pek anlayamadım aslında. İsa'yı Yahudilerin öldürdüğünü söylüyorlar; ama o, yani bu sıra dışı insan, Yahudileri affedeceklerini çünkü o sırada ne yaptıklarının farkında olmadıklarını iddia ediyor. Tanrı'nın Oğlu olmasına rağmen İsa'ya karşı gelmişler ve bu yüzden de Yahudileri binlerce yıl cezalandırmışlar. Binlerce yıl cezalandırılacak ve İsa yeryüzüne geri döndüğünde affedileceklermiş."

"Geçmişlerini yanlış biliyorlar. İki bin yıl boyunca Yahudileri katledip aşağıladılar, Almanlar da bu katliama devam etti; bunu bir ırk meselesi haline getirdiler ve sonunda bütün Yahudileri öldürdüler. Tüm bunlar Yirmi Yıl Savaşlarından sonra oldu. Hitler Tanrı olduğu zaman ona tapınmayanlar, zannediyorum öldürüldüler; sadece bir kısmı hayatta kalabildi ve onlar da tecrit edildiler."

"Onları neden öldürmediler ?"

"Sanırım Almanya'daki alt ırkların ve Nazilerin hor görebilecekleri bir şey olmasının daha iyi olacağını düşündüler. Mantıklı bir karardı bu."

"Hıristiyanların da nesli tükeniyor mu?"

"Hayır. Onlar varlıklarını korumaya devam ediyorlar. Onların Tanrısı İsa bir kadından doğdu, Hitler gibi infilak ederek oluşmadı. Buna rağmen Hıristiyan kadınlar da İndirgenme'yi kabul etmek zorunda kaldılar, ama yine bizim kadınlarımızdan daha fazla ayrıcalıkları var."

"Kadınların ruhları yoktur; erkeklerle beraber yaşasalar da, bir köpeğin bir erkekle yaşamasından farklı değildir bu. İsa'nın cennetinde kadınlara yer yoktur, dini törenlere katılamazlar. Ama diğer kadınlardan da farklıdırlar. Çok daha fazla hayat doludurlar."

"Bunun nedeni erkeklerle sürekli temas halinde olmalarıdır. Ve doğurdukları oğlan çocuklardan ayrılmak zorunda değillerdir. Oğlan çocukları ve erkekler onlara güç ve canlılık verirler. İsa yeryüzüne döndüğünde tam olarak ne olacağını düşünüyorlar?"

"Tüm günahlar bağışlanacak, kadınlar ortadan kaybolacak, İsa'nın geldiği anda hayatta olan bütün Hıristiyanlar sonsuza kadar yaşayacak, ölmüş olanlar ise en sağlıklı ve güzel halleriyle mezarlarından çıkacaklar; Almanlar, Japonlar ve diğer kâfirler yargılanıp ateşten bir göle atılacaklar, suçsuz Hıristiyanlar ise mutluluk içinde sonsuza kadar İsa'yla birlikte yaşayacaklar. Erkek ya da kadın diye bir şey kalmayacak, günah diye bir şey olmayacak. Bana söyledikleri şeyler bunlar. Ama bir İngiliz'den sakladıkları pek çok sırları olabilir!"

"Dinin değeri düşürüldü, saflığı kirletildi, ama kaçınılmaz olan da buydu. Eski Hıristiyanlık dininde kadının çok büyük bir yeri vardı. Teorik olarak ruh değerleri erkeğe eşitti, ama uygulamada böyle olmuyordu elbette. Kadınların rahip olmasına izin verilmezdi. Ama erkekler onların İsa'nın sevdiği ruhlar olduklarını söylemişti, bu yüzden ruhları ve vicdanları varmış gibi davranabiliyorlardı.

Ama Kadınların İndirgenmesi, Hıristiyan erkeklerinin kabullenişini başlattı. Bunun sebebi muhtemelen, Hıristiyanlığın özünde kadının güzelliğine duyulan bir nefret ve erkekleri seçme ve reddetme hakkı olan güzel kadınların seksüel güçlerinden duyulan bir dehşetti. Kadınlar konuşan hayvanlar düzeyine kadar indirgendiğinde, artık onların da bir ruhu olduğuna inanmaları mümkün olmadı."

"Kabullendiklerini pek sanmıyorum," dedi Alfred. "Hıristiyan kadınlar da o Nazi'nin kızı kadar güzel olabilirler. Bu doğru olabilir."

Şövalye zalimce güldü.

"Ne kadar sakıncalı olursa olsun, hepsi öldürülürdü o zaman. Böyle bir şeyin olmasına izin verileceğini düşünemezsin."

Şövalye elini masanın altına koyup büyük, sararmış bir kitap çıkardı. Sayfalarını açarken hışırtıdan ziyade çıtırtılar geliyordu kitaptan.

"Biraz bu tarafa gel, Alfred, arkama geç de bak. Hermann, istersen sen de gel. Ama bunun güzelliğini takdir edemezsiniz. Bak" dedi Alfred'e. "Bakın, bu kitap yazılabilecek en küçük Alman harfleriyle tamamen elle yazılmıştır ve yine de matbaadan çıkmış kadar okunaklıdır. Her bir harf kusursuzca özel olarak hazırlanmış ince parşömen yapraklarına yazılmıştır. Von Hess, önsözünde bu kitabı hazırlamanın iki yıldan fazla sürdüğünü belirtmiştir. Yazmaya başladığında ise her şeyi aklından yazmak zorunda kalmış. Referans alabileceği tek bir kitap bile kalmamış zira."

"Neden?"

"Çünkü hepsi yakılmıştı. Yok edilmişti."

"Demek öyle!" Alfred avucunu yumrukladı. "Demek bir tarih vardı? Her şey karanlık ve vahşilikten ibaret değildi? Biliyordum! Hitler'den, Hıristiyanlardan ve Efsanelerden başka bir şeyler daha olduğunu biliyordum!"

Alfred neşeyle, muzaffer bir edayla yerine döndü; Hermann da sarhoş gibi yalpalayarak onu takip etti.

"Tarih vardı," dedi Şövalye. "Ne yazdığını dinleyin: *'Ben, Friedrich von Hess, Kutsal Alman İmparatorluğu'nun, İç Onlu'nun Alman Şövalyesi, bu kitabı en büyük oğlum Arnold von Hess'e ve onun varislerine adıyorum. Bu kitabı hiç bozulmadan saklayın ve onurunuzu korur gibi koruyun. Bu kitapta yazdıklarım tarihsel gerçeklerin sadece küçük bir bölümü olmasına rağmen, sahip olduğum bu kısıtlı bilgilerin doğru olduğuna yemin ederim.'"*

Şövalye kitabı kapattı. "Demek ki erkeklerin doğruyu bulmak için yeniden tutkuyla aramaya başlayacaklarını ve el yazısıyla bölük pörçük yazdığı tarihi bilgilerin karanlıkları aydınlatmada cılız da olsa ulaşılması güç bir ışık olacağını düşünmüş. Kitabın bir yerinde ateşböceğinin ışığı gibi, diyor. Sürekli 'Burada hafızam beni yanıltıyor,' ya da 'Burada yazık ki daha fazla bilgim yok,' diyerek yaşadığı çaresizliği yansıtmış. Sabırlı ve dikkatliymiş, iyi bir Alman işçisiymiş ama akademisyen değilmiş. Sadece hoşça vakit geçirmek için pek çok kitap okuyan biriymiş. Gerçek'in son savaşı başladığındaysa Şövalyeler arasındaki akademisyenler kaçıp bu Şövalye'yi şeytanların arasında eli kolu bağlı bırakmışlar. Yine de bir kitap, gerçek bir kitap var; dünyadaki tek kitap."

"Yo, yo," dedi Alfred heyecanla. "Başka kitaplar da olmalı. Sadece o kitapları saklayan insanları bulmak gerek. İngilizce yazılmış olanlar bile vardır belki."

"Olamaz, Alfred. Sadece Şövalyeler, üstlerinin ve evlerinin aranmasından muaftır. Von Hess bu kitabı gizli gizli yazabildi çünkü gözden düşmüş de olsa o, İç Onlu'nun Şövalyesi'ydi. Biz Şövalye olduğumuz için bu kitabı saklayabildik. Başka Şövalye ailelerinin de buna benzer kitapları olabilir, ama pek sanmıyorum. Sebebini birazdan söyleyeceğim. Ama sana bu kitabı ve fotoğrafı neden gösterdiğimi artık anlıyorsun, Alfred. Çünkü öldüğüm zaman, varisim olmadığı için, sahip olduğum her şey devlete kalacak, yani Şöval-

yelere. Kitap ele geçirilip yok edilebilir. Zamana karşı dayanıklıdır; uzun sürede yok olmaz, dayanır. Ama ateşe karşı koyamaz."

"Bu kitap asla yakılmamalı," dedi Alfred. İçi ürperdi. "Asla."

"Evet, bu kitabı sana vermeyi düşünüyorum. Elinden geldiğince koruyabilecek misin?"

"Canım pahasına da olsa. On kere ölsem, yine de korurum," dedi Alfred. "Acılar içinde, defalarca öleceğimi bilsem bile."

BÖLÜM BEŞ

"Atam olan von Hess'in kötü bir Alman olduğunu ya da tüm dünyaya hükmetmek için Almanya'nın kaderiyle oynadığını düşünmemelisin. Almanya'nın, kahraman Rosenberg'in yayınlanan hayallerinden daha büyük bir hegemonya kuracağının doğru olduğu kanıtlandı ve Tanrı'nın buyruğu yerine getirilmişti. Almanlar Avrupa'yı, Ural Dağlarına kadar Rusya'yı, Afrika, Arabistan ve Acemistan'ı zapt edip hüküm sürerek ve zapt ettikleri yerleri güçlendirip isyanın ancak üç çocukla silahlı bir adam arasındaki kavga kadar umut verebileceğini gerçekçi ve hassas bir şiddetle yöneterek, fethetmeye uygun olduklarını kanıtladılar."

"*Silahlı* bir isyan," diye düzeltti Alfred.

"Evet, bir isyan ruhu olduğunu biliyorum. Von Hess'de de, o zamanın diğer Almanlarında da vardı bu. Dünyanın merkezindeki bu son derece güçlü Alman İmparatorluğu'nun günün birinde, o dönemde büyümeye devam eden Japon İmparatorluğu'na saldırıp parçalayabileceğine von Hess de inanıyordu. Ve Almanya'nın kaderi, işte o zaman yazılmış olacaktı. Ama bu hiç gerçekleşmedi. Japonlar Asya, Avustralya ve Amerika kıtasında hüküm sürdüler, ama ne onlar bizi ne de biz onları parçalayabildik. Japonya ile Almanya arasındaki barış kalıcıdır. Bunu Şövalyeler bilir, ama Naziler bilmez."

Hermann inleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra başını kaldırıp yalvaran gözlerle Şövalye'ye baktı.

"O da mı kalmadı, efendim? Almanya için ölme şansımız da mı kalmadı?"

"Almanya uğruna ölme şansın kalmış olabilir, ama Alman İmparatorluğu uğruna, hayır. Artık savaş çıkmayacak."

"Ama neden?" dedi Alfred. "Buna neden devam etmediğinizi çok düşündüm."

"Ne Japonlar ne de biz, hükmeden ırktan tek bir kişiyi bile kaybetme riskini göze alabiliriz de ondan. Bizim gibi onların da nüfusu azalmaya başladı. Alt ırklarımızı savaşa gönderip biz dışardan seyredemeyiz. Bu onurumuza, dinimize yakışmaz ve ayrıca her iki İmparatorluk da, alt ırkların tehlikeli savaş silahlarını kullanmalarına izin verilmemesi yönünde değişmez bir politika belirlemiştir. Onlara asker ve nişancı olmayı öğretebilirsiniz ama ellerine silah, tank ya da uçak vermenize asla müsamaha edilmez. *Bütün* Almanlar ve *bütün* Japonlar işgal ordusunda ve memleketin olağan hayatında yer alsınlar istenir; bu yüzden aramızda asla savaş olmayacaktır."

"Demek bu kadar basit. Peki o uçaklarla ne yapacaksınız, efendim?"

"Bilmiyorum, hiç kimse de bilmiyor. Savaş çıkma beklentileri giderek zayıflıyor. Bütün ahlakları, dinleri savaş olan, çocukluklarından beri savaşa şartlanmış insanlar, memnun olmasalar da savaş beklentisiyle yaşayabilirler. Ama bu beklenti tükendiğinde şartlanma değişmelidir yoksa insanlar, ortama uyum sağlayamayan hayvanlar gibi yok olup giderler. Ne Japonlar ne de biz, dini ve ahlakı terk etmeksizin şartlanmaları değiştirebiliriz. Silahsız bağımlı ülkeleri büyük hava filolarıyla kontrol altına almak yetmez. Kimse savaşın yaklaşmakta olduğunu düşünmez. Kendimizi çok fazla güçlendirdik ve bu güç yüzünden iki İmparatorluk da yok olmaya başladı."

"Hepimize ağır silahlar, tanklar, uçaklar, gemiler ve denizaltıları kullanmayı öğretseydiniz ve bize tonlarca ve milyonlarca savaş malzemesi verseydiniz, biz de bir Halk Ayaklanması başlatsaydık, neler olurdu?"

"İşe yaramazdı. Kazanabilirdiniz. Kazanamasaydınız bile, Japonlar bunu bize saldırmak için bir fırsat olarak kullanabilirlerdi."

"Aynı şeyi tabi ırklarına da yapabilirlerdi."

"Onlara sözlerini tutacakları konusunda asla güvenemeyiz. Onlar da bize güvenmezler. Ama artık von Hess'ten çok uzaktayız. O bunları düşünerek canım sıkmadı. Alman nüfusu hızla artıyordu ve o, bu konuda endişe etmiyordu. Almanya'nın gücü ve üç rütbeyle -Führer, Şövalyeler, Naziler- sabitlenen Sosyal Düzen dışarıdan sarsılamazdı. Ama von Hess'in dediğine göre tüm bu güç, zafer ve gururun ardında ruhsal bir huzursuzluk vardı. Almanlar henüz tam anlamıyla mutlu değillerdi. Eski, Hitler öncesi fikirler, bireysel ifade yoluyla hiçbirine ulaşamasalar da, varlığını sürdürmeye devam ediyorlardı. Tabi ırklar öfkeli ama sessizlerdi; gizliden gizliye kibirleniyorlar, boş yere de olsa özgürlük hayalleri kuruyorlardı. Eski İmparatorlukların gölgeleri..."

"Hah!" diye bağırarak yerinden fırladı Alfred. "Eski İmparatorluklar vardı demek? Sadece siz ve Japonlar yoktu. Hepsi yalanmış, yalan, yalan!"

"Süryaniler, Babiller, Acemler, Mısırlılar, Yunanlar, Romalılar, İspanyollar ve İngilizler. Koloni müstemlekeleri..."

Alfred onun sözünü kesti. "*İngilizler*! Siz de bize İngilizce konuşan tüm o ırkların dağınık vahşi kabileler olduğunu söylüyorsunuz. Buna aptallar bile inanmaz. Yalancılar! *Ahmaklar*!"

Şövalye de ayağa fırladı, Alfred'e kontrollü ama hiddetli bir kınamayla baktı. "İmparatorluğun var diye gururlanıyorsun, değil mi? Bu yüzden İngiliz olmaktan gurur duyuyorsun. Şu budala Hermann'a bak –hiçbir şeye cüret edemez, inanamaz, dinlemeye bile cesareti yoktur, titrek bir ***korkaktır***; Hitler'e inandığı için değil, *Alman* olduğu için de değil, sadece İmparatorluğu olduğu için! İmparatorluğun yedi yüz yıl önce yok olmuş da olsa, ırkından utanç duymalısın, Alfred. Bu, lekeden arınmak için yeterli bir süre değil."

"İmparatorluğa gıpta etmeyi bize öğreten sizdiniz!" Alfred ona doğru atıldı. "Kutsallar! Almanlar!"

Şövalye yerine oturdu. "Hayır," dedi sakince. "Siz *bize* öğrettiniz. İngiltere İmparatorluğu'na duyulan kıskançlık Alman emperyalizminin, Almanya'nın küçük krallıklar toplamından dünyanın üçte birine hükmeden bir İmparatorluğa dönüşmesinin teşvik edici güçlerinden biriydi. Muazzam, keskin bir kıskançlık, diye bahsediyor von Hess, zaferi çok daha önce tatmasına rağmen. Sarsılmaz, zapt edilmesi imkânsız olan bir İmparatorluk, güçlü milletlerin daimi rüyası olmuştu ve artık sonunda kâbus gibi bir gerçekliğe dönüşmüştü. Bizi öldüren bir canavara."

"İmparatorluğumuzu geri istemiyorum," dedi Alfred sakin bir sesle. "Sadece, hep bunu düşünmüştüm ve doğru olduğunu bilmek hoşuma gitti."

"Bu takdir edilecek bir şey," dedi Şövalye. "Keşke Hermann da duysaydı."

Hermann belli belirsiz bir şeyler mırıldandı, ama Şövalye onu umursamadı. "Dediğim gibi, bu eski fikirlerin ve bu eski büyük İmparatorlukların gölgesi hâlâ Almanya üstüne düşmeye, İmparatorlukların yükselip *düşüşe* geçtiklerini ve kendi İmparatorluklarının küçük başlangıçlarını hatırlatmaya devam ediyor. Dünyanın üçte birine hükmettiklerini, orada sadece gerçeğin ve kutsal medeniyetin yattığını bilmek yetmedi onlara. Avrupa'da var olmuş diğer bütün medeniyetleri unutmak istediler. Onların yaratmadığı pek çok güzel şey, onların yazmadığı bir sürü kitap, onların çarpışmadığı pek çok savaşın kaydı ve onların lanetlediği insan davranışı üzerine pek çok düşünce vardı. Örneğin sosyalizm neredeyse tamamen yok olmuştu, ama düşüncesi insanların aklında hâlâ yaşamaya devam ediyordu. Kitaplardan okunabilirdi. Sosyalistsen eğer, Şövalyelerin İmparatorluğun topraklarına, fabrikalarına, gemilerine ve evlerine sahip olma hakkının olmadığına inanırsın.; o topraklara ve fabrikalara çalışanların sahip olması gerektiğini düşünürsün."

"O halde ben sosyalistim. Çok sosyalist var mıydı?"

"Rusya'da sosyalizm bir din halini almıştı; Polonya sınırından Vladivostok'a kadar. Ayrıca diğer ülkelerde de pek çok sosyalist vardı. Ama tarihteki en muazzam mücadeleden sonra Rusya (von Hess böyle söylüyor), Alman ve Japonların ortak saldırılarıyla sonunda yenildi. Sosyalizmin kalesi yıkılmıştı. Ama daha önemli şeyler var. O zamanın Almanları insafsızca bir gururla, çılgınca bir kibirle şişirilmişti ve bunun pek çok bahanesi vardı. Ama yine de korkuyorlardı. Gururun altında korku saklıydı: fiziksel bir şeyden değil, Hafıza'nın ta kendisinden duyulan korku. Bu korku giderek bir çeşit isteriye dönüştü (von Hess, Almanların isteriye yatkın olduklarını söyler) ve en azından bir adamın kitabında ifade edildi. Bu adam von Wied adında bir öğretmen şövalyeydi.. Kitaplara çok düşkün olduğundan bahsediyor von Hess. Kana susamış, sinirsel isterik biri olan von Wied, fiziksel engelini mürekkebin akışıyla dindiriyordu. Von Hess, von Wied'in yaptığı şeyi bildiğini ve bu yüzden onu hiç acımadan öldürebileceğini yazıyor. Von Wied'in bu kitabı Hitler'in Tanrı olduğunu, doğmayıp infilak ederek kendiliğinden oluştuğunu, kadınların insan ırkına ait olmayıp bir tür maymun olduklarını ve Hitler'den önce söylenen, yapılan, düşünülen her şeyin alt ırkların vahşiliğinden gelen en kötü suçlar olduğunu ve bu yüzden yok edilmeleri gerektiğini iddia ediyordu. Von Wied'le beraber Hafıza korkusu zirveye ulaşmıştı; bize mantıklı ve Almanlara özgü bir çare öneriyordu: yıkım. Almanlara eski günleri hatırlatan bütün psikolojik, felsefi, sanatsal (müzik dışında), tıbbi (anatomik ve fiziksel bilgiler dışında) kitapların, resimlerin, heykellerin yok edilmesi gerekiyordu. Kimsenin asla aşamayacağı derin bir uçurum yaratılıyordu. Hıristiyanlığın gitmesi gerekiyordu; İmparatorluğun her yanında Hıristiyanlığa ait muazzam kitleler yok edilmeli, Hıristiyan İncilleri, hatta bütün Almanya'da kutsal sayılan Hitler'in kendi kitabı bile bulunup yakılmalıydı. Bir Hafıza vardı, gördüğünüz gibi. Başlangıç Saldırısı dediğimiz şeyin hafızası."

"Anlı şanlı delikanlı, on dört yaşındaki Hitler'in çarpıştığı saldırı," dedi Alfred.

"Evet. Ama yaşı daha büyüktü. Almanya yenilmiş, bozguna uğramıştı. Von Hess bunu kabul etmekte bir sakınca görmüyor, ama von Wied'e göre bu, korktuğu Hafıza'nın bir parçasıydı. Size Hitler'in o savaşta çarpıştığında on dört yaşında olduğu ve otuz yaşına geldiğinde bütün İmparatorluğa boyun eğdirdiği öğretildi, ama bu çok daha uzun zaman almıştı. İmparatorluk bugünkü sınırlarına ulaştığında, Hitler öleli neredeyse yüz yıl oluyordu."

"Yalan, yalan!" dedi Alfred. "Yalan, yalan, yalan!"

"Von Wied adındaki bu adama Yalanların Efendisi denebilir. En büyük yalancı odur. Daha önce de yalanlar söylendi. Von Hess, Hitler zamanında bile gerçeklerin çarpıtıldığını kabul ediyor ve haklı olarak, tarihin çarpıtılması ve yok edilmesi arasında İmparatorluğun genişliğinin yer almadığını söylüyor. Von Hess, Almanya'nın ve dünyanın tarihiyle ilgili gerçeklerin anlatılmasını destekliyordu. Doğru ya da yanlış meselesinden bağımsız olarak, gerçeğin yeterince görkemli olduğunu söylüyor. Ama von Wied böyle düşünmüyordu ve insanlığın diğer kayıtlarıyla birlikte ateşe verilecekse eğer, kendi muhteşem eserlerini bile yok etmeye hazırdı."

"Bari bunu saklamadılar mı?" dedi Alfred hayretler içinde.

"Hayır. Ama sanırım bazı yazıları Hitler İncili'ne dahil edilmiş. İnsanın Tanrı olduğunu iddia eden, diğer medeniyetlere ait kayıtların yok edilmesi gerektiğini savunan bir kitabı nasıl elinde tutabilirsin? Kitap, o şeylerin var olduğunun ve Hitler'in daima kutsal olmadığının kanıtıydı. Von Wied'in kitabında çok miktarda Hafıza vardı. Von Hess'in dediğine göre, von Wied bu Hafıza'ya saldırmış; ama yine de orada duruyor işte. Henüz ölmedi. Evet, bu kitap o zamanın milletinin duygularına hitap ediyormuş."

"Kadınlarla ilgili bölüme rağmen mi?"

"Kadınlarla ilgili bölüm *sayesinde*. Sadece bu yüzden demiyorum, ama von Wied'in kadınlarla ilgili teorileri, erkekler arasında

çok fazla ilgi görüyordu. Almanların çılgınca kibri, kendi aralarındaki erkeklere yoğunlaşmıştı. Dünyayı yenip İmparatorluğu kuran kadınlar değildi. Kadınlar sadece çocuk doğurmuşlardı; bu bir Rus ya da İngiliz kadınının yapabildiğinden daha büyük bir şey değildi. Ve bu gururlu askerler, İmparatorluğun asıl kurucuları olan erkeklerin torunları, bir kadın tarafından reddedilme riskinin, kadınlara erkeğin en hassas noktası olan gururunu incitme hakkı tanınmasının bir Alman'ın saygınlığına gölge düşüreceğini düşünmeye başlamışlardı. Fethedilen milletlerin kadınları gibi, bütün kadınların onların isteklerine göre davranmalarını istiyorlardı. Yani aslında Kadınların İndirgenmesi von Wied tarafından başlatılmadı. Zaten başlamıştı. Elli yıl öncesine göre tecavüzün yaygınlaşmasında muazzam bir artış vardı ve tecavüz cezaları gittikçe hafifliyordu. Von Wied'in teorisi, kadınların reddetme hakkının ve aile hayatının erkekliğe bir hakaret olduğuydu; bir hayvana (kadınlar hayvandan farksızdı) insanın en hassas ve etkilere açık olduğu döneminde, yani bebekliğinde onu kontrol etme yetkisi vermek ise en büyük ahmaklıktı. Oğlan çocuklarının akılları ermeye başlar başlamaz alınması gerektiğini söylemiştir. Yani bir yaşında. Biz ise kadınlara şu anda altı ay daha fazla süre veriyoruz. Von Wied ayrıca, kadınların güzelliğinin erkekliğe bir hakaret olduğunu, erkekler üzerinde muazzam ve iğrenç bir cinsel güç oluşturduğunu ileri sürmüştür. Aslında bu güzelliğin gerçek olmadığını (kadınların iyi bir yanının olabileceğine olanak vermediğinden) ama uzun saçlarla ve yarı açık yarı kapalı kıyafetlerle bir sahtekârlık yapıldığını da söyler. Kadınların kafalarının kazınmasını ve hiçbir şey saklamayacak, gizemli ya da zarif bir görüntü vermeyecek şekilde giyinmelerini savunmuştur. Hepsi tek renk, kirli kahverengi (şimdiki gibi) giyinmek zorundadırlar ve on altı yaşından sonra sadece çocuklarının babalarına değil, bütün erkeklere tam bir itaat göstermelidirler çünkü mütevazı sözcüsü Rupprecht von Wied aracılığıyla Hitler böyle istemektedir. Aşk değil, sadece erkek çocuk doğurmak için bir arzu duyulabilir ve bir kadının diğerine cinsel olarak tercih edilmesi, tercih edilen kadın daha güçlü ve daha

sağlıklı olmadığı sürece zayıflık ve korkaklıktır. Kadınların bütün hayat düzenleri değişmeli ve dünyanın ilk uygar erkekliği olan Alman Erkekliği'ne uygun hale getirilmelidir."

"Kadınlar ne yaptılar peki?"

"Her zaman yaptıkları şeyi. Erkeklerin, onların hayvan, çirkin ve tamamen itaatkâr olmalarını ve bir yaşına geldiğinde oğullarından ayrılmalarını istediklerine ikna olunca, sınırsız bir bilinçli coşkuyla yeni bir düzen yarattılar. Derileri yüzülene kadar kafalarını kazıdılar, genç bir Şövalye'nin tören cübbesini giyerken duyduğu neşeyle o çirkin üniformalarını giydiler, sağlık sebebiyle yasaklanana kadar ön dişlerini çektiler, yetişkin oğullarını savaşa gönderdikleri için alışkın oldukları bir kahramanlıkla erkek bebeklerinden ayrıldılar."

"Artık böyle davranmıyorlar," dedi Alfred.

"Artık coşku duydukları hiçbir şey yok," dedi Şövalye. "Erkekleri memnun etmenin yeni bir yolu değil bu, sadece hayatlarının bir parçası. O zavallı dişi ahmaklar, erkeklerin onlara dayattığı şeyleri neşeyle ve canı gönülden yaparlarsa, erkeklerin bir şekilde mantıklı davranmaya başlayıp onları sevmeye devam edeceklerini sandılar. Ama sevginin öldürülmesine yardım ettiklerini göremediler. Bugün hangi kadın, erkeğin onu bir arkadaşını sever gibi sevebileceğini hayal edebilir? Ama erkekler arasında yayılan nefretin farkında olan o zamanki kadınlar, güzelliklerinden ve seçme ve reddetme haklarından feragat ederek, hayvanlık statüsünü kabul ederek, hararetle onları yatıştırıp memnun etmeyi umuyorlardı. Kadınlar, erkekleri memnun etme arzusunun vücut bulmuş halinden başka hiçbir şey değildir. Neden bunda diğerlerinden daha başarısız olsunlar ki?"

Alfred başını iki yana salladı.

"Bir yerde bir yanlışlık var," dedi yavaşça. "Ne olduğunu anlamış değilim. Düşünmem gerek. Devam edin, efendim. Ama kadınlar hakkında ciddi olarak düşünmem gerektiğini anlıyorum. Bu kadar önemli olduklarını hiç bilmiyordum."

"Hepimiz infilak ederek oluşamadığımız için, elbette önemlidirler. Kendi içlerinde bir önem arz etmezler elbette. Ama biraz geriye gitmek zorundayım. Von Hess bu eften püften yalanları, yıkıcı saçmalıkları okuyup bunun sıradan Almanlar üzerinde ne kadar büyük bir engel oluşturduğunu fark edince çok huzursuz oldu. Şövalyeler arasında kitapla ilgili ciddi tartışmalar başlayınca korkuya kapıldı. Bu konu İç Onlu Konseyi'nde görüşmeye açılınca dehşete düştü. Almanya'nın bunu *yapabileceğini* biliyordu. Gerçeğin bütün kayıtlarını yok edebilirdi. Kafalarına koydular mı, Almanlara özgü o sabır ve bütünlük içinde bunu yapabilir, yüz yıl dahi sürse İmparatorluk'taki bütün kitapları bulup yakabilirlerdi. Şövalyelerin bütün önermelerine karşı çıktı; bir süre için İç Onlu'nun bir kısmı ve Führer ona katıldı. Ama bu arada ülkedeki von Wied coşkusu giderek isterik bir hal alıyordu. Her gün daha fazla insan Hafıza'nın yok edilmesi ve karanlık iç telaşlarının yatışması için haykırıyordu. Herkesin içten içe bildiği şeyi, Hitler'in kutsal olduğunu ve dünyanın, gerçek insan dünyasının O'nun İnfilak Etmesi sonucu ortaya çıktığını açıkça ifade eden ilk kişi olan von Wied'in Führer olması gerektiğini fısıldayanlar bile vardı. Böylece İç Onlu Şövalyeleri birer birer onun tarafına geçtiler, sonunda Führer de ondan yana oldu. Von Hess çaresiz kalmıştı. Böyle ciddi bir meselede İç Onlu Şövalyeleri arasında oybirliği sağlanmalıydı, ama karşı çıkmaya devam ederse öldürüleceğini biliyordu. Yine de, gerçeği kurtarmak için son bir hamle daha yaptı. Kendini aştığından bahsediyor kitabında. Tartıştı, yalvardı, öfkelendi, hatta ağladı. Akşamdan sabaha kadar hiç durmadan konuştu. Ama bunların hiçbir etkisi olmadı. Bütün Almanya ona karşıydı. Konsey Salonu'nda asık suratlı dokuz Şövalye ve Führer vardı; onu hâlâ nezaketle ama hiç etkilenmeden dinliyorlardı. Dışarıda ise Almanya'nın geri kalanı, Şövalyeler, Naziler ve kadınlar, sanki Kutsal Alman toprakları işgale uğramış gibi öfke, korku ve yok etme arzusuyla isteriye kapılmışlardı. Bu fırtınanın üstünde ise bir kasırgaya tanrı misali binmiş olan von Wied'in küçük çirkin sureti vardı. Von Hess'in anlattığına göre erkeklikten, istikrardan, hatta cesaretten yoksun,

küçük, kötü ruhlu bir aciz. Dışarıda von Wied bir Peygamber, bir Lider, bir Kurtarıcı, Hitler'in, hatta Tanrı'nın Sesi gibi selamlanırken, içeride von Hess yenilmişti. Şövalyeler sonunda ayağa kalkıp onu susturdular ve Führer Konseyi bitirdi, ertesi akşama kadar ara verdi. Von Hess selam verip çıktı. Arabasına binip buraya geldi, iniş pistinin güneyindeki tepeye yapılmış olan şatosuna gitmedi. Yaz mevsimiydi, güneş doğuyordu. Arabasıyla giderken yolun kenarında ölmüş olduğunu sandığı birinin yattığını gördü. Şoförü durdurup bakmak için arabadan indi. Çıplak bir kadındı yatan, genç biri olması muhtemeldi ama yüzü paramparça edildiği için emin olamadı. Gözleri oyulmuş, burun delikleri kesilmişti. Saçları yolunmuş, kan içindeki kafa derisinden başka bir şey kalmamıştı. Çakıyla açılmış gibi görünen sayısız yarık ve kesik vardı bedeninde. Göğüs uçları kesilmişti. Von Hess iyi bir Alman'dan daha kolay tiksinen biri değildi, ama bu manzara karşısında midesi bulanmıştı. Belki de o gece çok yorulduğu için böyle olmuştu. Bu dağılmış cesedin, bir seks manyağının işi olmasını umut etmişti ama bu umudu pek de güçlü değildi. Ertesi gün öğrendi ki bu ceset, yeni "von Wied Kadınları"na gülen, Hitler'in Tanrı olmasını umursamayan, kadınların neden çirkin olmaları gerektiğini anlamayan hoş bir genç kıza aitti. İsteri içindeki Almanya'nın öfkesiydi bu. Kadınlar böyle ise, erkekler şişirilmiş fetih gururuna nasıl karşı koyabilirdi? Ama von Hess fiziksel tehlikenin pek farkında değildi. 'Bu değerli kâğıdı, duygularımı tarif ederek harcayamam. Ne yapacağımı bilemediğim için, bir erkeğin düşebileceği en büyük çaresizlik içine düştüm,' diyor kitapta.

"Sabaha karşı bir Şövalye ona Münih'teki Führer'den bir mesaj getirdi. Führer tehdit etmeden onu uyarıyor, von Wied'in planlarına karşı çıkmaktan derhal vazgeçmesini istiyordu. Ama o hâlâ, karşı çıkmaktan ve sessizce öldürülmekten başka ne yapabileceğini bilmiyordu. O akşam Konsey Salonu'nda aklına bir fikir geldi. 'Çok aptalmışım. Kafam çalışmıyormuş. Şövalyelerin beni İç Onlu'ya karakterim yüzünden seçtiklerini sandım,' diyor. Ama aklına gelen fikirden sonra kafası artık yavaş çalışmıyordu. Birden,

Şövalyelerin ve Führer'in önünde mütevazı bir şekilde boyun eğdi. Gerçek Alman sadeliğinin güzellik ve kutsallığını, von Wied'in planının gücünü daha önce göremediği için deli olduğunu söyledi. Hitler'i Tanrı olarak tanıdı. Kitaplarının (orta halli bir kütüphane diyor) Hitler uğruna bir an önce yakılmasından büyük onur duyacağını söyledi. Şövalyelerin hiçbiri bu ani değişikliğe inanmadılar. Canının alınmasından endişe duyduğunu sandılar. Karşı çıkmaktan vazgeçmesine sevinseler de, hayret etmiş ve iğrenmişlerdi. Ve burada, Almanya'da Alfred, atam olan bu Şövalye gibi onurlu erkekler vardı; gerçekler uğruna, bu korkaklık suçlamasının sıkıntısını hayatı boyunca çekti. Onu, kendisini kurtarmak için boyun eğmekle açıkça suçlayan, von Wied'in arkadaşı olan bir Şövalye'ye bile karşı çıkmadı. Korkak olduğunu düşünmelerini istiyordu. Ayrıca bu Konsey'de Führer'den, yaşlandığı ve sağlığının iyi olmadığı gerekçesiyle Konsey'den çıkarılma talebinde bulundu. Bir Şövalye kendi başına istifa edemezdi ama Führer izin verirse katılımdan kalıcı olarak çıkarılabilirdi. Von Hess diyor ki: 'Genç değildim, altmışa merdiven dayamıştım ama sağlığım yerindeydi. Yine de Führer talebimi kabul etti.' Kitaplarını teslim etme talebini de kabul etmişlerdi çünkü von Hess, kendisiyle ilgili şüpheleri dağıtmakta başarılı olamamıştı; onun bir korkak olduğunu düşünmüyorlardı. Kitapların bir odada toplanıp kapı ve pencerelerin mühürlendiğini görsünler diye bir grup Şövalye'yi onunla birlikte şatosuna gönderdiler. Von Hess Konsey Salonu'ndan son kez ayrılmadan önce von Wied'in planını kabul etti ve kanun oybirliğiyle geçti. Uygulamanın yolları tartışılırken oturup dinlemek zorunda kaldı, ama utanç içinde, başı önünde, oy vermekten başka bir katılım göstermeden oturdu. Sonunda beraberindekilerle birlikte evine gidebildi; işte o zaman, von Wied'in arkadaşı olan Şövalye'nin hakaretine maruz kaldı. Azarlanan, gururlanmaya cesaret edemeyen küçük bir çocuk gibi yutkundu. İtibarsızlaştırılma sürecinin tamamlandığını, diğerlerinin gözündeki küçümseyici bakışlardan anlamıştı. Olağandışı şartlar yüzünden bunu halkın gözü önünde yapmamışlardı ama dedikodusu yayılabilirdi. 'Korkak von Hess'

olarak anılacaktı. Yalnız bırakılacaktı. Von Hess evini terk edip İngiltere'ye gitti, Kent Romney Marsh'da büyük bir koyun çiftliği aldı. Orayı biliyor musun, Alfred?"

"Hayır, efendim. İngiltere'ye neden gitti?"

"Koyunlar için uygun bir yerdi ve Almanya'dan uzak olmak istiyordu. Koyun yetiştirme üzerine çalışmalar yapacağını bahane etti. Tarımdan anladığı için, bu isteği normal göründü. Oysa asıl istediği parşömen yapmayı öğrenmekti. Şövalye Komisyonları gibi yerlerde de kullanılmasına rağmen satın almaya cesaret edememişti. Almanya'yı terk etmeden önce oğulları Arnold, Kaspar, Friedrich ve Waldemar'la görüştü, Führer'in onu itibarsızlaştırdığını ama utanılacak hiçbir şey yapmadığını söyledi. Neler olduğunu onlara anlatmadı ama ne duyarlarsa duysunlar, hiçbirinin onun adına düello yapmaması için kesin talimat verdi. Bütün oğulları ölecek olursa kitabı emanet etmek için güvenecek kimse kalmayacaktı. Hepsi de ona itaat edeceklerine yemin ettiler. Arnold'a (iyi kalpli ama pek zeki bir olmadığını yazıyor) gizlice parşömen yapım tekniğiyle ilgili bir kitap ve mürekkep yapmak için malzeme almasını söyledi. Arnold'ın bu işin altından hata yapmadan kalkabileceğini düşünüyordu. İstediklerini alınca İngiltere'ye, babasına getirecekti. Von Hess parşömen yapım teknikleri kitabını alınca koyun yetiştirme işine koyuldu, birkaçını kesip derilerinden kitabının sayfalarını yaptı. Romney Marsh'ta. Burası tuhaf, dümdüz yeşillik bir alandır Alfred; deniz seviyesinin altında, sisli ve nemli ama çok güzeldir. Von Hess değerli parşömenlerinden birine yazdığı iki satırı, buranın güzelliğine ve bu güzelliğin onu bazen mutlu ettiğine ayırdı. Gerçekten de öyle. Bakmaya gittim. Almanya'nın bu tarafından çok farklı. Von Hess parşömen yapmak için iki yıl orada yaşadı, çok çalıştı, defalarca elim başarısızlıklara uğradı. Hemen hemen bütün işçileri ve uşakları İngiliz'di, sadece beraberinde Almanya'dan getirdiği sadık bir Nazi vardı Alman olarak. Bu delikanlı ona parşömen yapımında yardım etti. Ne için olduğunu bilmiyordu; von Hess ona ağzını sıkı tutmasını, ortalıkta

konuşmamasını söylemişti. Delikanlının bir şey söylemektense parşömenleri yırtıp parçalamayı tercih edeceğini söylüyor von Hess. İngilizler ise bir şeyin farkında değillerdi. Von Hess onların tembel tembel işlerini yaptıklarını yazıyor, Alfred; iyi niyetle ve çok soru sormadan. Oğullarından başka kimse onu görmeye gelmemiş. Karısı (kalıcı olarak birlikte yaşadığı kadın) tüm bunlar olmadan çok uzun zaman önce ölmüş. İngiltere'de bulunan ya da oraya ziyarete gelen hiçbir Şövalye onun Romney Marsh'taki koyun çiftliğine uğramamış. Değerli koyun derilerini harcayarak, 'Çok yalnızdım, öyle ki, Tanrı'yı anlamaya başladım. Hitler'i değil, Almanların Tanrısı'nı değil, sadece Tanrı'yı; Tanrı her ne ise. Ama anladıklarımda tutarlı olamadım. Gün doğumunun en güzel anı gibi geldi ve geçti,' diye yazmış."

"Ah, *orada* bir şey var," dedi Alfred. "Evet, gün doğumunun en güzel anı gibi. Ve bir arada tutulamaz. Efendim, bu von Hess bir şeyler biliyormuş."

"Büyük adamlar, yalnızlıklarında birbirlerine dokunabilirler," dedi Şövalye. "Biri Alman, biri İngiliz olsa da. Sınırlı bilgisini aktarmak için yeterince parşömen yaptığına kanaat getirince koyun çiftliğini satıp yavaş yavaş İngiltere'nin yukarısına doğru ilerledi; kitabı için notlar yazmak üzere oradan buradan azar azar kâğıt aldı ama asla dikkat çekecek miktarda değil. Nazi delikanlısı Johann Leder şoförlüğünü yapıyordu, yanında başka kimse yoktu. Sıradan İngiliz otellerinde kaldı, ama onun seyahatinden haberdar olan Şövalyeler buna şaşırmadı. O itibarını kaybetmiş Korkak von Hess'ti, elbette Şövalye evlerine ve masalarına uğramayacaktı. Von Hess kuzeye doğru ilerledi, İskoçya'nın Skye Adası'na kadar gitti, orada kitabını yazmak için ahırdan bozma küçük bir eve yerleşti. Almanya'daki malları haczedilmemişti, kendine bir şato alabilirdi ama o bir oda, bir masa, özel mürekkebi ve biraz yemekten başka bir şey istemiyordu. Planlar yaptı, yeniden planladı, satın aldığı kâğıtlara küçük yazılarla notlar aldı, hafızasını o kadar çok zorladı ki, bazen başaramayacağı hissine kapıldı, telaş ve korkunun pençesine

düştü. Yazdığı her şeyden emin olması gerekiyordu; iyi düzenlenmeli, kısa ve öz olmalıydı. Kitap yazmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordu hâlâ; hayatı boyunca tarım konusunda iki sayfa yazıdan ve şahsi mektuplardan başka hiçbir şey yazmamıştı. Böyle bir konsantrasyon ve planlamanın ardından iki yıl sonra, insanlığın tarihiyle ilgili hatırlayabildiği her şeyi tespit ettiğine ve tümden cahil birinin bile anlayabileceği bir şekilde düzenlediğine kanaat getirdi. Böylece parşömen kitabını yazmaya başladı; her harfi, fazla yer işgal etmesin ve okunaklı olsun diye özenle yazdı. Kitabın yarısına geldiğinde gözlerinin bozulmaya başladığını fark etti."

"Ah," diye soluklandı Alfred. "Ah, efendim."

"Evet. Gözlerini muayene ettirmek için bir yere gitmeye cesaret edemedi. Hiç gözlük kullanmamıştı; doktor onun Şövalye olduğunu öğrenince neden koyun yetiştiriciliği yaptığını, gözlerine iyi gelmeyen bu İskoç Dağlarında neden utancını sakladığını merak edebilirdi. Arnold Almanya'dan ona birkaç gözlük alıp getirdi; birkaç yıldır ziyaretine gelmeyen oğulları da ona denemesi için farklı mercekleri olan gözlükler getirdiler. Hiçbiri onun ne yaptığını bilmiyordu çünkü oğulları geldiğinde odasını kilitliyor, hiçbir şey yapmıyordu. Yarım akıllı değilse eğer, Johann Leder'in haberi olduğuna ama kimseye bir şey söylemediğine inandığını yazıyor. Gözlüğüne kavuşan von Hess biraz daha iyi olsa da görüşünü gittikçe kaybetmeye başladı, her gün biraz daha az yazıyordu. Ama yazıları asla çirkinleşmedi, okunaksız hale gelmedi. İrade göstererek küçük küçük, düzgün ve okunaklı yazmaya devam etti. Beş yılda notlarının tümünü kitaba geçirmiş ve kitabını bitirmişti. Sonda bir iki sayfa boş kaldı; bu sayfaları doldurmasına engel olan şeyin körlüğü değil, doğruluğundan emin olarak yazacak bir şeyin kalmaması olduğunu belirtti. Sonra Arnold'ı çağırıp ona kitaptan bahsetti. Onu sık sık düşünürüm: Belki de güzel bir yaz akşamı –kitabın sonundaki tarih 6 haziran (bugün Himmler dediğimiz ay)- küçük evinin kapısının önünde, gözlüğü burnuna düşmüş, Arnold'ın gözlerindeki ifadeyi ve Skye Adası'ndaki gün

batımının güzelliğini göremeden oturuyor. Oraya gittim, adanın batı kıyısındaki küçük bir evin onun evi olabileceğini hayal ettim. Belki de hâlâ yakasında onun Onlu'nun İç Halkası'ndan olduğunu belirten altından Swastikalar olan, eskiyip solmuş Şövalye cübbesini giyiyordu. Ya da belki evin içinde, şöminenin başında, yılın dokuz ayı sert iklimi olan bu adadan hiç kalkmayan sisin içinde oturuyordu. Islak ya da kuru, içeride ya da dışarıda, Arnold'ın her şeyi anlamasını sağlamıştı. Buraya gel, Alfred."

Alfred masanın etrafından dolandı, Şövalye'nin omuzlarının üstünden baktı. Yaşlı adam kitabın sonundaki birkaç sayfayı açtı. Alfred, von Hess'in usta ellerinden çıkmış birkaç satırı gördü; ardından bir boşluk, sonra oldukça kaba ve düzensiz yazılmış Almanca sözcükler.

> Babam Friedrich von Hess, Onlu'nun İç Halkası'ndan Alman Şövalyesi, bu kitabı bana 19 Haziran 2130'da verdi. Yetmiş yaşına gelmiş, neredeyse kör olmuş ve uğruna yaşayacak bir şeyi kalmamıştı; ama onun da dediği gibi, tanrılığa ve Tanrı'nın evrenselliğine inançla dolu olan babam, kitabı verdiğinin ertesi günü, 20 Haziran 2130'da yaşamına son verdi. Onu çok da uzak olmayan Scarts of the Coolins denen sarp tepeliklere götürmemi ve üç saatliğine yalnız bırakmamı söyledi. Geri döndüğümde babam ölmüştü. On yıl önce Almanya'yı terk ettiğinden beri yanında taşıdığını sandığım bir zehri içmişti. Kaspar, Friedrich, Waldemar ve bana sevgilerini ve selamlarını gönderdiği bir not vardı yanında. İnançlı olmamı ve bu kitabı korumamı söylüyordu. Ben de burada yemin ediyorum.
>
> İnançlı olacağıma ve bu kitabı koruyacağıma yemin ederim.
>
> Arnold von Hess, Knecht.

Bu yeminin altında farklı el yazılarıyla yazılmış isimler ve bu isimlerin önünde *Und Ich* ibaresi vardı.

Şövalye sayfayı çevirdi; isimler devam ediyordu. Von Hess sülalesinin erkeklerinin neredeyse tümü, yaşlı yazıcının dört oğlundan

birinin adını taşıyordu. Alfred bütün listeyi inceledi; listenin en sonunda, kitabın yazıldığı kadar güzel bir yazıyla yazılmış olan son isme baktı:

Und Ich, Friedrich von Hess, Knecht.

"İnançlı olacağına yemin eder misin, Alfred?"

"Evet."

"O zaman bu kalemi al, bu şişedeki özel mürekkebe batır ve adını en alta yaz."

"Yazım o kadar iyi değildir, efendim," dedi Alfred kederle. "Sayfayı berbat ederim şimdi."

"Yazabiliyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"O zaman *Und Ich* yazısını kopyala."

"Ben *Ich* değilim, *ben* yazabilirim."

Alfred epeyce uğraşarak *Und Ich* yazısının altına kargacık burgacık harflerle İngilizce olarak "Ben de," yazdı; von Hess isimlerinin altına "Alfred", *Knecht* yazısının altına bin bir zorlukla "İnciliz" diye yazdı.

"İngiliz yazacaktın herhalde," dedi Şövalye. "Kalemi ver." Ustalıkla Alfred'in imla hatasını düzeltti. "Yazı yazacak pek fırsatın olmuyor galiba?"

"Pek olmuyor. Yazacak bir şey yok ki. Yazdığım tek şey, kontrolden geçen bir motorun etiketine yazdığım 'kabul' sözcüğü."

"Dükkânlardan araç gereç ısmarlaman gerekmiyor mu?"

"O işleri Nazi yer ustası yapıyor. Ben o listede soyadı olmayan ilk kişiyim. Tuhaf, değil mi? Sadece 'Alfred.'"

"Alfred Alfredson, yazdırabilirdin."

"Önemli değil ki. Bunlar von Hess gibi soyadları değil. Siz Friedrich Kasparsohn von Hess'siniz."

Mürekkep kuruyunca Şövalye kitabı kapattı.

"Johann Leder denen o Nazi'nin bir soyadı vardı, nasıl almış? Hermann'ın bile yok, benim gibi."

"Onu da yarın anlatırım," dedi Şövalye. Yorgun görünüyordu. "Soyadlarınızı nasıl kaybettiğinizi ve benimle ilgili her şeyi. Bir sürü şeyi merak edeceğinizi biliyorum. Ama artık gitmeniz gerek. Kitap artık senin de olsa, Alfred, onu henüz alamazsın. Bir hal çaresini düşünmem gerek."

"Efendim, ölseydiniz eğer, bu kitap yok olacaktı. Uçağa binme tehlikesini nasıl göze aldınız?"

"Ben hâlâ bir Alman ve bir Şövalye'yim. İnsanın gerçek görevlerinin yattığı yeri her zaman görebilmesi zordur. Ama bunun, seninle uçmanın batıl bir zayıflık olduğunu kabul ediyorum. Hermann!"

Hermann derin bir uykudan ansızın uyanmış gibi sıçradı, esas duruşa geçti.

"Koridorun sonuna git, kapıyı aç, Alfred gelene kadar Heinrich'in yanında bekle. Onunla konuşma. Selam. Sağa dön. İleri marş."

Hermann sert adımlarla yürüdü, kapıyı çarpıp gitti.

"Alfred, ona benim yerime, çiftlikte çalışabileceğini, istemezse de ayrılabileceğini söyle. Onu yalnız bırakma. Ona göz kulak ol. Kendini ya da seni öldürmek isteyebilir. Dikkatli ol ve bunu al."

Şövalye çekmeceden bir silah çıkardı.

"Almasam daha iyi, efendim," dedi Alfred. "Üstümde bulurlarsa ya da kullanmak zorunda kalırsam ortalık çok karışır. Sıradan bir kavga o kadar dikkat çekmez."

"Ama onda bıçak var, sendeyse hiçbir şey yok. Kesinlikle ölmemelisin, Alfred, anlıyor musun? Hermann disiplin altındayken kontrol edilebilir sadece. İşte bu yüzden on Hermann, yüz Hermann, bir tane sen etmez."

"Beni öldürmez," dedi Alfred. "Kendini de. Ona göz kulak olurum. Burada olduğum sürece," diye devam etti, tedirgin bir tavırla. "Sadece iki haftam kaldı."

"Görüyorsun ya, ona söylenmemesi gerekti."

"Evet, söylenmemeliydi. Özür dilerim, efendim ama belki onu şaşkınlığından kurtarabilirim."

"Düşünecek çok şey var. O halde Heil Hitler, Alfred. Yarın akşam altıda gelebilirsiniz."

"Efendim..." dedi Alfred tereddütle.

"Evet?"

"Bir İngiliz'le bir Nazi ırgatın sizinle görüşmeye gelip durması doğru olur mu? Bir kere olsa, Şövalye azarlamak için çağırdı derler."

"Bir sakıncası yok," dedi Şövalye yorgun bir gülümsemeyle. "Neyse ki ailem gariplikleriyle nam salmış, böylece istediğim her şeyi yapabiliyor ve deliliğe vuruyorum. Auf wiedersehen."

Alfred selam verip çıktı.

Koridorun dışında Hermann ve Heinrich'i ahşap heykeller gibi boşluğa bakar bir halde buldu. Sanki birbirlerinden bihaber gibiydiler. Alfred bir ona, bir diğerine baktı; ikisinin de efsanevi Hitler'in modelleri olabileceğini düşündü. İkisi de genç, iri ve sarışındı. Heinrich'in görüntüsünün altında kişisel bağımsızlık arzusu gibi bir zayıflık mı gizliydi mesela? Tıpkı Hermann gibi. Bunu Hermann'ın görünüşünden anlamak mümkün değildi. Yumuşak çenesinin, altın rengi sakalının bir şeyler sakladığını. "Aslında bu iyi bir şey," diye düşündü Alfred. "Sadece beni düşünmesini sağlayabilirsem belki düzelir. Zavallı çocuk! Ona söylenmesini istemekle hata ettim. Çeyrek erkek bile değil o."

Bu düşünceler, kapıyı kapatıp çıktığında duyduğu anlık tereddütten daha uzun sürmedi.

"Haydi, Hermann," diye onun kolunu dürttü. "Asilzadeleri biraz oyalanmamızı istiyor. Marş."

Hermann titreyerek yürümeye başladı. Şövalye'nin topraklarından çıkıp çiftliğin yoluna girene kadar sessizce yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Sen nereye istersen. Şövalye çalışıp çalışmamakta serbest olduğunu söyledi. Ne yapman gerekiyordu?"

"Çapalama."

"İyi, çalışmak istiyorsan bana da bir çapa ver, ne tarafıyla çapalayacağımı göster, beraber çalışırız."

"Çalışmak zorunda olmadığımı mı söyledi?"

"Evet."

"Korkak dedi bana."

"Yo, öyle demek istemedi. Sadece, eskiden İmparatorluk olduğumuz için sevindim diye beni azarlıyordu."

"Hepsi doğru mu?"

"Neyin?"

"Anlattıklarının."

"Kimse bilemez. Ama hikâyenin ona nasıl ulaştığına bakarsak, doğru olduğunu söyleyebilirim. Bir Alman doğruları söylemeyi kafasına koymuşsa, bildiği ne varsa onu söyleyeceğini düşünmekten kendimi alamıyorum."

Hermann çiftliğe giden yolda yürürken durdu, Alfred'e döndü. Etrafta kimseler yoktu.

"Korkak olduğumu düşündü," dedi. "Sen de. Hiçbir şeye dayanamam sandın. O da. Ama ikiniz de, bunun benim için sizden daha kötü bir durum olduğunu göremediniz. O buna alışkın. Sen memnunsun, çünkü İngiliz'sin. Ama ben sıradan bir Nazi'den başka hiçbir şey değilim." Hermann'm sesi titriyordu. Öksürerek toparlandı. "Ama ikiniz de yanılıyorsunuz."

"Çok yanılmışım," dedi Alfred. "Özür dilerim, Hermann. Dayanamayacağını sandım. Almanya'ya ve Tanrı'ya duyduğun şaşmaz inancın bir çırpıda sökülüp atılabileceğini sandım. Ben İngilizlerin yanılmazlığına inansaydım ve bir İngiliz tanrım olsaydı,

buna dayanamazdım. Hakkında çok yanılmışım. Nasıl olacağını hiç fark edemedim."

"Şövalye fark etti mi?"

"Sana söylenmesini istemedi. Ama hayır, fark etmedi. Onun hayatındaki en büyük etki, yaşlı von Hess. Peki o gerçek bir Alman mıydı? Evet, Almanların en Almanı'ydı o. Bu kadar azimli, kendini bu kadar adamış, kendini böylesine hiçe sayan, sabırlı ve güçlü başka bir insan türü olabilir mi? Ve yine de tüm o Kan Soyu meseleleri pek bir anlam ifade etmiyor gibiydi. 'Tanrılık ve Tanrı'nın evrenselliği'; sonunda düşündüğü şey buydu. Almanya'nın dünyaya hükmetmesi ve gerçeğin ortaya çıkması gerektiğini düşündü. Çok büyük bir adamdı. Almanya'ya senden daha çok inanıyordu."

"Çok konuşuyorsun," dedi Hermann. "Kafamı karıştırıyorsun. Benim demek istediğim, buna dayanabilirim; sen de, Şövalye de ne düşünürseniz düşünün, ben korkak değilim –ama Alfred, beni burada bırakamazsın."

"Nerede?"

"Almanya'da. Şövalye Almanya'nın hatalı olduğunu söylüyor, öyle diyorsun. O zaman, eğer burada kalırsam kendimi öldürürüm. Başka ne yapabilirim?"

"Çapa yapmaya devam edebilirsin."

Hermann'ın dudaklarından, gururdan arınmış, yürekten bir haykırış yükseldi. "Alfred, güvendiğim biri bana ne yapacağımı söylesin, yapacağım. Sen ya da Şövalye. Hanginiz olduğu önemli değil."

Alfred onu kolundan tuttu. "Hermann, arkadaşım, çok fazla düşünüyorsun. Haydi biraz çapa yapalım."

O sırada Alfred'in aklından şunlar geçiyordu: "Bir erkek Hermann gibi mi olmalı? O fotoğraftaki kızın zamanında Hermann gibi erkekler var mıydı? Kadınlar farklıyken, o çocuksu olmaktan öte, *kadınsı* değil mi biraz? Ama kimseyi öldürmez, bu iyi bir şey. Nasıl çapa yapılır ki?"

Hermann çiftlikteki alet deposundan iki çapa alıp mutfağa, azığını almaya gitti. Hermann'ın isteği üzerine aşçı, tereddüt etmeden Alfred için de azık hazırladı. Şövalye'yle yaptıkları uzun görüşme sayesinde, çiftlikteki statüleri ayrıcalıklı kişiler olarak yükselmişti. Ya Şövalye onlara çok kızmıştı ki bu durumda İngiliz bile merhameti hak ediyordu ya da bu ikisine özel bir iyilik yapmıştı. Aşçı ilgi ve merakını gösteren imalarda bulundu ama Hermann tepki vermedi, adamcağız aradığını bulamamış olmanın verdiği doyumsuzlukla mutfağa dönmek zorunda kaldı.

"Her şey o koro şarkıcısıyla ilgili sanırım," diye düşündü. "Belki de Şövalye oğlanın öldüğünü haber aldı."

Tarlada çalışan diğer adamları gördüler. Köklerin arasında sıra olmuş meşakkatle çalışıyorlardı.

"Çapayı böyle çekeceksin, Alfred. Sen yanımdaki sıraya geç. Çok acele etme. Zor iştir."

"Pancar sineği bunlar," dedi Alfred. Çapasıyla yapraklarına vurdu. "Ama çürümüş küçük bitkiler."

"Daha çok büyüsün diye yaprakların hepsini koparmaya kalkma. Almanya'nın bu bölgesinde fazla büyümez bunlar. Yeterince nem yok çünkü. Şövalye'nin özel gübreler kullandığı sayısız denemelerinden biridir bu. Bol bol çapa yapmanın, susuzluğu telafi edeceğini düşünüyor."

"O da yaşlı adam gibi tarımcı, değil mi?"

"Bu konuda çok kötüdür," dedi Hermann, belli belirsiz gülümseyerek. "En acayip şeyleri yapar. Öyle kazma. Toprağın yüzeyi boyunca çekeceksin, böyle."

"Heilige Nacht!" diye söylendi Alfred. Hitler'in Kutsal Orman'da son göründüğü geceye atıfta bulunuyordu. "Amma da zor işmiş be!"

Dizi acıyor, her yanından ter akıyor, sırtı şiddetle ağrıyordu. Hermann ise pek bir çaba harcamıyormuş gibi, onun önünde rahat rahat çapalıyordu. Alfred pes etmekten utanarak elinden geldiğince

çabuk çabuk çapalamaya devam etti, Hermann'a yetişmeye çalıştı. Giderek daha da geride kalıyordu, çünkü Hermann hızını almış gidiyordu. "Türbinle çalışan çapa makinesi gibi bu adam," diye düşündü Alfred. Gözlerini yakan ter damlalarını silmek için bir süre için durdu. "Azıkta içecek bir şeyler de vardır umarım."

Tarlaya vardıklarında akşam yemeği yaklaşıyordu neyse ki. Biraz sonra onları çalılara doğru çağıran dostça sesler duyuldu. Alfred doğruldu, sırtı hiç düzelmeyecek bir kanca şeklini almıştı sanki. Ceketini aldı, çapa yapanlara doğru düşe kalka ilerlemeye başladı. Samimi ve alaycı gülüşlerle karşılandı.

Kendini gölgeye atıp, "Öyle olsun bakalım," dedi. "Alışkın değilim de ondan. Siz de motor tamir etmeye kalksanız, benim durumuma düşersiniz."

"Bu beceri isteyen bir iş," dedi biri. "Herkes, hatta bir İngiliz bile küçük bir çapayla toprağı çekebilmeli."

"Almanya'nın kutsal toprakları bana göre çok sert, maalesef. Sosis! Siz Naziler lüks içinde yaşıyorsunuz. Bütün ırgatlar sizin yediklerinizden mi yiyor? Su var mı?"

"Bira var. Ona da versene, Hermann. Zavallı küçük arkadaşın rengi soldu."

Alfred birayı minnetle içti. Hafifti, ama çok vardı ve ekşi değildi.

"Yemeklerimiz hangi Şövalye'ye çalıştığımıza bağlı olarak değişir," dedi işçilerden biri. "Bayramlardan başka yüzünü göremediğimiz bir sürü şey var elbette. Tereyağı, mesela. Ama bizim Şövalyemiz çok iyidir; von Hess'ler delidir ama kötü değildir. Yaşlı adamın oğlunun olmayışı ne acı."

Hermann Alfred'in yanında oturuyor, usul usul yemeğini yiyordu. Konuşmuyor, diğerlerinin ne konuştuğunu dinlemiyordu. Dönüp Alfred'e baktı. O tuhaf, aptal, kaybolmuş bakış, belirsiz ama yine de çaresiz; tıpkı az sonra bebeğinden ayrılacak olan bir kadın gibi.

"Tamam," dedi Alfred. "Şövalye bize bakacak. Bize ne yapacağımızı söyleyecek. Siz çapa yapın ve düşünmeyin."

Hermann başını salladı.

"Bir yıl çapa yapsam, Hermann kadar hızlanabilir miyim?"

"Pek sayılmaz. O bu çiftliğin en güçlü adamıdır."

"O zaman zahmet edip öğrenmeme gerek yok. Saat beş gibi biraz daha çalışırım, o zaman hava biraz daha serinlemiş olur."

"Nereye?" dedi Hermann.

"Uyumaya. Sonra da sigara almaya gideceğim. Gördünüz mü, ev sahiplerim, iyi dostlarım, beni sosis, bira ve çorbayla beslerseniz ben de size sigara alırım. Baba soylu, merhametli hükümetiniz, bana günlük iki mark harcırah veriyor, bir de tren bileti. Ne alayım?"

"Küçük purolar sigaradan daha değerlidir. Kırmızı mühürlü olanlardan al. Harcırahının tamamını İngiltere'den mi aldın?"

"Belli bir miktara kadar Şövalye'nin Polis Müdürü'nden çekebilirim. Kâğıda yazar ve istediğimi verir."

"O zaman hepsini bir kerede çekip Hamburg'da ya da gittiğin herhangi bir yerde büyük bir ziyafet verebilirsin."

"Evet. Ama o zaman diyanete saygısızlık ettiğim için beni kulağımdan tutup Almanya'dan atarlar ve işe geri dönmem gerekir. Oysa ben bir ay kalmak ve kutsal yerleri ziyaret etmek istiyorum."

"En çok nereyi sevdin?"

"Ormanı. Ve Ren Nehri'ni."

"Ren Nehri kutsal değildir. Sadece O'nun yüzdüğü yerdir kutsal olan."

"Çok güzel," diye mırıldandı Alfred, uyuşuk bir tavırla. "İşinize geri döndüğünüzde çapalarınızı şakırdatmayın, beyler."

"Dayak istiyor bu, Hermann. Pataklasana şunu."

"Sen patakla," dedi Hermann. "Ama onu dövmenin bir faydası yok. Değişmeyecek ki. Size sigara da getirmez sonra."

"Onu öldürüp iki markını çalalım, kendi sigaramızı kendimiz alırız, nasıl fikir?"

"Olmaz, daha iyisi var. Ona işkence ederiz, bütün parasını Polis Müdürü'nden çektirtiriz, ondan sonra öldürürüz. Tuhaf İngiliz'in biri ülkesin dönmedi diye kimse endişe etmez. Haydi arkadaşlar, zaman doldu."

Hermann kalkıp ceketini çıkardı, Alfred'in başının altına yastık yaptı.

"Tuhaf İngiliz haklı," dedi.

Derin bir uykuya dalmış olan Alfred ise horluyordu.

İşlerine geri dönerlerken, "Bütün İngilizler bunun gibi tembel midir?" dedi biri, Hermann'a.

"Hiçbirinin çalışmak için acelesi yoktur. Ama Alfred bir işe başladı mı hızlı ve uyanıktır. Çalıştığı hangarda onu kolluyorlar. Nazi olsaydı, beş yıl önce yer ustası olmuştu çoktan."

Hermann çalışma yerine geri döndü. Tempolu ağır işler onu yatıştırıyor, ustalıkla çalışan kasların otomatik toplamıyla kendini hafifletiyordu. Zihni, boşluğun verdiği huzurla doldu. Fiziksel olarak kendini işe vermiş olmasına rağmen Alfred'in iki saat sonra uyanıp tarlayı geçtiğini fark etti.

Hermann'a el salladı, o da çapasını kaldırarak karşılık verdi. Alfred'in yanma gelip onunla konuşmasını bekledi, ama o gelmedi. Çıkış kapısma doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Alfred on adam gücünde hissediyordu kendini. Hayatı boyunca yiyerek, içerek, severek, arzu duyarak ya da beceri kazanarak değil de, uyuyarak güçlenmişti hep. Bunu asla anlayamamıştı. İnsan soyunun karanlıklarını keşfetmek için hayatı boyunca mücadele ederek umutsuzluğa kapılmış, çaresizliğe düşmüş de olsa, uykusundan uyanınca hep kendini savaşa hazır hissediyor; sıkıntı, hüzün, korku ve deliliğin yok olduğunu görüyordu. Sanki içinde bir şey

-beyni değil- ondan daha iyi bir şekilde düşünmeye devam ediyor, ona kesin bir şey söylemese de, Alfred kendini, uyumadan önce bulunduğu yerden daha ilerlemiş gibi hissediyordu. Bazen intihar edip acılı çelişkilerinden sonsuza dek kurtulma düşüncesiyle uykuya dalıyordu, çünkü kendini rüzgâra ve sise karşı boş yere savaşan biri gibi hissediyordu; ama sonra vadesi dolana kadar, son anına kadar yaşamaya karar vermiş bir halde uyanıyordu. "Çünkü yeterince uzun süre düşünürsem anlamak zorundayım," diye düşündü. Çalıların dibindeki derin, tatlı uykusundan, daha derin ve daha tatlı uyanık gecesinden, çılgınca, beceriksizce çapalama gayretinden sonra, dünyanın aslında cennet olduğunu anladı. Ne Valhalla, ne Kahramanların Cenneti ne de ebedi doğaüstü bir saadet bu Alman tabiatını ve üstünde yürüyen Alfred'i değiştiremezdi. Uzandığında mutluydu, Şövalye'nin anlattıklarıyla aklında yanan ışıktı onu mutlandıran ve şimdi uyandığında, ona asla doğrudan bir mesaj vermeyen, ama daima güçlü ve umutlu olan gizli aklının her zamanki gibi ileri atıldığını hissetti.

"Artık *her şeyi* anlayacağım," diye düşündü. "Von Hess'in kitabını alıp okuduğumda her şey açıklığa kavuşacak. İşin zor kısmı bitti. Ve ben haklıydım. Kan Soyu diye bir şey yok. Erkek erektir. Bazıları diğerlerinden daha güçlüdür, hepsi o kadar. Ve şu kadın meselesi. İnsan bunu nasıl yapar? Kendilerini düşünüyorlar mı?" Kadınlar hakkında, cinsiyetten arınarak, tarafsız olarak düşünmeye zorladı kendini ve sonunda konsantre olmayı başardı. Bulunduğu yerin farkına vardığında köyün içinden geçmiş, önceki gün ormanda Hermann'la beraber yıkandığı yere gitmişti. "Altı hafta önceymiş gibi," diye düşündü Alfred, geri dönerek. "Kahrolası bacağım. Dayanabileceğimden daha fazla yürüdüm." Ama sonra düşüncelere dalarak acısını unuttu. Aniden durdu. Bastonuna baktı. "Tanrım!" dedi yüksek sesle bastona. "Ne garip bir düşünce! Bir yerinde bir delik mi var?"

Ama düşüncesinin hiçbir yerinde delikler yoktu, sadece hayali ve imkânsızdı. Yeniden köye doğru yürümeye başladı. "Tanıdığım

bütün Almanlardan daha üstün olduğumu düşünmeye başladığımda da hayali ve imkânsız gelmişti bu bana. Yetiştirildiğin çizginin dışındaki her şey sana hayali gelir. Önce Şövalye'de denemem gerek. Puro almadan köye dönemem. Kırmızı mühürlüsünden. Hermann'a geri dönmem gerek. Yarın altıda! Bir altı hafta daha. Hayatım hızla uzuyor."

Alfred bir İskoç'tan duyduğu bir şarkıyı söylemeye başladı, Alman şarkılarına benzemeyen, insanı alıp götüren kederli bir şarkıydı bu. Eski zamanların karanlık kabilelerinden geliyordu: *"Yüz güzel kayığım, Skye Adası'nın göğünde kanatlanmış bir kuş gibi."*

Şarkının iki kıtası vardı ve sözler bitmedikçe insanın şarkıyı hiç bitiresi gelmiyordu. Bir mısraı diğerinin üstüne kayıyor, sonraki mısraın sonu başa dönüyordu. İskoç adam bu şarkıyı tahta bir düdükle defalarca çalardı, ta ki karanlık, Kelt hüznü içinde kaybolana kadar. Çok güzel bir düdüğü vardı; adam kabul etmese de Alfred bunun Hıristiyan birinin elinden çıktığından emindi. Sesi çok güzeldi. Belki de von Hess, Skye Adası'nda geçirdiği onca yılda bu şarkıyı duymuştu. Gerçeğin koruyucusu olan zavallı adam, Alman müziğini kim bilir nasıl da özlemişti! Kendisine ait bir alıcısı yoktu ama Arnold ona alıcı imal etmesi için tüp ve diğer malzemeleri getirmişti. Alıcıyı çalıştıracak batarya yoktu. Ama çok zengin olduğu için, istediği zaman İngiltere'den yenilerini ısmarlayabilirdi. İtibarsızlaştırılmış bir Şövalye'nin alıcı edinmesi şüphe edilecek bir durum değildi. Ama belki de dış dünyadan haber almak, müzik dinlemek bile istemiyordu. Alfred müziğe yetenekli değildi; şarkı söyleyemez, tahta düdük çalamazdı; İskoç'un elindeki, kendi kendini çalıyormuş gibi görünen Hıristiyan yapımı olanını bile. Ama müziğe düşkündü; müzik onu derinden etkilerdi. Salisbury kilisesindeki büyük barakalarda Nazi korosu tarafından kusursuz icra edilen Bach'ın koral ya da kantatını dinlediğinde, kendini aşağılık hissetmemek mümkün değildi. Almanların hayranlık uyandıran bir müzikal yetenekleri vardı. İçlerinden dört ahmak şarkılarıyla seni, ruh haline göre mutlu edebilir ya da üzebilirdi. Ve bestecileri

vardı. Bach, Beethoven, Brahms –insan bunları dinleyince, Almanların doğal bir üstünlükle doğmuş olduklarına inanası geliyordu. Müzik önemli olduğundan, Alfred bundan emindi. Bach, hiçbir eylem adamının olmadığı kadar büyük biriydi. "Onun Tanrı olduğunu söyleseler inanırdım," diye düşündü. Ansızın huzurlu bir düşünceye kapıldı. Belki de o Alman *değildi*! Belki de Hitler öncesi dönemden, kaybolmuş medeniyetlerden birine aitti. Belki *İngiliz'di*! Ama sonra başını iki yana salladı. Büyük bestecilerin Alman olmadıklarını varsaymak için geçerli bir sebep yoktu, zira Almanların müzikal bir millet oldukları açıktı. "Wagner, Kutsal Uçak kadar Alman'dır," diye düşündü. "Ama Bach –o her şeyin üstündeydi. O zirveye ulaşmış bir medeniyetin yansıması olmalıydı. Naziler Wagner'i daha çok severlerdi. Belki de von Wied zamanından beri öyleydi. Bir telaş ifadesi, isteri, bütün şiddet, gaddarlık ve kutsal değerler. Ama artık dediklerinin hiçbirine inanmıyorum. Almanlar sadece gerçekten korkan insanlar anlamına geliyor. Von Hess hariç. Belki de hepsinin von Hess gibi olduğu dönemler vardı. O zaman hükmetmeye uygun bir millet de vardı. Ama hükmetmeye başlayınca çürümeye de başladılar. Sonra güç çürüdü, güç arttıkça daha da çok çürüdü. Ama Hermann üzerinde gücüm var, düzinelerce erkek üzerinde de ve ben çürümüyorum. Çürüyen *fiziksel* güçtür. Her şey buna döner. İsyan silahsız olmalıdır; isyanın ardındaki güç ruhsal olmalı, içten gelmelidir. Bach'ın müziğini ürettiği yerden. Belki Tanrı'dan. Tanrı nedir? 'Tanrılığa ve Tanrı'nın evrenselliğine kusursuz inançtır. Anlayış gün batımının en güzel anı gibi gelir ve gider.' Bach ya da von Hess'e tapınmak, koca gülümsemeli küçük yumuşak karanlık şeye tapınmanın tahayyülüdür. Ve Hitler'in koca gülümsemeli küçük yumuşak karanlık şey olduğunu ve yine de onun büyük bir adam olduğunu bilmiyorlar. Şimdi, puro, puro, puroyu düşün, yoksa o zavallı kahrolası kutsal Almanlar bu gece tüttüremeyecekler."

BÖLÜM ALTI

Ertesi akşam saat tam altıda, Alfred ile Hermann, Şövalye'nin huzuruna çıktılar. Von Hess, Heinrich'e daha önce verdiği talimatları tekrarladı, kapı uşağın ardından kapandıktan sonra Alfred ve Hermann'a oturmalarını söyledi. Ama ikisi de oturmadılar. Hermann konuşmaya başladı ama çekinerek sustu. Alfred ona yardımcı oldu.

"Size söylemek istediği bir şey var, efendim."

"Peki, devam et, Hermann."

"Efendimiz," dedi Hermann. Ona değil, doğruca önüne bakıyordu. "Merhamet eder de çiftlikte çalışmama ve asil atanızın yazdığı kitabı dinlemememe izin verir misiniz? Ben korkak değilim ama Alfred'le sizin konuşmalarınızı anlamıyorum. Alfred'in bana anlatmasını tercih ederim. Bu yüzden asilzadeleri, beni affetmenizi rica ediyorum."

"Elbette," dedi Şövalye. Gizliden gizliye rahatlamıştı, ama zarafetle bunu saklamayı bildi. "Her şeyin çok zor olduğunu biliyorum ve dinlemek istemiyorsan, en iyisi dinlememendir."

"Dinlemekten korkmuyorum, efendim. Sadece anlayamıyorum ve işimi yapmayı tercih ederim."

"O halde gidebilirsin. Ha, Hermann, pancar sinekleri ne durumda?"

"İyi değil, efendim. Aynı büyüme seviyesinde, Wiltshire'dakilerin ancak yarısı kadar."

"Çapalamadan sonra daha iyi olacak," dedi Şövalye umutla. "Gidebilirsin."

Hermann selam verdi, sertçe döndü ve çıktı. Alfred, Şövalye'nin isteğiyle oturdu..

"Hermann nasıl, Alfred?"

"Çökmüş durumda."

"İyi görünüyor."

"Fiziksel durumunu kast etmemiştim. Dinamo gibi çalışıyor. Ama beklediğimiz gibi davranmıyor. Hitler'e inanırken yeterince saldırgandı zaten ve şimdi onun bütün güvenini alt üst ettiniz. Bana ve size duyduğu bağımlılık tamamen çöktü. Artık Almanya'nın değil, bizim köpeğimiz oldu. Hermann'ın çok zayıf bir ruhu var, bebek ruhlu. Sizi babası, tanrısı, otoritesi olarak görmesine rağmen, ben gittiğim zaman Almanya'da kalamayacağını size iletmemi istedi. Yoksa kendini öldürecekmiş. Devam edemezmiş."

"Ona kendini öldürmemesini söylesem bile mi?"

"Yine de yapacağını düşünüyorum. Çok büyük bir endişe. Hac seyahatimi uzatırsam beni kelepçeleyip götürürler, mimlenirim. Tabii beni özel teknisyeniniz olarak atamazsanız."

"Bunu yapmak istemem. Sen bir ordu teknisyenisin ve başarılısın. Her tür soru sorulabilir. Ayrıca bu kitabın ben ölmeden önce Almanya dışına çıkarılmasını istiyorum. Ne zaman ölürüm, bilmiyorum. Yaşlandım, bronşitim var, kışın azıyor. Hayır, zamanında geri dönmelisin, Alfred. Hermann'ın asıl demek istediği artık sensiz yaşayamayacak olmasıdır."

"Evet, sizinle konuşamıyor, efendim. Siz ondan çok üstünsünüz. Tamamen yalnız durumda."

"O hep mutsuzdu, İngiltere'ye gittiğinden beri. Ona destek olduğum halde. Hermann gibi bir işçi hiç görmedim. Son beş yıldır onu ayakta tutan tek şey bu çiftlik. Sen gitmeden önce bir şeyler düşüneceğim. Onu İngiltere'ye göndermenin bir yolunu bulmaya çalışacağım. Belki orduya geri gönderirim. Ama hayır, bu işe yaramaz.

Bu konuda çok fazla soru sorarlar. İmparatorluk o kadar iyi işliyor ki, kimse gizli bir şey yapamaz."

Alfred karasız bir tavırla, "Almanya'da bensiz kalmaktansa, Kalıcı Sürgün olmayı tercih ettiğini *söyledi*. Bunun ne anlama geldiğini siz daha iyi bilirsiniz tabii," dedi.

"Demek öyle dedi. Hım..."

Kalıcı Sürgün, ölümden bile daha kötü olan korkunç bir cezaydı. Pek az Nazi, seçenek sunulduğunda Sürgün olmayı tercih ederdi. Führer'e, dine ya da Almanya'ya karşı ayaklanma suçuna verilen bir cezaydı bu. Tek bir Şövalye tarafından verilemeyen bir ceza. Şövalyeler Mahkemesi'nde alınan kararla verilebilirdi ancak. Suçlunun Alman statüsünü tamamen kaybedeceği, Kan Soyu'nun lekeli ve değersiz olduğunun kanıtlandığı, Kutsal Topraklardan kalıcı olarak kovulduğu ve bu yüzden aşağı seviyede ve fethedilmiş bir ırk gibi davranılacağı anlamına geliyordu. Alfred bu zavallı dışlanmışlara hiç rastlamamıştı zaten. Almanların İngilizlerle konuşması yasaktı.

"Kutsal Uçak'a hakaret etmesi ya da çok korkunç bir şey yapması gerekiyor, değil mi?"

"Aslında, umutsuzluktan tamamen kayıtsızlaştı diye, öyle bir şey yapan herkesi öldürürler. Bu bir tür vatana ihanettir. Kalıcı Sürgün'le cezalandırılan tek bir suç vardır."

"Nedir o? Bir Şövalye'yi öldürmek mi?"

"Hayır. Bir Alman'a, Hıristiyan bir kadınla cinsel ilişkiye girdiği şeklinde bir iftira atmak. Bu bir Alman'ın diğerine yapacağı en büyük kötülük olarak nitelendirilir. Onu dövmek ya da öldürmekten de kötü. Bu suçlama yanlışlıkla yapılmışsa eğer çok ağır ceza verilir, bu yüzden suçlayan kişinin kendinden emin olması gerekir. Hermann bu işte kesin kararlıysa..." Şövalye bir an duraksadı, kaşlarını çattı. "Buna göğüs gerebileceğini sanmıyorum."

"Oğlanlar da suçlanabilir mi?"

"Şövalyeler Konseyi, bir oğlanın suçlanmasının daha da kötü olduğunu düşünür. Alman erkekliğinin baharında, genç, tertemiz bir yaratık. Yanlış suçlamalarla onu hayatı boyunca lekelemeye kalkışmak."

"Peki ya oğlan? Hermann yanılmış bile olsa ki sanmıyorum, bunun yanlış bir suçlama olmadığından eminim."

"O oğlan öldü. Dün iç kanamadan öldü."

"Zavallı aptal, küçük hödük," dedi Alfred üzüntüyle. "Onu yürütmeyecektik. Ama iyiymiş gibi duruyordu."

"Hoşgörülü ve insancıl bir çağda yaşamıyoruz," dedi Şövalye. "Münih'tekiler oğlanın ölümünden çok huzursuz oldular, sadece altı ay daha şarkı söyleyebileceği için. Ama yine de, karakteri nasıl olursa olsun, Hermann'ın Kalıcı Sürgün'e gönderilmesine sebep olmaz çünkü kanıt yok. Hermann bir ifade daha verip oğlanın ölümüyle nedamet getirdiğini, aslında ortada bir kız falan olmadığını söylemeli (çünkü bir kız varsa eğer, Hıristiyan olma ihtimali çok yüksek). Öfkeyle oğlanı suçladığını, çünkü ondan hoşlandığını, oğlanınsa onu reddettiğini söylesin. Bu işe kişisel duyguların da karıştığını sanıyorum. Hermann durup dururken onu dövmemiştir."

"Hayır," dedi Alfred. "Şiddet, gaddarlık ve askeri değerlerle yaptı bunu. Ben durdurmasaydım, ormanda onu öldürene kadar dövecekti."

"Bunun bir önemi yok," dedi Şövalye umarsızca. "Oğlanın da hayatı çok daha iyi olmazdı. Hermann o kızın Hıristiyan olduğunda ısrar eder, oğlan da itiraf ederdi. Sonra da cezası verilirdi."

"Sürgün mü?"

"Hayır. Daha on dört yaşında olduğu için şiddetli dayakla cezalandırılırdı. Ve hayatı boyunca taşıyacağı bir işareti olurdu. Hermann'a gelince, verdiği iki ifade de Şövalyeler Konseyi'ne gidecek. O ifadeleri aldığımı söylemek için oraya gideceğim; Hermann sözlü olarak yeniden itiraf edecek ve kesinlikle Kalıcı Sürgün'le

cezalandırılacak. Yani, eğer buna dayanacak gücü varsa ve bunu gerçekten istiyorsa. Masum birini ülke dışına çıkarmak için bir hayli karmaşık ve hileli bir yol gibi görünüyor ama dediğim gibi, bu İmparatorluk kusursuz işliyor. Otorite herkesin nerede olduğunu biliyor ve sadece Şövalyelerle Hıristiyanlar istedikleri gibi hareket edebiliyorlar."

"Bir de hacılar, bir süreliğine de olsa. Efendim, kadınlar hakkında bir şeyler düşündüm. Cesaretlerinin kırıldığını ve üremeyeceklerini söylüyorsunuz."

"Bundan emin değilim. Kız çocuk doğmamasının tuhaf, fiziksel bir sebebi de olabilir. Von Hess'in dediği gibi, cinsiyet biyolojisi araştırmaları onun zamanında bile teşvik edilmiyordu."

"Neden?"

"Biyologların, doğacak çocuğun cinsiyetini erkeğin belirlediğini kanıtlamalarından korkuyorlardı. Böylece kimse kadınları erkek doğurmadı diye suçlayamayacaktı. Bu hiç yakışık almayan bir durumdu. Ayrıca, daha karmaşık ve gelişmiş fiziksel bir makine olan kadınların gebe kalma ve gebelik sürecinde daha canlı ve zinde olduklarının anlaşılmasından da endişeleniyorlardı. Bu da kadınların fiziksel olarak daha iyi bir cins olmaları ve yorgun ebeveynlerin oğlan doğurmaları demek oluyordu."

"Bunu destekleyecek bir kanıt var mı?"

"Kıtlık, kuşatma ve savaş zamanlarında oran olarak daha çok erkek çocuk doğar; ebeveynler stresli ve yorgundur, yeterince beslenememişlerdir. Bunun resmi açıklaması, doğanın erkeklerin yok olmasından endişe ettiği ve dengeyi yeniden kurduğudur. Ben doğanın böyle hemencecik müdahale ettiğine ya da erkeklerin azalmasından endişe duyduğuna inanmıyorum. Bir erkek yüzlerce kadını dölleyebilir. Kadınların azalması *doğal olarak* ciddi bir sorundur."

"Şu anda olan da bu mudur? Ebeveynler yorgun değil, yetersiz beslenme yok, stres altında da değiller."

"Evet."

"Ve kadınların her nedense mutsuz olduklarını biliyorsunuz."

"Biliyorum. Şövalye olsaydın sen de anlardın. İbadet için toplanana kadar idare edebiliyorlar ve derin acıları, çaresiz haykırışlarla su yüzüne çıkıyor."

"Ama madem kadın rahim, göğüs ve ciğerlerden ibaret bir hayvandan başka bir şey değil, sonunda hayvandan başka bir şey olmalarının istenmediği şu anda *neden* mutsuzlar?"

"Altından buzağıyı aldığında inek bile feryat eder."

"Evet, ama birkaç gün, sonra unutur. O zaman yaşlı kadınlar çok mutludur, değil mi? Hiç ağlamıyorlar mı?"

"Daima ağlarlar. Marta denen son derece yaşlı ve çirkin olanın dışında."

"Sadece hayvansa onlar, neden yaşlılar da ağlıyor? Ya da neden gençlerin ağlaması gerekiyor?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Alfred? Kadınların büyük bir cesaretsizliğe kapılmış olduklarını biliyorum. Bunu inkâr edemem."

"Bu durumun kadınların hayvanlardan öte, doğuştan gelen efendisine iyi bir orospu olarak erkeği memnun etme arzusundan azade varlıklar olduklarını *kanıtladığını* görmüyor musunuz? Onlar birer hayvan ve erkekleri memnun ediyorlar, yoksa şablon değişik olurdu. Yani size göre, tarihte ilk kez kendileri oluyorlar. Ama aslında vazgeçiyorlar. Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Şövalye. "Hepimiz bunu öğrenmek istiyoruz."

"Kadınların hayvandan ve erkeklerin isteklerinin yansımasından öte varlıklar oldukları Swastika kadar açık."

"Ama Alfred, kadınları düşün. Eskiden yaşamış olan o kızı düşün. Güzeldi elbette, ama uysal ve uyumluydu. Kadınlar *daima* bir modeli örnek almışlardır; içlerinde nasıl bir şey olabilir ki?"

"Çocukken Almanlardan farklı olduğumu ve bunu asla değiştiremeyeceğimi öğrettiler bana. Çünkü farklı ve aşağı seviyedendim.

Büyüyünce fark ettim ki, öyle değilmişim. Sonra bu Kan Soyu meselesinin dini bir saçmalık olduğunu, bütün erkeklerin eşit olduğunu, bazılarının ise özel *yetenekleri* olduğunu düşündüm. Almanların müzik yetenekleri vardı mesela. Ve savaş yetenekleri. Ancak yine de bunları kimseyle konuşmadım, elbette. Almanlarsa bana aşağı seviyeden olduğumu söyleyip durdular. Bir gün dükkânda aklı başında ama korkunç derecede kan bilincine sahip bir Nazi'yle çalışırken, bu büyük farklılıkta *haklıysa* eğer, benim ona eşit değil, ondan üstün olmam gerektiğini fark ettim."

"Ama neden, Alfred? Üstün olduğundan eminim, ama ya o Nazi Kan Soyu meselesinde haklıysa?"

"Çünkü ortada gerçek bir fark varsa, kendiniz olmanız en iyisidir. Bir erkek, fil ya da tavşan olmak istemez. Düşünebilseydi fil de bir tavşan ya da bir erkek olmak istemezdi. Kendisi olmak isterdi çünkü dünyadaki en iyi şeyin kendisi olduğuna inanırdı. Bir bakıma kendisinin dünya ve tüm bir hayat olduğuna. Kendiniz olduğunuz hayat saf hayattır. Başka bir hayata imrenerek, özlemle bakıyorsanız, hayatınızı, kendinizi kaybetmişsiniz demektir. O halde, bir Alman başka bir hayatsa, gerçekten farklı türden bir hayatsa, kendini üstün hissedecektir; *ben de* öyle. Temel değersizliğimin bir bölümündeki *kabulleniş*, sadece erkekliğime değil, hayatın kendisine karşı da işlenmiş bir günahtır. Alman olduğu sanılsın diye çabalayan ve kendi dilini hiç konuşmayan İngilizlere rastladınız mı?"

"Evet."

"Rol yapmaya çalışmayan İngilizlerden daha çok aşağılamadınız mı onları?"

"Evet, elbette."

"Siz bilmeseniz de, Almanların çoğu da böyle yapar. Almanlar bilinçli olarak değersizliğimizi kabul etmemizi isterler; *bilinçsiz olarak* ise, bu kabulleniş yüzünden bizi aşağılarlar. Bilinçsiz olarak hayatla temas halindedirler ve bu kabullenişin hayata karşı işlenmiş bir

suç olduğunu bilirler. Kadınların asla *kendileri* olamamalarının sebebi, hayata karşı bir suç işlemiş olmalarıdır. Başka bir hayat formu görürler, kendi hayatlarından *tamamen* farklıdır bu, Kan Soyu kadar belirsizdir ama cinsiyette farklılık gösterir ve derler ki: 'Bu bizim formumuzdan daha iyi bir form.' İşte bu yüzden erkekler onları bilinçsizce aşağılarlar, bilinçli olarak ise değersizliklerini kabul etmelerini isterler. Ne Alman ne de İngiliz olan, korkak birer geri zekâlıdan başka bir şey olmayan o faydasız İngilizler gibi, kadınlar da ne erkek ne de kadındır; karışık bir türdürler sadece."

"Ama Alfred, Alfred, kadınların kendilerini *bizden* üstünmüş gibi düşünmeleri gerektiğini söyleyemezsin. Bu çılgınca bir düşünce."

"Mantıklı bir düşünce," dedi Alfred. "Kadınları şu anki halleriyle düşünmeyin, bu insanın kafasını karıştırabilir. Önermeyi düşünün. Bir şey olan her şey, başka bir hayat formundan önce kendi gibi olmalıdır. Kadınlar bir şeydir – dişidir, öyle olmak istemelidirler; bunun en üstün, insan hayatının mümkün olan en yüce formu olduğunu düşünmek zorundadırlar. Ama elbette biz bunu düşünmemeliyiz. Aksi takdirde yine suç işlemiş olur ve dağılırız. Kadınlar kız çocuk doğurmaktan gurur duymalı; biz de erkek çocuk sahibi olmaktan gurur duymalıyız. Bir kadın on tane kızı ve hiç oğlu olmadığı için, on tane oğlu ve hiç kızı olmayan bir erkek kadar gurur duymuş mudur?"

"Hayır!" dedi Şövalye güçlükle soluyarak. "Elbette hayır. Bildiğim kadarıyla duymamıştır."

"O halde suç, tarih başlamadan önce, gerçek kabile karanlıklarında işlenmiştir. Ve işte buradayız," dedi Alfred memnuniyetle.

"Neredeyiz?" diye sordu Şövalye.

"Kadınların daima onlara dayatılmış bir model üzerinden yaşamalarının bir açıklaması var, çünkü hiç de kadın değiller ve hiçbir zaman da olmadılar. *Kendileri* değiller. Her şeyden üstün olduğunu *bilmeyen* hiçbir şey kendi olamaz. Hiçbir erkek Tanrı'nın dişi

olduğuna inanmaz. Hiçbir *kadın* Tanrı'nın erkek olduğuna inanmaz. Bu Tanrı'yı aşağılamak demektir."

"Tanrı bir yana, kadınlar -her neye dönüşmüşlerse- asker olamazken, kendilerini nasıl üstün görebilirler? Diyelim ki olabilirler, von Hess'in kitabında da okuyacağın gibi sadece Doğa'nın verdiği yeteneklerle olmuşlardır da. Bir kanunu desteklemek için daima bir kuvvet olmak zorundadır. Kadınlar kuvvet uygulayamazlar."

"Bu dünyanın insani değerleri erildir. Dişil değerler yoktur çünkü kadınlar yoktur. Yarı-kadınlar yerine kadınlar olsaydı, kimse bize neye hayran olmamız, ne yapmamız, nasıl davranmamız gerektiğini söyleyemezdi. Bu durum tasavvur edilemez."

"Tüm bu önermelerin hayal ürünü."

"Önermelerim silindir bloklar kadar geçerli ve sağlamdır. Hayal ürünü olduğu düşünülebilir. Ama bu önermenin eksik bir yanını bulamazsınız. Bunun nasıl düzeltileceğini ve suçun nasıl durdurulacağını düşündüm. Erkeklerin sahip olup da kadınların hiç sahip olmadığı, doğayı geliştirip teşvik eden iki şey var. Birincisi cinsel tutarlılık, ikincisi ise cinsiyetle gurur duymaktır. Bunlar en basit bir oğlan çocuğunun bile doğuştan hakkıdır. Kadınlar suç işleyerek erkeklerin dayattığı değersizleştirmeyi kabul ettiklerinde, kaybettikleri bu iki şeyi geri alana kadar kendileri olma duygusundan arta kalan kıvılcımları ve hayatı asla geliştiremeyebilirler. Bunun hâlâ içlerinde olduğunu biliyoruz, yoksa bugün bu kadar mutsuz olmazlardı."

"Kesin bir cinsel tutarlılığa asla sahip olamazlar," dedi Şövalye. "Nasıl kanunlar çıkarırsan çıkar. Kanunlar daima çiğnenebilir."

"Ben kanunları kastetmiyorum. Kişisel zarar görmezlikten bahsediyorum; vahşi hayvanların, dişi hayvanların sahip olduğu şeyden. Çiftleşme mevsimleri var ve diğer zamanlarda erkekleri kendilerinden uzak tutuyorlar. Onları istemiyorlar ve bunun ceremesini çekmek zorunda da değiller. Ama kadınların buna dönebileceklerini kastetmiyorum. Kendileri olmaktan, kadın olmaktan gelen

ruhsal güçten bahsediyorum. Erkekler asla onları zorlamak istemezlerdi. Düşünülmeyecek, imkânsız bir şey olurdu bu."

"Erkekler için hiçbir şey düşünülmeyecek ya da imkânsız değildir ve olmamıştır, diyor von Hess."

"Kargaşa için doğan erkeklere göre hiçbir şey düşünülmeyecek değildir. Pek çok kötülük erkek ve kadınların oğullarına göre düşünülmeyecek olabilir."

"Senin çözümün nedir, Alfred?" dedi Şövalye kinayeli bir tavırla.

"Teorik olarak çözüm, önermenin kendisi kadar basittir. Mümkün olabilecek en yüksek eril yaşam biçimi kadınlara dayatılmalı ve biraz anlayış sahibi olduklarında, onlara bir zamanlar işlemiş oldukları suç anlatılmalıdır. Erkeklerin bu yüzden onlara hayran olmadıkları, içten içe bu yüzden kendilerinden nefret ettikleri, artık kendilerini üstün görebilecekleri, görmeleri gerektiği ve kızlarını da böyle yetiştirmek zorunda oldukları anlatılmalıdır. Kadınlara, kendileri olmayı öğretmeden okumayı öğretebilir miyiz? Olabilecekleri ya da sonrasında yapabilecekleri şeylerin bir sınırı yoktur."

Şövalye biraz da isterik bir tavırla güldü.

"Alfred, sen gerçekten akıl almaz bir düşünürsün. Kadınların okuyabildiklerini bile bilmiyorsun daha. Okur, yazar, kitap yazar, müzik ve resim yapar, evler inşa eder (erkeklerden daha kötü, elbette), avukat, doktor, vali, asker olur, uçak uçururlardı..."

"Tanrım, öyle mi!" Alfred şaşkına dönmüş, bir anda kıskançlığa kapılmıştı. "Ve bize izin vermiyorsunuz! Çok güzel!"

"Anladığım kadarıyla, tüm bu günahların telafisi için, kadınların kendilerini *bizden* üstün görmeleri gerektiğini söylüyorsun."

"Diğer bütün yaşam formlarından da," dedi Alfred, teselli eder gibi.

"Bu yargıya mantığınla vardın elbette. Tüm bunları yapabilen kadınlar kendilerini asla *üstün* görmediler. Sadece eşitlik istediler; makul, küçük şeyler."

Alfred iç geçirdi.

"Kadınları düşüneceksin, önermeyi değil. *Elbette* kendilerini üstün görmediler. Kendileri değildiler. Onlara dayatılan eril bir hayat tarzını yaşıyorlardı, şu anda olduğu gibi. Bizim kadınlarımızdan daha fazla *kadın* değillerdi, sadece öyle olmak için daha iyi bir konumdaydılar. Keşke aklı başında bir erkek sorunun ne olduğunu görse ve onlara anlatsaydı."

"Ortada bir sorun olduğunu düşünmüyorlardı."

"Ama *siz* düşünüyorsunuz. Kadının uysallığının insan ırkının bir trajedisi olduğunu söylediniz, size neyin buna yol açığını söylediğimde ise anlamadınız ya da ciddiye almadınız. Bu olaya kişiselliği bir yana bırakarak bakmayacaksınız asla, Almanların sorunu da bu işte. Ama şimdi kadınları bir kenara bırakalım. O konuda bir şey yapamayız. Japon İmparatorluğu'nda hiç kitap var mı?"

"Hayır," dedi Şövalye. "Bir kenara bırakmayacağım. Kadınların erkeklerden değersiz bir tür olduğunu, Sosyalist Rusya'daki gibi eril şablonlarla biçimlendirildikleri ve erkek gibi davranabildikleri zaman kendileri olacaklarını varsayarsak, senin önermene ne olacak? Rus kadınlar verimsiz kızlar değildi."

"Kadınlar *gerçekten* kendileri olduklarında o şablon asla değişmez. Erkeklerin şablonu değiştirmesine izin vermezler. Kadınların, aleyhlerine bile olsa, şablonun değişmesini umursamadıklarını kendiniz söylediniz. Almanya'da hiç kadın doktor, avukat, yazar var mıydı?"

"Evet."

"Ne oldu peki?"

"Hitler onların heveslerini kırdı. Ama tümden kara cahil, çirkin, hayvan gibi olmalarını, milliyetlerini, sınıflarını ve reddetme haklarını kaybetmelerini istememişti."

"Ama şablonu biraz da olsa değiştirdi. Peki kadınlar ne dediler bu işe?"

"Onu ve yaptığı her şeyi çılgınca, coşkuyla destekliyorlardı."

"İşte cevabı kendiniz verdiniz. Kadınlar bir erkeği neden çılgınca, coşkuyla destekler? İnsanın, kendisininkinden tamamen farklı bir yaşam biçiminin dayatılmasına izin vermesi doğaya aykırı bir suçtur. Belki şaşıracaksınız ama sıradan bir Nazi benden nefret etmez. İngiltere'de sevdiğim pek çok Nazi arkadaşım, tanıdığım var; onlar da beni severler. Dışarıdan bakıldığında Alman yaşam biçimini ve inancını kabul etmek zorunda kalsam da, içimden kabul etmem. Bilinçsiz olarak, kendim olduğumu, farklı olduğumu (İngiliz ve Almanlar arasında gerçek bir fark varsa eğer) ve bu yüzden üstün hissettiğimi anlarlar. Bundan hoşlanırlar. Almanlaşan İngilizleri bilinçli ve bilinçsiz olarak aşağılarlar, ama beni sadece bilinçli olarak aşağılarlar ve çoğu zaman bu konuyu unuturlar."

"Üstün olduğunu orada burada söyleseydin, seni hiç sevmezlerdi."

"Hayır. Çünkü o zaman din, gelenek ve diğer bilinçli konular gündeme gelirdi. Ayrıca bir Alman'ın dünyadaki herkesi aşağılamadan da üstün hissedebileceğini fark edebilmesi için uzun uzun, kişisellikten arınmış olarak ve tarafsızca düşünmesi gerek. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Kendini bize uyarladığında önermeni anlayabiliyorum. Ama sonuçta hepimiz *erkeğiz*."

"Ve bu yüzden çok farklı değiliz. Muhtemelen aramızda *temel* üstünlük hislerine yer yok."

"Ama kadınlar konusunda sana katılmıyorum. Değersizliklerinin derinliği, çok farklı oldukları gerçeğinde yatar."

"Neden?"

"Çünkü fiziksel ve zihinsel oluşumları değerli, düzgün ve iyi şeyler yapmalarını engeller, çocuk doğurmak gibi hayvani görevlerinin dışında."

"Değerli olan şeylerin standardını hangi cinsiyet belirler?"

"Erkek cinsi," diye kabul etti Şövalye.

"İtaatkâr olmaktan, kendilerini aşağılamaktan vazgeçip bir insanlık trajedisine son verdiklerinde kadınların ne yapacaklarını zannediyorsunuz?"

Şövalye başını iki yana salladı.

"İşte yine aynı yere döndük. Dediklerini düşüneceğim ve anlamaya çalışacağım. Ama ben de kişisellikten arınamayan o erkeklerden biriyim."

"Evet, elbette düşünceleriniz von Hess tarafından şartlandırılmıştır. Kişisellikten arınarak düşünmenin tek yolu, kendi kendinize düşünmek olabilir. Herhangi bir geleneğe takılırsanız kişisellikten arınamazsınız."

"Sen neden kadınlar hakkında daha önce hiç düşünmedin? Hep vardı onlar. Onları ben yaratmadım, von Hess de yaratmadı."

"Önemli olduklarını bilmiyordum. Beni pirelerin önemli olduklarına inandırabilirseniz, pireler hakkında ciddiyetle, kişisellikten arınmış olarak, mümkün olduğunca önyargısız düşünebilirim. *Altı üstü bir pire* dememem gerekir. Aşağılık, adi pireler."

"Ama ya biri sana bir pirenin kendini her şeyden üstün gördüğünü ve hayatın tümünü..."

"Görür zaten!" diye bağırdı Alfred. "Ve Tanrı da böyle düşünür! Evet, Tanrı her ne ise, kadınların kendilerini üstün görmelerini istemiş olmalı; pirelerin, bitlerin ve erkeklerin de. Sağlıklı bir hayatın şartı budur. Şimdi, Japon İmparatorluğu'nda hiç kitap var mı? Eski kitaplardan yani. Haydi, asilzadeleri, kadınlar konusunu bırakalım artık. Öğrenmek istediğim çok şey var."

Şövalye keskin bir tavırla kadınlar meselesini bir kenara bıraktı. Alfred bu konuya iğrenç ve tuhaf bir şeymiş gibi yaklaşsa da, onun için kutsal olmayan bir cazibesi olan bir konuydu bu ve ne kadar büyük ve tehlikeli de görünse, nispeten daha uygun olan Japon İmparatorluğu meselesine odaklanmıştı.

"Orada da imparatorluk öncesi döneme ait kayıtlar kalmadı, sanıyorum," dedi Şövalye. "Bilmiyoruz, elbette. Asya ve Amerika büyük yerler ve Japonlar bizi taklit etmeye çalışsalar da, yıkımda ve yok etmede bizim kadar sabırlı ve etkin olamamış olabilirler. Ancak von Hess bu konuda kuramsal bir söz söylemiştir: 'Zamanı geldiğinde Japonya'yı da fethedeceğiz ve böylece tüm dünya ve bütün kayıtlar kontrolümüz altına girecek ya da maymun gibi taklitçi bir millet olan Japonlar bizi taklit ederek fethettikleri bütün ülkelerdeki kayıtları kendileri yok edeceklerdir.' Tek bildiğim, Japon Samuray sınıfının kendisini Asya, Amerika ve Avustralasya'daki medeniyetlerin kurucusu olarak gördüğü. Batılılaşma öncesi kültürlerini, buna yerel kültür de denebilir, Çinlilerden aldıkları düşünülürse, bu oldukça eğlenceli bir konudur. Japonlar sarı suratlı bebekler yapmak dışında herhangi bir şey kurma, başlatma konularında yetenekli değildir. Neyse ki yaratılışın düşük formları bile onları yüzüstü bırakıyor."

"Japonlara karşı önyargılı olabilirsiniz," dedi Alfred. "Bir Japon'la karşılaştınız mı hiç?"

"Acemistan'da beş yıl boyunca Doğu Cephesi'nde görev yaptım. Ateşkes, amacına uygun şekilde kalıcı barış getirdikten sonra (İmparatorlukların bir ya da ikisinde farklı bir şeyler olana dek) Samuraylar ile aramızda dostane olmasa da saygılı temaslar kuruldu. Japonlarla temas kurma amaçlı göreve talip oldum ve bu görevi hayal edebileceğin her şeyden çok daha yavan buldum. Son derece sıkıcı insanlar. Savaş makinelerinden, onurlarından ve imparatorluklarından başka *hiçbir şey* düşünmüyorlar."

"Alman Şövalyelerden farkları ne o halde? Sizinle aynı yaşam fikrine sahip, eleştirebileceğiniz insanlar gördüğünüzde, o fikrin ne kadar kötü ama sıkıcı olduğunu görmüyor musunuz?"

"Kötü bir fikir olduğunu hep biliyordum ve diğer Şövalyeleri eleştirebilmişimdir. Ve seni temin ederim, Japonlar bizden çok daha sıkıcı ve aptaldır. Bizde kendimize has büyük bir kültürün, örneğin müziğimizin kalıntıları vardır; kaybettiğimiz ama yaşadığı

zamanda Alman olan bir şeyi ifade eder. Japonlarınsa diğer milletlerden kesip biçtikleri birkaç kirli paçavradan başka bir şeyleri yoktur. Dünyayı onlar fethetseydi, yeni bir kültür hiç başlamaz, insan faaliyetleri tamamen yok olurdu."

"Japon kadınları da bizimkiler gibi mi?"

"Hiç görmedim. Japonlar da kadınlar konusunda, milliyetsiz varlıklar olarak, bizimle aynı yöntemi uyguluyorlar *elbette*. Von Wied'in fikrini kopyalıyorlar, yani Asya'daki, Amerika'daki –İmparatorluk'un her yanındaki kadınlar– aynıdır; çirkin, hayvansı ve sefildir. Keşke Doğu'yu başka bir millet fethetseydi – Çinliler, Sibiryalılar ya da Amerikalılar. O zaman her şey bambaşka olabilirdi."

"Avrupa'yı da Almanlardan başka bir millet fethetseydi, yine her şey bambaşka olurdu, değil mi? Yoksa asıl yanlış olan fethetmek mi? Hangisinin önce geldiğini söylemek çok zor. Sıkıcı, aptal, ruhsuz milletler mi fatihler çıkarır, yoksa fetihler mi milletleri sıkıcı, aptal ve ruhsuz yapar? İmparatorluk kurduklarında İngilizler nasıldı? Von Hess bu konuda bir şey söylemiş mi?"

"O bir fetih imparatorluğu değilmiş aslında. Tez canlılıkla kurulmuş. İngilizler, İskoçlar, İrlandalılar ve Galler, denizde başıboş dolaşırken diğer Avrupalılar varmadan önce topraklara yerleşmiş, kimsenin istemediği yerleri almışlar. Orada yaşayan silahsız yerlileri bastırıp hüküm sürmeye başlamışlar. Düşünebileceğin en özensiz şekilde yönetilen bir imparatorlukmuş; herkes İngiliz Hükümeti'ne danışmaksızın aklına eseni yaparmış. Sadece koyu renklilere belli bir miktar otorite uygulanırmış. Askeri yönden hiç güçlü olmamış ve büyük ve güçlü bir deniz kuvvetleri olmayınca (von Hess deniz savaşlarında yetenekli olduğunuzu söylüyor) İmparatorluk parçalanmış. Büyük bölümünü Japonlar almış, kalanını da biz."

"İnsanların karakteri hakkında neler diyor von Hess? Sıkıcı, aptal ve ruhsuzlar mıymış? Yoksa düzensiz bir İmparatorluk, askeri İmparatorluk'tan daha mı iyiymiş?"

"Bu konuda bir şey söylemiyor. Almanlar delilikle, kayıtları yok ederek büyük bir suç işlediler ama bu deliliği orduya ya da fetihlere bulaştırmadılar; o kötü şeyleri kendi içlerinde düşündüler. Von Hess, Alman karakterindeki bir eksiklikte buluyor suçu: manevi korkaklığa, delice ruhsal paniğe temayül. Bunu tek bir yerde arıyor. İngiliz karakteri hakkındaki birkaç açıklaması, adaların kuzey nüfusu dediği İngilizler ve güney İskoçyalılar arasındaki Almanların bu zayıflığına atıfta bulunuyor, bunlarda tam tersi bir temayül görüyor. Atalarınızın asker ya da yönetici olmadıklarını, genel kültürünüzün Fransa'yla karşılaştırıldığında bir hiç olduğunu, müziğe dair elinizde hiçbir şey olmadığını, tek kazanımınızın iki şiire dayanan edebiyat olduğunu, bunun da ona göre (bana göre, diye yazmış) büyük Almanlardan ve Hıristiyan İncili'nin muhteşem tercümesinden daha değersiz olduğunu söylüyor. Ama İngilizlerin tek büyüklükleri, ahlak yapısının sertliğinde yatarmış. İnandıkları şeye sarsılmaz şekilde bağlı olurlar, büyük çoğunluklar karşısında bile eğilmezlermiş ve von Hess de buna hayran kalmış. Diyor ki, 'Çok dayanıklı kâfirler bunlar. En iyileri ruhsal paniğe kapılamıyor, aralarındaki sıradan insanlar bile ruhsal baskı uygulanarak ahlaksız yollara saptırılamıyor. Belli bir şeyin doğru olduğuna dair bir düşünceleri varsa sonsuz bir inatla buna bağlı kalıyorlar. Prensiplerine karşı besledikleri azimli bağlılıkla, sayıca az olmalarına rağmen, Dostlar Derneği denen bir Hıristiyan tarikat güç kazanmış. İngiltere 1914'te ve Son Avrupa Savaşı'nda büyük tehlikedeyken, bu insanların çoğu onlara yapılan fiziksel ve duygusal baskıya rağmen savaşmayı reddetmişlerdir. Bundan daha da çarpıcı olan şey, 1914 savaşında İngilizlerin barış yanlısı olmaları değil, ahlaki tavırları sempati kazanmıştır. Gerçek bir dostun (tarikatın ardına saklanmayan) savaşmamaya hakkı vardı, çünkü savaşmanın yanlış olduğuna inanırdı. İnsan doğru bildiği şeyi yapmalı ve ben bunun ne olduğunun tek yargıcıyım.' Von Hess şöyle devam ediyor: 'Almanlarda bu kadar güçlü ahlaki duygulara rastlamazsınız ya da savaş zamanında barışçı prensiplere bu kadar saygı duymazlar ama insanın iğrenç bulduğu fikirlerdeki *içtenliğin* toleransı, kendi halkımız

adına imrenmekten geri duramadığım bir ruhsal güç gösterir. Bu her yaştan İngiliz ve İskoç kâfirler ve sempati duyulan sıradan adamlar İngiltere'nin gerçek büyüklüğünü oluştururlar. Onlar, kayıtlarının fiziksel olarak yok edilmesine değil -çünkü bu imkânsızdır- karakterlerinin Almanlaştırılmasına ve bir şekilde uğrayacakları aldatmacalara direnebilirlerse, bu karanlık kötü günlerden sonra acı çekecekler ama Avrupa'da ruhsal güç olacak, kendileri olarak kalacaklardır.' İşte, Alfred. Kâfirlerin bu nitelikleri sende de var mı? Karakterinin Almanlaştırılmasına direndin mi? Bence çoğu İngiliz bunu başardı. Bu yüzden sürekli Şövalyeleri oraya gönderiyorlar."

"Olduğunu sanmıyorum," dedi Alfred kuşkuyla. Diğer İngilizler çarpışırken benim çarpışmamak için yeterince kahraman olmam gerekmezdi. Savaşa tümden karşıyım, ama onlara katılmam gerekirdi. Bir kişinin kendi insanlarıyla birlikte savaşa gitmeyi reddedebilmesi benim için yeni bir fikir."

"Bunun onlar için dini bir vecibe olduğunu unutma. Çocukluğunun dini bizimkiydi, şimdi elbette bir dinin yok."

"Orası pek belli değil. Kan dökmeye, şiddet ve barbarlığa karşı çıktım çünkü bu sizin dininiz, ama kimsenin bana korkak demesine izin vermem. Von Hess benden daha iyi bir İngiliz'di."

"Gerçekler uğruna korkak damgası yemeyi göze aldı."

"Ben de bunu yapabilirim, elbette," dedi Alfred. "Evet, mesele kitabı korumaksa, en iyi arkadaşlarımın bana korkak demesine razı olabilirim. Neden bir iki kitap daha toplayıp onları da Arnold'a bırakmadı; Hıristiyan İncili gibi mesela?"

"Bir açıklama yapmamış. Ama sanırım, o zamanlar Almanya'da teknik kitaplardan başka bir kitap almak *herkes* için tehlikeliydi. Arnold ya da bir başkası üzerinden bu tehlikeyi göze almamış olabilir. Kendi kitapları zaten mühürlenmişti. Ucuz kâğıtlara basılan kitaplarsa uzun süre dayanamazdı. Von Hess, kitabını binlerce yıl dayanacak şekilde yaptığını söylüyor. Gitmeden önce sana, bozulma görecek olursan harflere fırçayla nasıl rötuş yapacağını göstereceğim."

"Johann Leder'i İngiltere'nin ücra bir köşesine, İncil almaya göndermiş olabilirdi ve ben de edebi büyüklüğümüze dair iddiaları okuyabilirdim."

"Mümkün olsaydı başka kitaplar da alırdı mutlaka. Ama yakalansaydı, şu anda elimizde olana bile erişemeyebilirdik."

"Tüm bunlar nasıl yok edildi? Çok fazla kitap yok muydu?"

"Milyonlarca. Taşa, resme ve mimariye yazılmış kayıtlar da vardı."

"Yine de yok mu edildi? Yirmi yıl sürmüştür herhalde."

"Elli ya da yüz yıl sürmüş ve küçük bir savaşa mal olmuş olmalı. Nasıl yapıldığını bilmiyorum."

"Von Hess anlatmıyor mu?"

"O zamanlar yapılmamış. Sadece başlangıca şahit olmuş. Bu konudan bahsederek parşömen harcamak istememiş."

"Ama birileri biliyor olmalı. Führer'de ya da İç Halka'da kayıtlar vardır mutlaka."

"Alfred, aptallaşma. Bir Şövalye'yi öldürürsen, başına senin öldürdüğünü yazan bir mezar taşı dikip Kutsal Tarla'ya gömmezsin. Cesedi saklarsın ve herkesin, onun kaybolduğuna, bir buzul yarığından düştüğüne ya da boğulduğuna inanmasını beklersin. O dönemin Almanları gelecek nesillerin, Şövalyelerin, Führer'in ve diğer herkesin cahil, başka medeniyetlerin varlığından tamamen habersiz olmalarını istediler."

"Anlıyorum. Ama efsaneler olmalı. Bizim her konuda efsanelerimiz vardır."

"Almanya'da bu konuda hiç efsane yoktur, ben hiç duymadım. Yirmi bir yaşındayken bu kitabı ilk kez okuduğum günden beri efsaneleri araştırıyorum. Almanlar bundan utanç duyuyorlar aslında. Mümkün olan en kısa sürede unutmak istemişler."

"Sanırım İngiltere'de özgürlüğümüzün kaybıyla ilişkisi var," dedi Alfred. "Kitapların yakılmasıyla ilgili net bir şey bilmiyorum.

Manchester-Middletonlular, Salisbury'de şu anki Kutsal Swastika Baraka Kilisesi'nin yerinde, eskiden sivri kuleli büyük bir bina olduğunu söyler. Ama Almanlar bize, onlar öğretmeden önce harç yapmayı bilmediğimizi, sadece Stonehenge gibi ilkel anıtlar yapabildiğimizi söylemişlerdi."

"Sivri kuleli bina büyük ihtimalle bir Hıristiyan kilisesiydi. Binlerce kilise vardı; von Hess bazılarının çok güzel olduklarını söylüyor."

"Neden onları Hitler kilisesi olarak kullanmamışlar?"

"Çünkü haç biçiminde inşa edilmiş ve eski medeniyetlerin kayıtları taşlara kazınmış. Ama Stonehenge sizin Salisbury Kilisesi'nden çok daha eskidir."

"Von Hess Stonehenge'den bahsetmiş mi?" dedi Alfred, heyecan ve şaşkınlıkla.

"Evet, çünkü Avrupa'da çok meşhurmuş. Almanya'da bu kadar güzel bir şey yoktur."

"Ne kadar eski?"

"Kesin bir şey söylemiyor. Hıristiyanlık, Roma ve hatta rahiplik öncesi dönemlerden kalma olabilir."

"Almanlar neden onu yok etmemişler?"

"Çünkü medeniyetle ilgisi olan bir şey değil ve karanlık kabile günlerinizi hatırlatıyor."

"Çok acayip bir yer," diye kabul etti Alfred. "Sık sık gider düşüncelere dalarım orada. O koca taşlar etrafa dağılmış, ikisi hâlâ ayakta. İyi ki Stonehenge'i bırakmışlar."

"O *senin* değil," dedi Şövalye. "İnsanlar Stonehenge'e taparlarken, ataların Jutland'a ya da başka yerlere koşturuyordu."

"Şimdi benim ama. Benim olmasını sağladınız. Sizin halkınız sürekli, bunun *bizim* ilkel vahşi anıtımız olduğunu söyledi. Artık onu benden alamazsınız. Almanya'da böyle bir şeyiniz olmadığı için memnunum. Von Hess o kızın fotoğrafını nasıl ele geçirmiş?"

Şövalye gülümsedi.

"O fotoğrafı gören herkesin Hitler'e değil de kıza dikkat etmesi (bir kız olduğunu anlayınca) çok ilginç. Tanrı olduğu varsayılan Hitler'i gördükleri halde."

"Ben onun Hitler olduğuna inanmadım. Siz de inanmamışsınızdır herhalde."

"Yirmi bir yaşındayken inanmıştım elbette. Çocuklara tehlikeli gizli sapkınlıklar öğretemezsin, çünkü bunları bir yerlerde anlatmayacaklarından emin olamazsın. Von Hess'in çocukları da diğer Şövalye çocukları gibi yetiştirildi ve yirmi bir yaşında ya da babaları kişiliğinin oturduğuna kanaat getirdiğinde bu şiddetli şokla karşılaştı."

"Ve baba ezelden beri inançsızdı, değil mi?"

"Evet. Bu bir sorun, babayla oğul arasında bir uçurum yaratır ama oğul sonunda bunu anlar ve dost olabilirler. Babamla ve sonrasında oğullarımla dostluk içinde geçirdiğim yıllardan daha mutlu olduğum pek az şey vardır."

Şövalye devam etmeyince, "Lütfen," dedi Alfred huzursuzca. "Fotoğraf eline nasıl geçmiş, efendim?"

"Hep ondaymış zaten. Hitler'den geriye kalan resmi olmayan pek az fotoğraftan biri, ailesinin en değerli varlığıymış. Ona çok iyi bakmışlar ve von Hess Almanya'yı terk ederken yanında götürmüş. Tanrı olacaksa eğer, Hitler'in bütün fotoğraf ve resimlerinin toplatılacağını ve bütün heykellerinin yıkılacağını biliyormuş. Her ne kadar heykellerindeki gibi son derece yüceltilmiş de olsa, Tanrı olacak kadar etkileyici ve Alman değildi. Gök Gürültüsü'nden infilak etmesiyle birlikte daha iri, daha sarışın, daha asil bir hale gelmişti. Von Hess, Hitler'den bahsederken bu fotoğrafın ona ait olduğundan emin olduğunu söyleyerek tam da bu fotoğrafı tarif ediyor ki, hangi fotoğrafı kastettiğine dair bir şüphe olmasın. Kişilerin yerleşimi, kıyafetleri, Hitler'in ellerinin tuhaf pozisyonu ve bütün yüzlerin detaylı bir tarifi veriliyor. Kızın Hitler Kızları üyesi

olduğunu, bir tür lider konumunda bulunduğunu, arkada duran ikisinin de Hitler'in koruması olduğunu yazıyor. Kitabı aldığında fotoğraf da Arnold'a geçmiş tabii. O zamandan beri de kitapla beraber saklamışlar. Artık senindir."

"Ah, muhteşem bir şey bu," dedi Alfred.

"Yaşlı olmanı dilerdim – hayır, dilemezdim. Ama o kız, dinimizin ne kadar zayıf temellere dayandığının bir göstergesinden başka bir şey değil. Tek bir fotoğrafla bile ne çok yalan çıkıyor ortaya."

"Ve von Wied'in yaşam tarzını kadınlar açısından nasıl değiştirdiği. Von Hess bunun önemli olduğunu düşünmemiş mi?"

"Evet, düşünmüş. Von Wied'in fikirlerini iğrenç ve insanlık dışı bulduğu, kadınların tarihiyle ilgili uzun bir yazı yazmış (uzun olduğu için ayrıca özür diliyor). Evet, o kızın önemli olduğunu düşünüyorum, ama ona bakıp durursan sadece mutsuz olursun."

"Mutsuz olmayı tercih ederim. Alman olduğunu söylediğiniz bütün besteciler gerçekten Alman mıymış?"

"Beethoven, Bach, Brahms, Mozart, Wagner, Schumann, Meyerbeer, Gluck, Mendelsshon, Schubert, Handel, Haydn, Bruckner, Strauss ve daha onlarcası. Vonn Hess'in verdiği listeyi rastgele veremem. Hepsi ya Alman ya da Avusturyalı. Bestelerini yaparlarken Avusturyalılar kendilerine Alman demiyorlardı, ama elbette Alman'dı hepsi. Ancak çalınan büyük besteler arasında Alman olduğuna inanmadıklarım var; bunların Rus besteleri olduklarına inanıyorum. Von Hess, Çaykovski adında büyük bir Rus besteciden ve daha az tanınan birkaç kişiden bahsediyor ve elbette, önemsiz Alman besteciler olduklarına inanılan oldukça fazla sayıda Fransız, İtalyan ve İspanyol besteci de var. Belli birinin eseri olduğuna inandığın, ama diğer eserleriyle uyuşmayan besteler sık sık duyarsın."

"İngiliz besteciler yok muymuş?"

"Olabilir," dedi Şövalye şüpheyle. "Ancak kalıcı olacak kadar iyi olduklarından şüpheliyim. Müziğin çok ilginç bir yanı vardır,

Alfred." Konunun heyecanıyla gözleri parladı. "Wagner'in o muhteşem eserleri aslında sadece çalınmak için değildir, operadır aynı zamanda. Çalınırken rol yaparak şarkı da söylenmelidir."

"Hitler ve kahramanların mucizeleri oyunu gibi mi?"

"Evet."

"O halde neden şarkılarını söylemiyorlar?"

"Çünkü operalar güzel, görkemli ve cinsel yönden çekici kadınlar tarafından söylenir. Von Hess, operaların kadınlar gibi yok olacaklarını bildiğini söylüyor."

"Bana kalırsa bu saçma bir şey. Kadınların yerine güzel, çekici oğlanları koyabilirler ve erkeklerin oğlanları sevmesine izin verebilirlerdi. Erkekler, hemen hemen hepsi, hayatlarının bir anında, bir şekilde oğlanları severler."

"Bu konudaki tek şanssızlık, oğlanların opera söylemeyi beceremememesidir."

"Ha, zor bir şey yani. O zamanlar kadınlar şarkı söyleyebiliyor muymuş gerçekten?"

"İpucunu ele geçirince bütün şarkıları takip edebileceğin Wagner bestelerine bakarsak, kadınların muazzam bir erimde ve çok güçlü sesleri varmış. Ne kadar uğraşsam da, seslerini hayal bile edemiyorum. O şarkıların soprano kısımlarının bile birazını söyleyebilecek bir oğlan yoktur. Wagner'in bestelerine karşı özel bir ilgim yok, ama sık sık zamanda geriye gidip o operalardan birini dinlemeyi çok istemişimdir. Kendi içlerinde büyüleyici olmalılar."

"Neden erkek ve oğlanların söyleyebileceği operalar yazılmamış? Fazla zor olmayan soprano şarkılarla?"

Şövalye iç geçirdi, gözlerinin feri söndü.

"Artık kimse beste yapamaz, marş bile yazamaz. Yüzlerce yıldır kimse, insanın kulağını tırmalayan ucuz şeylerden ve çalıntı eserlerden başka bir şey yazmadı. Kültürü kökünden kesip sonra da çiçek açmasını bekleyemezsin. Çoğumuz müziği sever. Pek

çoğumuz çalgı çalan mükemmel müzisyenlerdir ve yine çoğumuz detone olmadan, içten gelerek şarkı söyleyebilir. Ama müzik *yapamayız*. Müzik yapacak bir şeyimiz kalmadı. Sağlam bir kültürün nasıl oluşturulacağını ya da erkeklerin yaratıcı ruhunun nasıl işlediğini kimse bilmiyordu ve bilemeyecek de. Ancak von Hess bir kültürün diğerinden doğduğunu, biri yok olunca diğerinin ortaya çıktığını, yeni çıkan kültürde ise, gübre misali eskisinden izler bulunduğunu söylüyor; tıpkı o bir türlü büyümeyen ama önceden toprağa bir şey koymasam daha da büyüyecek olan pancar sinekleri gibi. Artık toprakta hiçbir şey kalmadı. Artık müziğimizde bize ait anılardan başka bir şey yok. Kendimize ait parçaları bile öldürdük, edebiyatımız yok oldu. Hitler İncili ve efsanelerden başka bir şeyimiz kalmadı. Bir de Almanya tarihi dediğimiz şeyden başka. Ruhsuzlaştık. Tam olarak barbar değiliz; teknik bilgi ve becerimiz var, doğadan korkmuyoruz, açlık çekmiyoruz. Ama bir yerlere gidip aptalca da olsa kendilerinden ötede bir şeyi hedeflediklerinde, erkeklerin yaşadığı zengin zihinsel ve duygusal hayata bir katkımız olmuyor. Hiçbir şey yaratamayız, hiçbir şey icat edemeyiz –yaratıcı olmaktan hoşlanmıyoruz, yeni şeyler icat etmeye ihtiyacımız yok. Biz Almanız. Biz kutsalız. Biz kusursuzuz ve ölüyüz."

"Her şeyin bir anda durması görülmüş şey değil," dedi Alfred.

"Sert çelik çubuğa çarpınca burnumun kanamasından daha sıra dışı bir şey değil bu. Olaylar birbirini takip eder. Diğer sanatlarda da aynı. Resim yapabilen, çizim yapabilen, ahşabı ve taşı oyabilenler var. Tek yaptıklarıysa kopya çekmek. Teknikleri var, perspektif biliyorlar ama hiçbir şey yaratamıyorlar. Hitler'in ve kahramanların heykel ve resimleri hep birbirinin aynısı; hepsi de zayıf ve yavan. Bir kedinin resmini yapsalar, o bir kedidir. Adam zekiyse, resim kedi fotoğrafına benzer; zeki değilse de kedinin kötü bir fotoğrafına benzer. Sanat yoktur içinde, yapmaya bile değmez. Gerçek resmin neye benzediğini bilmiyorum ama çok farklı olması gerektiğini biliyorum. Hayır, artık dünyada uygar bir kültür yok, sadece

eskisinin artıkları var. Müziğimiz, tabi ırkların geleneksel tınıları ve bütün o efsaneler. Gerçek efsaneler, Hitler efsaneleri değil."

"Bunun gibi tınılar," dedi Alfred. Highland dolaylarından Skye Adası ezgisi çaldı ıslıkla.

"Bu bir Kelt ağıtıdır," dedi Şövalye. "Gerçek Kelt hüznünü taşır. İskandinav ezgileri birbirine daha çok benzer. Sanırım uzun, karanlık, güneşin olmadığı kış günlerinden geliyor. Doğru çalabilseydin daha güzel olurdu. Çok hoş bir melodi."

"Doğru çalamamış olabilirim ama notası bu. Angus'u duyabiliyorum artık."

"Yanlış nota," dedi Şövalye. Köşede duran kemanı aldı ve çalmaya başladı. Öyle güçlü arpejler ve akorlar çaldı ki, Alfred ağzı bir karış açık, hayran hayran bakakaldı. Sonra da Alfred'in ıslıkla çaldığı Skye ezgisini çaldı.

"Duydun mu?"

"Evet, doğru. Şu notadan başlıyor."

"Bir de bunu dinle."

Şövalye faklı bir notadan çalmaya başladı; daha pesti.

"İşte anahtar bu. Farkı anlayamayacak kadar sağır mısın, müzikten anlamayan İngiliz köpeği? En basitinden en karmaşığına kadar bütün müzik parçalarının, forma ve kompozisyonun düşüncesine uyan kendi anahtarı dışında çalınabildiğini sanacak kadar akılsız mısın? Beethoven'in senfonilerinin perdesini değiştirip de yine aynı kaldığını söyleyebilir misin? Evet, muhtemelen söylersin sen."

"İlk anahtar Angus'un çaldığıydı," dedi Alfred inatla.

"Neyle çalmış?"

"Düdükle."

"Elbette. Islığın anahtarı re bemoldür. O ahşap düdüklerle yanlış yapabilirsin, bütün delikleri kapatabilirsin. Ama küçük aralığı yüzünden düdüğün kendi anahtarı dışında düzgün bir şey çalamazsın.

Angus melodiyi mırıldansaydı ya da kemanla çalsaydı, doğru anahtardan çalacaktı elbette. Bu da başka bir Kelt ezgisi, İrlanda ya da İskoç kökenli. İlk kez bir Japon'dan duymuştum."

Şövalye kemanla basit, tatlı ve çok hüzünlü bir melodi çaldı. Önce tek nota, ardından çift ses çaldı. Alfred mest olmuştu.

"Hoşuna gitti mi?" dedi Şövalye alaycı bir sesle. "Siz İngilizler, Alfred! Kelt melodileri çift seslerle çalınmamalıdır. Buna göre yazılmamıştır, kendi başlarına çok hoştur. Armoni aşırı yüklenir, insanın içini bayıltır. Tam da senin seveceğin gibi. Tekrar çalayım mı?"

"Evet, lütfen," dedi Alfred, utanmadan.

Şövalye muazzam duygularla tekrar çaldı, yayını hareket ettirdikçe pelerini zarifçe sallanıyordu; büyük burnunu kemana doğru eğmiş, gözleri minnetle dinleyen Alfred'deydi. Bach'ın bir aryasını, çok soğuk bir müzik parçasını çaldı sonra.

"Kulağımızın pası silinsin," dedi bitirdiğinde.

"Çok güzel çalıyorsunuz, efendim," dedi Alfred. "Bir İngiliz köpeği bile anlayabilir bunu."

"Eskiden biraz çalardım," dedi Şövalye, iç geçirerek. Kemanı kutusuna koydu. "Çok iyi değilim aslında. Artık parmaklarım katılaştı. Gerçekten bir şey çalmak istersem üç ay boyunca günde üç saat çalışmam gerekirdi ama yine de istediğim gibi olmazdı."

"Bu güzel melodiyi bir Japon'dan mı duymuştunuz?"

"Evet. Ama o bestelemedi. Japonlar müzikten ancak bir kedi kadar anlar ve kedi gibi şarkı söylerler. Bu eski bir Amerikan şarkısı, eski bir ezgi. Japon adını biliyordu ama sözlerini bilmiyordu. Adı 'Shenandoah', Kuzey Amerika'daki bir nehrin adı. O Samuray, küçük bir zeka ve zevk kıvılcımı taşıyan ender Japonlardan biriydi."

"Amerikan şarkısıysa, nasıl Kelt olabiliyor?"

"Amerika'da güçlü bir Kelt etkisi vardır. Ne dersen de, Alfred, bu şarkıyı yapan İskoç ya da İrlandalı değilse ya da Kelt'in o hipnotik etkisi altında kalmamışsa, kemanımı kırarım. Bu bir Kelt

şarkısıdır. Şimdi bana bir İngiliz şarkısı söyle ya da ıslıkla çal. Sanırım kemanımı yeniden çıkarmam gerekecek. Sen çalarken dinleyebilirim."

"Sizden başka hiçbir Alman bu şarkıyı duymamıştır," dedi Alfred. "Gizli bir şarkıdır."

Alfred ıslıkla bir şarkı çaldı, Şövalye kemanla eşlik etti. Gülümsedi.

"Sözleri nasıl bu şarkının? Gizli isyankâr sözler mi?"

"Evet. Şöyle:

"Tanrı gönderdi savaşçı kralı
Tanrı gönderdi yiğit kralı
Tanrı gönderdi kralımızı
Savaş yorgunu, ama şanlı
Hükmedecek bize uzun yıllar
Tanrı gönderdi bize onu

En seçkin ordular hazır
Bize ve köylülere ve baronlara
Yağacak
Düşmanı savuracak!
Almanya'ya ölüm!
Özgür olacak İngiltere
Bu büyük devirde."

"Ne?" diye bağırdı Şövalye. "Bütün o iyi İngiliz Hitlerciler bu şarkıyı mı söylüyor?"

"Hayır. Bu kâfirlerin şarkısıdır ama herkes bilir. *Bazılarımız* da bazen söyler. Büyük bir lider gelecek ve bizi silahlandıracak. Almanların bıraktığı savaştan kalma hazırda bekleyen silah stokları var, nerede olduklarını bulabilirsek tabii. Uçak, tank ve diğer şeylerin parçaları da."

"Altı yüz yıl geçmiş aradan, pek bir işe yaramazlar, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Saçmalık işte."

"Köylüler ve baronlar ne demek?"

"Kimse bilmez. Silahlı adamlar anlamına geliyor aslında."

"*Kerl*, elbette," dedi Şövalye. "Eski Anglosakson sözcüklerinden biri olmalı; sıradan kişi anlamına geliyor, *Kerl* ve subay. Naziler ve Şövalyeler gibi."

"Kral da lider demek. Führer. Bizim lider için iki sözcüğümüz var, sizinse bir."

"Aksine, kral Almanca bir sözcüktür. Von Hess bahsediyor. *Koenig*. Geç dönem tarihte kral, Führer'le aynı şey değildi. Miras yoluyla geçen bir makam oldu. Führerler seçilir. Krallar ise kral olarak doğarlar. Almanya'daki hanedan kralları tükendiğinde ve tarih silindiğinde bu sözcük de ortadan kalktı. Sizde hâlâ var, çünkü siz hâlâ esasen dinsiz ve hainsiniz. Bundan memnunum. Ancak ordu gücüyle Almanya'yı asla yenemeyecek ve özgür olamayacaksınız. Gizli şarkılarla kendinizi aptallaştırıp saldırganlaştırmayın."

"Öyle yapmıyoruz aslında. Sadece İngiliz ezgileri bizi bir arada tutuyor – bizim de istediğimiz bu."

"Ama o zaman bu İngiliz ezgisi değil," dedi Şövalye.

"Hayır, öyle!" dedi Alfred sinirlenerek. "Çok eski, kutsal bir İngiliz ezgisi. Eminim eski imparatorlukta farklı sözlerle söyleniyordur."

"Olabilir ama İngiliz ezgisi değil. Bu bir Alman şarkısı. Saksonya'da duymuştum. Ayrıca, Saksonya'da duymasaydım da Alman şarkısı olduğunu bilirdim. Tipik olarak güzel, hoş ama yavan bir Alman melodisi."

"Her şeyi almak istiyorsunuz, şarkılarımızı bile! Bize bir şey bırakmıyorsunuz! Yiyecek ya da giyecek de bırakmayacaksınız yakında!"

"Alfred, alevlenme hemen. Sana biraz daha çift sesli şarkılardan çalayım. Ne dersen de, beni öldürürsen de bu şarkının Alman şarkısı olmadığına beni inandıramazsın. Başka bir şarkı söyle."

Alfred ıslıkla başka bir hüzünlü melodi çaldı. Şövalye önce tek notalarla, sonra Alfred'in gözlerini dolduran ve Şövalye'nin kutsal İngiliz şarkılarını küçümseyişini unutturan armonilerle eşlik etti.

"Çift sesler bu melodiye uygun," dedi. "Highland ezgisinden daha karmaşık, onun kadar *saf* bir güzelliği yok ama çift sese müsait. Yakışıyor. Ganz gut!"

Şövalye yeniden çaldı. Alfred ona teşekkür etti, gözyaşları görülmesin diye başını eğdi. Bu kadar derinden etkilendiği için utanmıştı; ya yaşlı Alman'ın çalışında ya da şarkının kendisinde bir şeyler vardı.

"Bu şarkıyı almana izin verildi," dedi Şövalye, kemanı kutusuna koyarken. "Kelt ya da Alman değil. Kesinlikle Rus da değil; Fransız ya da İspanyol halk türkülerine de benzemiyor. Kendine has bir niteliği var. Sözleri nasıl?"

"Güzel bir gence âşık olan bir adamın şarkısı. 'Gözlerinle iç beni,' diye başlıyor."

Şövalye detone bir sesle, ama doğru ve net bir şekilde yavaşça şarkıyı söyledi.

"Ah, evet," dedi. "Elbette bir aşk şarkısı. Ama bir oğlana yazılmamış. Senin şu isyan şarkın gibi, sözleri değiştirilmiş. Kadınların güzel olduğu, erkeklerin onlara kur yaptığı, flört ettiği, belki de reddedildiği zamanlarda yazılmış. Ah, evet. Şimdi fotoğraftaki Alman kızı düşünürsen şarkıyı biraz anlayabilirsin –müzikal olarak değil, orası çok kolay, duygusal olarak. Erkekler kadınlara âşık olmaktan vazgeçeli beri böyle şarkılar yazılmadı. Bu küçük İngiliz şarkısının dörtte biri kadar güzeli yazılmadı. Ama Alfred, artık gitmelisin. Zamanı boş şeylerle geçirdik, sana hiçbir şey açıklayamadım. Bu gece Münih'e gitmem gerekiyor."

"Uçakla mı? Yenisiyle mi?"

"Arabamla gideceğim. Daha dikkatli olacağım bu sefer, risk almayacağım. Yemeğini yedin mi?"

"Hayır, efendim."

"O zaman mutfağa git de Şövalye'nin özel uşakları ne yiyormuş, bak. Sparta İmparatoru'ndan daha iyi yaşıyorlar, ama Şövalyeler gönüllü olmadıkları sürece Spartalı değildirler ve yiyecek her zaman vardır, doğal olarak uşakların yemesi için."

"Sparta nedir?"

"Bizimkine benzeyen başka bir askeri yarı medeniyet. Şimdi sessiz ol, Alfred. Esas duruşa geç. Seni mutfağa götürmesi için Heinrich'i çağıracağım. Yarın daha erken gel, dörtte. Hermann'ı da getir. Gerçekte ne istediğini öğrenmem gerek. Ve başka şarkılar da düşün. Ama hayır, çok az vaktimiz var. Sadece sana göstermem gereken... Ah, işte Heinrich de geldi!"

BÖLÜM YEDİ

Bu tuhaf üçlü ertesi gün yeniden toplandılar. "Hermann," dedi von Hess. "Masum ya da kısmen masum bir adam olarak (o oğlanı öldürdüğün için), Alfred'le İngiltere'ye gitmek uğruna Kalıcı Sürgün edilmeyi kabul ediyor musun?"

Hermann, çok acı çekiyormuş gibi suratını ekşitti, ama genç kurbanına acıdığı için değil.

"Efendimiz, kabul ediyorum," dedi alçak sesle.

"Sorgulanmaya, itiraf etmeye, Şövalye Konseyi'nin cezasına, halk önünde itibarsızlaşmaya, Almanya'dan ayrılmaya katlanabilecek misin?"

"Her şeye katlanırım, efendim. Lütfen, asilzadeleri, ben korkak değilim."

"Neler yaşayacağını bilmiyorsun. İtibarsızlaştırılmış ve Kalıcı Sürgün'e gönderilmiş bir Nazi gördün mü hiç?"

"Hayır, efendim."

"Ben gördüm. Korkunç bir şey. Kan Soyu'na inanmasam da, bunu korkunç buldum. Ayrıca cezan onandıktan sonra senin için bir şey yapamam, sana destek veremem, seninle konuşamam. Ondan sonra seninle konuşma ya da seni görme şansım olmayacak."

Hermann yine yüzünü ekşitti.

"Efendimiz, sizi bir daha görememek beni çok üzecek. Sanırım, ben... bunu yapmayacağım."

"O halde iyi bir delikanlı olacak ve işini yapıp aklı başında davranacaksın?"

"Hayır, efendim. Gitmezsem kendimi öldürürüm."

"Ama o zaman da beni göremeyeceksin, en azından bu büyük sorun."

"Sanırım gitmem daha iyi olacak, efendim," dedi Hermann.

"Emin olmalısın. Bu iş bir kere başladı mı, muhtemelen durduramayacağım. Tank gibi seni ezip geçecek. İngiltere'de kendini öldürmeden yaşayabilecek misin? Çünkü bunu yapsan bile Almanya'da iyi bir Alman olarak ölebilir ve burada gömülebilirsin."

"İngiltere'de Alfred'le beraber yaşayabilirim. Bana bir İngiliz çiftliğinde iş bulacağını söyledi. Bulfort'a yakın, Wiltshire denen bir yerde."

"Alfred'i ve ona verdiğim kitabı, elinden geldiğince koruyacak mısın?"

Hermann başını kaldırdı, derin bir nefes aldı.

"Kanımın son damlasına kadar, efendim."

"Pekala, bir Nazi ve benim bir adamım olarak gidemediğine göre, Alfred'in adamısın artık. Ona hizmet edecek ve beni koruduğun gibi onu koruyacaksın."

"Öyle yapacağım, efendim."

"O halde dinle. Dün gece Münih'e gittim, evvelki gün ölen Rudolf adlı oğlanın ölümüyle ilgili. İfadeni henüz kimseye göstermedim. Ölen oğlanı acımasızca dövmek suçundan Şövalye'nin Polis Müdürü tarafından tutuklanmış görünüyorsun. Ama bu kaza eseri bir ölüm de olabilir ve olay, ileride daha dikkatli olman, on dört yaşındaki oğlanların erkek olmadıklarını aklından çıkarmaman için kırbaç cezası almandan daha ileri gitmeyebilir. Bu ifadeyi açıklarsam," Şövalye ceketinin cebine dokunarak konuşmaya devam etti, "hiçbir şey olmaz. İğrenç bir ırk lekeleme suçu işleyerek bir oğlanı öldürmek, gerçek bir Alman'ın gözünde cinayet değildir,

bir savaşçıyı öldürmekten daha fazla cinayete girmez. Kalıcı Sürgün edilebilmen için başka bir itirafta bulunman gerekir; ilk ifadenin kasten yanıltıcı olduğunu söylemek zorundasın ve inandırıcı olması için, sana ilgi göstermediği için Rudolf'tan nefret ettiğini ve onu kıskandığını söylemelisin."

"Evet, efendim," dedi Hermann, donuk bir sesle.

Şövalye bir an duraksadı.

"Hermann, bu hafta Şövalye Konseyi toplanıyor. Ancak görüşülecek davayı önceden bildirmem gerek. Bu konseyi kaçırırsan bir sonrakini üç ay beklemek zorundasın."

"Bu konseye çıkacağım."

"Ama bu akşam gelip ikinci ifadeni vermen gerekiyor. Diğer ifadenle birlikte yarın Münih'e götürülecek. Ve yarın Münih'te hapse girmek zorundasın."

"Gireceğim, efendim."

"Alfred'le beraber İngiltere'ye gidemeyeceksin. Almanya'da herkes gibi onun da senden nefret ediyormuş gibi davranması gerek. Ayrıca gemiye binene kadar gözetim altında olacaksın."

"İtibarsızlaştırmadan sonra beni hemen gönderecekler mi?"

"Göndereceklerini sanıyorum."

"O zaman onunla aynı zamanda orada olacağım."

"Sen önce varırsan benim evime gidebilirsin," dedi Alfred. "Thomas, Fred ve küçük James var evde. Yanında hiç parası olacak mı, efendim? Yoksa gemiden indiği yerden Wiltshire'a kadar yürümek zorunda mı kalacak?"

"Ben ona para vereceğim. Çok değil, elbette. Ama elinden almazlar. İngiltere'de iş bulana kadar yaşlı kadın yiyecek vesikası verilir, hiç yoktan iyidir ve tabii bir İngiliz çiftlik kâhyası ona iş verecek olursa da bu onun maaşına engel olmaz. Ve Hermann, İngiliz gibi görünmen ve geçmen yasaktır, konuşmadığın sürece."

"Biliyorum efendim. Özel bir kızıl üniforma giymek zorundayım ve çıkarırsam dayak yerim."

"Evet. Dışlandığın fark edilmeli. Her Nazi'nin seni tekmeleme ve her İngiliz'in seni aşağılama hakkı vardır. Buna dayanabileceğine emin misin?"

"Evet, efendim. Asilzadelerine ikinci ifademi ne zaman vereceğim?"

"Beş civarı. Ama şimdi istersen kalabilirsin, Hermann."

"Efendim, çiftlikte çalışmak isterim, eğer müsaade ederseniz. Bugün pancar sineklerini bile bitiremedik."

"Ah, kahrolası pancar sinekleri. Neyse, tamam, sen gitsen daha iyi olacak. Çalışırken daha mutlu oluyorsun sanırım. Son talimatlarımı ve tavsiyelerimi bu akşam vereceğim. Çekilebilirsin."

Hermann çıktı. Şövalye'nin canı çok sıkkındı ama hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Alfred, konuşma cesaretini gösterdi. "Efendim," dedi. "Ona kendi sürgün yerini seçmesine izin verecekler mi? Almanya'dan çıkınca ya onu doğruca Rusya'ya gönderirlerse?"

"Almanya dışında olduğu sürece İmparatorluk'ta istediği yeri seçmesine izin verirler. Bir sürgün Güney Afrika'ya gitmek istediğini söylese, oraya da gönderirler. Cezanın niteliği sürgün edilmesi ve dışlanmasıdır. Kimin nereye gittiğine bakmazlar."

"Gerçek bir sürgün için bu çok kötü bir şey olmalı."

"Seni sevse de, gerçek bir sürgün olmasa da, maalesef Hermann için de bu gerçek bir sürgün olacak. Ona söylenmemesi gerekir, Alfred."

"Bütün Almanlara söylenmesi gerekir."

"Evet, ama daha değil. Zamanı gelmedi."

"Ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum. Olabilecek iki şey var. Birincisi, milletin bir elli yıl daha savaşmadan durabileceğini sanmıyorum. Otuz yıl bile dayanamazlar belki. Sonra değişen şartlara uyum sağlayamamanın verdiği perişanlık, yani kalıcı barış onlara *bir şey* yapacak. Şövalyelere ya da Führer'e başkaldırabilir, sadece sefilliğe yol açan Sosyal Düzen'i, eski sosyalist duygu ve düşünceleri yeniden canlandırabilirler. Bu durumda iç savaş çıkar, bazı Naziler Şövalyelere bağlı kalır ve bazı Şövalyeler de –pek azı- hoşnut olmayan Nazilerin yanında yer alır. Ama tabi ırklar Almanların onları ezmelerinden memnun olmayacaklar ve aptalca isyanlar çıkaracaklardır. Bu da Almanları bir araya getirir ve Sosyal Düzen Almanyası için yaptıkları her şey, tabi ırkları yeniden bölüp parçalamak eylemine dönüşebilir. Ama bunların hiçbirinin adım adım ya da aniden, inancın yitimiyle olacağına inanmıyorum. Din ve ahlak hakkında bir belirsizlik, bizim tüm felsefemizdir. Çünkü kokuşmuş bir cesettir bu ve kokusu yayılmaktadır. Savaş ihtimalini ortadan kaldıracak olan şey dinin ortadan kalkmasıdır. Esasen savaş zamanında faydalı olan ve ayakta tutan tek şey dindir. İnanç yitimi Almanya'yı ele geçirdiğinde, perişanlıkları son raddeye gelmiş insanlar el yordamıyla yeni fikirler, yeni bir ahlak yapısı aramaya başladıklarında Gerçeğin Evangelistlerinin görevlerinin başlama zamanı gelmiş demektir. Her yerden çıkabilirler, Almanya içinden ve dışından; ama şansımız varsa, mesajın geleceği bir yer biliyorum ki orası da İngiltere'dir. Buna benim ömrüm vefa etmez, muhtemelen seninki de, ama günün birinde bu olacaktır. Çekirdeği oluşturman gerek, Alfred. Kitabımın ve karakterinin yardımıyla. Ve insanları eğitmen gerek. Oğullarını eğit. Oğlun var mı?"

"Üç tane."

"Güzel. Üç oğlan daha yap. Ve diğer erkeklerin oğullarını eğit. Hakikat topluluğuna zayıf kimseleri ve aptalları alma, daha değil. Aldığın herkesten emin ol ve çok fazla adam toplama. Uyar onları, Alfred, topladığın ruh gücünü şiddete karşı uyar. Alman otoritesine tekme atmamalarını söyle demiyorum; onları şiddeti asil,

erkekçe bir şey olarak algılamaya karşı uyar. Biz Almanlar bunu yaptık, kuvveti en büyük güç kıldık ve iyi bir hayat kuramadık, bu şimdi bile mümkün değil. Bu yüzden Tanrı aşkına, onları bedensel askeri değerler konusunda uyar ve yeni ruhani değerler yarat, onlara öğütler ver. Von Hees'i anlamalarını sağla. Resmi olarak ve her şeyin üstünde o kuvvete, fiziksel hegemonyaya yine de inanmıştı, ama onun erdemi ve kahramanlığı ruhaniydi. Erkeklerin ruhani dürüstlük ve cesaretleri için 'hazırda bekleyen seçkin orduları' hatırla. Bazen..." Şövalye iri gözlerini dalgın dalgın Alfred'e dikip devam etti: "Bazen hayal edilemeyecek karmaşa ve zenginlikleriyle eski medeniyetlerin –ki von Hess kerametlerinin milyonda birini bile anlatamayacağını söylüyor- bir ırkın sadece başlangıcı da olsalar, bu uçurumun, bu korkunç karanlığın ergen oğlanların durgunluğuna benzediğini ve erkekliğimizin henüz gerçekleşmediğini düşünürüm. Tanrı'nın, çocuklukla erkeklik arasında bir mola vermemiz, dinlenmemiz, geri dönüşü olmayan şeyler yüzünden duyduğumuz pişmanlıkla başa çıkabilmemiz için erkeklerin, Almanların ve Japonların hünerli enstrümanlarıyla gerçeğe karşı suç işlemelerine izin verdiğini düşünürüm. Çocukluğumuzun mucizelerini bilseydik yeniden çocuk olmayı isteyebilirdik, ama mucizenin orada olduğunu bilerek umutla ilerleyebiliriz. Bu senin ve senden sonra gelenlerin görevi olacaktır. Bu durgun oğlanların, bu aptal ve yıkıcı ergenlerin mükemmel olmadıklarını, parlak bir çocukluk geçirdiklerini ve büyüme görevlerini yerine getirir ve çocuk ruhları gündüz yanan bir muma dönmeden olgunluk çağına erebilirlerse yine parlak bir çocuklukları olacağını anlamalarını sağlayacaksın. Şu anda kitabı koruyabilecek güvendiğin birileri var mı? Benim gibi işini şansa bırakmamalısın. Bunun için bir sebebin yok. Ben görevimden emin değildim, ama sen eminsin."

"Bir adamım var," dedi Alfred.

"Kaç yaşında?"

"On yedi."

"Çok genç," dedi Şövalye başını iki yana sallayarak.

"Kitabı bırakabileceğim, tanıdığım en iyi adam o. Mesele daha cesur, daha azimli, diğer arkadaşlarımdan daha güvenilir olması değil, en zekileri olması."

"Peki, görevi fiilen devralana kadar iyice büyür umarım. Oğlun herhalde, değil mi?"

"Evet. Genç Alfred."

Şövalye bir şey hatırlamış gibi gülümsedi.

"Hepinizi Almanya'dan kurtaracak olan bu yiğit Kral'ın-Führer'in adı da bu değil miydi?"

"Evet. Adı Alfred'di. Ülkemiz fethedilmeden önce yaşamış olan büyük bir İngiliz Kral."

"Hangi fetihten bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ama iki kez fethedildiğinizi biliyorsun, değil mi? Almanların ilk değil, ikinci işgalciler olduğunu?"

"Önceden de fethedildiğimize dair efsaneler var, ama işgalcileri yenmişiz. Yalnız, İskoçlar hiçbir zaman fethedilmediklerine inanırlar."

"Bu ilginç bir nokta. Evet, ülkeniz fethedildi, von Hess bundan bahsediyor çünkü Avrupa'da önemli sonuçlar doğurdu bu olay. Hitler'den bin yıl önce İskandinav kökenli olan Normandiyalılar Fransa'nın kuzeyine yerleşip Anglosaksonları işgal ettiler ve İngiltere'yi aldılar."

"Ve biz onların kökünü kuruttuk, değil mi? Öyle görünüyor."

"Bir bakıma evet. İngiltere'yi Fransa'dan yönetmeyi bırakıp İngiliz olmak zorunda kaldılar ve yüzlerce yıl boyunca Fransa'yı İngiltere'den yönetmeye çalıştılar. Bu tıpkı, Southampton, Londra ve tüm İngiliz bölgelerinin Şövalyelerinin hayatları boyunca buralarda kalmalarına, onların soyundan gelenlerin Naziler, İngilizler, Gallerliler, İrlanda ve İskoçyalılardan bir ordu oluşturup Almanya'ya saldırmalarına benziyor."

"Bu kadar kötü bir entrikaya gerek yok, gerçeği söyleyecek duruma gelene kadar devam edeceğiz."

"Korkarım yarıdan çoğunuz kana susamış durumda," dedi Şövalye, başını iki yana sallayarak. "İskoçların, Almanlardan önce fethedilmediklerini söylemelerine gelince, yeterli görünüyor. Von Hess belli bir tarih vererek –şimdi aklımda değil, bin yedi yüzler gibi bir şeydi- İskoçya ve İngiltere'nin birleştiğini ve İngiltere Adalarının tek bir kralın hükmüne girdiğini anlatıyor. Savaştan ziyade bir anlaşma, bir evlilik gibi bir durum bu."

"Alfred adlı kral hakkında bir şey söylemiş mi?"

"Evet. Kral Alfred, Sakson kanunlarını yazmış ve İngiltere'yi İskandinav olmaktan men etmiş."

"Hah!" Alfred sevinçle sırıttı. "Varmış işte, gördünüz mü! Ve olacak da. Genç Alfred'in oğlu, belki de. Haberci."

"Londra Şövalyesi'ne bir mektup yazıp İngiltere'de adı Alfred Alfredson olan ve en büyük oğluna Alfred adını veren bütün erkekleri toplamasını söylesem iyi olacak. Hepsini sadakatsizlik suçundan idam etmesini söyleyeceğim."

"Yo, bu haksızlık, efendim. Alfred, Hermann kadar yaygın bir isimdir."

"Nasıl yani, babadan en büyük oğula kadar devam mı ediyor? Soyadlarınızı nasıl kaybettiğinizi sormuştun, onu hatırladım şimdi. Sanırım Alman Hükümeti sıradan erkeklerin, Nazilerin ve tabi ırkların mümkün olduğu kadar aile kavramından uzaklaşmalarını istedi. Şövalyelerin aile kavramları olmasına izin verilir, bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini görüyorsun, değil mi? Von Hess erkekleri kitap hakkında hiçbir şey yapmadılar ama hiçbiri de onu yok etmedi, çünkü iyi Almanlar olarak görevleri buydu. Ama Şövalyeler aristokrattır ve aile onurları olmalıdır. Nazilerin ise sadece ülke onurları olmasına izin verilir. Kan Soyu onların ailesidir, bu yüzden de bütün soyadları yasaklanmıştır. Sadece çok az sıradan Alman isminin oğullara verilmesine müsaade edilir. Hiçbir erkek

az rastlanır bir isme sahip olarak büyüklenemez. Ama tüm bunlar uzun zaman önce düzenlenmişti. Şu anda durum nedir, bilmiyorum. Artık sadece sosyal düzenin bir parçası oldu. Şövalyelerin soyadları vardır, Nazilerin yoktur."

"Peki ya bizim gurur duyacak neyimiz var?"

"Hiçbir şeyiniz. Naziler kıskanmasın diye sizin de soyadlarınız yasaklandı. Sonuçta İmparatorluk'taki herkesin bir kayıt numarası var, daha ne istiyorsunuz ki?"

"Oh, umurumda değil. Alfred bana yeter. Genç oğlana da Fred deriz. Yalnız, kafamı karıştıran başka bir şey var. Madem bizi Almanlaştırmak istediniz, o halde neden dilimizi ve yazımızı kullanmamıza izin verdiniz? Farklı bir dilleri ve yazıları varsa, İngilizlerin bu dile hâkim olması zorunludur. Oysa oğlan kreşlerinde Almanca konuşmayı zorunlu kılmak daha kolaydı."

"Bizim felsefemizi ve sizin değersiz olduğunuzu kabul etmeniz dışında, sizi hiçbir şekilde Almanlaştırmak istemedik. Bizim kanımız ve dilimiz kutsalsa eğer, küçük Rusların, İtalyanların ya da İngilizlerin dilimizi doğum dili olarak sahiplenmelerine izin veremeyiz. Bu size doğuştan gelen bir hak değildir, kolaylık açısından bu dili öğrenmek zorundasınız, hepsi bu. Bir İmparatorluk'u yönetmenin iki yolu vardır. Birincisi, yabancı uyruklulara, İmparatorluk'un içindeyken, dışında olduklarından daha mutlu olduklarını hissettirmek, bundan gurur duymalarını sağlamak, sahip olduklarından daha iyi bir medeniyet sunmak, iyi davranışlar sergileyerek tam vatandaşlık hakkını kazanmalarına izin vermektir. Romalıların yöntemi buydu. Damarlarında bir damla Roma kanı olmayan, ama kendilerini gururla ve seve seve Romalı olarak tanımlayan binlerce kişi vardı. Yasal olarak buna hakları vardı ve hükmeden ırkın ayrıcalıklarından faydalanıyorlardı. Diğer yöntem ise, tabi ırkların esasen değersiz olduklarına, bambaşka birinin kutsal ırkı tarafından yönetilmeye ve eşit vatandaşlığı sonsuza dek inkâr etmeye inanmalarını sağlamaktır. Doğuştan Alman değilse, bir erkeğin kendini Alman olarak tanımlamasına asla izin veremeyiz.

Biz Kan Soyu'yuz. Sizlerse değilsiniz. Bu yüzden, ne kadar kutsal olursak olalım, Hitler Alman'dan başka bir millete dahil olmasa da, bizimkinden başka bir felsefe ya da yaşam tarzı mümkün olmasa da, kendi dilinizi konuşmalı, kendi yazınızı yazmalı ve İngilizce düşünmelisiniz. Dinde eşitliği bile düşünemezsiniz. Kiliselerimizde yabancıların dışlandığı bazı törenler vardır. Dışlamak, insanı değersiz hissettirmenin en iyi yoludur. İnandığınız dinde ve yaptığınız pek çok şeyde siz daima dışarıda kalanlarsınız. Asla rahip olamazsınız..."

"Rahip nedir?"

"Dini törenleri yöneten kişi."

"O Şövalye değil mi?"

"Rahipler ve Şövalyeler aynı anda olmasınlar istedik. Bu daima sorunlara açar. Alman İmparatorluğu'nda kilise ve devlet aslında birdir ve Führer Papa'dır."

"Anlamıyorum."

"Hıristiyan dininde rahipler –yani töreni yöneten, Hitler kilisesindeki kutsal adamların karşılığı olan erkekler- yönetim, idare ve savaşı birlikte götüren farklı erkekler takımıydı."

"Ne şaşırtıcı bir fikir! Ama bu takım diğerinden rütbece üstün olmalı."

"Her zaman değil. Rahiplerin ruhani güçleri, Hükümet'in ise maddi güçleri vardı. Asiller en çok rahiplerden korkardı."

"O halde rahipler silahlıydı, öyle mi?"

"Hayır, ama insanları lanetleyebiliyorlardı."

"O da nedir? Şövalyeler hep bana küfrederler."

"Rahipler insanları Tanrı'nın menfaat ve inayetinden dışlayabilirlerdi."

"Sahiden mi? Buna inanamam."

"Elbette hiçbir insan bir başka insanı Tanrı'dan dışlayamaz. Ama onlar bunun mümkün olabileceğini düşünmüşler, hepsi bu."

"O halde rahipleri öldürselermiş."

"Ama bu da kendi içinde Tanrı'dan dışlanmak demektir. Rahipler dokunulmazdı, tıpkı Führer ve İç Halka gibi."

"Ama Şövalye olmadıklarını söylediniz, sadece rahipmiş onlar, lanetlemekten başka gerçek bir güçleri yokmuş. Birini yumruklarsanız ve ölümüne kırbaçlanırsanız, o kişinin dokunulmaz olduğu açıktır. Şövalyelere yumruk attığımda lanetlenmekten başka bir ceza almayacaksam, İngiltere'de tokatlamak istediğim bir iki Şövalye var doğrusu –hafifçe vuracağım, elbette."

"Maalesef bunu anlayamayacak kadar dinsizsin. İnsanlar, hatta asiller bile, kilisenin, yani rahiplerin aracılığı olmadan Tanrı'ya yaklaşamazlardı. Tıpkı senin, Şövalye'nin Polis Müdürü olmaksızın bir Şövalye'ye yaklaşamayacağın gibi. Ve hiçbir surette Führer'e de yaklaşamazsın. Polis Müdürü'nü sinirlendirirsen Şövalye'nin de yüzünü göremezsin, değil mi? O zamanlar da böyleydi: İnsanlar ya da asiller rahipleri kızdırırlarsa Tanrı'ya giden yolları kesilirdi."

"Tanrı o yolu kesmezse ne olacak? Diyelim ki Führer benim adımı duydu ve 'Von Hess'in kitabını İngiltere'ye götürecek olan şu enteresan kardeşimizi görmek isterim,' dedi. Hiçbiriniz beni ondan uzak tutamazsınız. Tutabiliyorsanız, Führer o değil, sizsiniz demektir. Rahipler de insanları Tanrı'dan uzak tutabiliyor ve 'Bu adamı kutsayabilirsin, bu adama iyilik etme,' diyebiliyorlarsa, o zaman Tanrı O değildir. Rahiplerden daha değersiz demektir. Ve Führer tek adamken ve beni ya da yönetimi altındaki milyonlarca kişiyi tanımazken, Tanrı herkesi tanımak ve ona gelmeyi isteyip istemediklerini bilmek zorundadır. Bir insanın diğer insanları Tanrı'dan uzak tutabileceği gibi çılgınca bir fikre kimse inanamaz."

"Tanrı rahiplere, onu insanlardan uzak tutma gücü vermiştir."

"Bu daha da büyük bir çılgınlık, çünkü Tanrı'nın gönüllü olarak teslim olduğu ve yargılama özgürlüğünü rahiplere devrettiği anlamına gelir. O insanlar bunlara inandıysa eğer, sizden daha az uygarlarmış. Daha aptal. Ben küçükken ve henüz Hitler'e inanırken, Führer'in ya da herhangi bir Şövalye'nin beni ondan uzak

tutabileceğini hiç düşünmezdim. Hitler ve ben anlaştığımız sürece, hepiniz denize düşebilirdiniz. Dualarımda derdim ki, 'Lütfen, Hitler, Teknik Okula gireyim.' Bunun için Şövalyelerin başına ekşimem gerektiğini hiç düşünmezdim."

"Bizim dinimiz mucizevi bir din değil, aynı anlamı içermiyor. Bizim dinimizde cehennem yoktur, askerler ve rahipler birdir, bizimki bir savaş dinidir ve siz de askeri olarak yönetilirsiniz, ruhani olarak değil."

"Bizi ruhani olarak yönettiğiniz gün İngiltere'nin kutlu günü olacak," dedi Alfred gülerek. "Şövalyelerin kafaları üç kuruşa satılacak."

"Yine de Haberciler, iyi olmak istiyorlarsa, askeri değil ruhani yoldan gidecekler."

"Ha, o başka. Tanrı'yla insan arasına girebileceklermiş gibi davranmayacaklar. Gerçeği söyleyecekler. Bunda ruhani bir şey yok. Şeytan kimdir? Hitler'in Tanrısı'ndan daha da şeytandır onlar."

"Nasıl?" dedi Şövalye. "Ne demek istiyorsun?"

"İnancın şeytanları. Von Hess onların ne olduklarını söylemiyor mu?"

"Ha, onlar. Lenin ve Stalin şeytan gibiydi çünkü Rus liderleriydiler. Almanya'nın en büyük mücadelesi onlara karşı oldu. Lenin, Hitler iktidar olmadan çok önce öldü; Stalin'le de karşı karşıya gelmediler hiç."

"Kutsal Uçak'la hava kuvvetlerinin başında Moskova'ya uçmadı mı?"

"Elbette hayır. Tırnağının ucunu bile tehlikeye atamayacak kadar değerliydi o."

"O halde kahraman değildi?"

"Cesur biri olduğuna hiç şüphem yok, çünkü Almanlar bir korkağın peşinden gitmezler. Ama hiçbir şey yapmaya izinli değildi. Sadece tanrılık yapmasına izin verilmişti."

"O halde Hitler İncili'ni yazan Röhm de onun kadar kötü mü? Kahraman arkadaşların birinin kılığına giren bir hain, hilekâr ve iblis mi?"

"Yardakçı olarak neden seçildiğini bilmiyorum, çünkü birkaç kişi daha vardı."

"Kimin yardakçısı? Birkaç kişi nerede vardı?"

"Hıristiyan dinindeki yardakçılar. İsa'nın ona ihanet eden arkadaşları. Röhm aynı zamanda, Hitler yönetime geldikten hemen sonra ona başkaldıran kişidir; ama isyan etmedi, başka bir sebepten öldürüldü. Pek çok kişi öldürüldü, von Hess bu kısmın karanlıkta kaldığını söylüyor. O zamanlar önemli olabilirdi, ama tam bir ayaklanma olmadığı kesindi. Röhm Hitler'in arkadaşıydı, yaptığı yanlıştan önce hatırı sayılır bir güce sahipti. Ama onun ve diğer suçluların neden iman ikrarına girdiklerini bilmiyorum. Pek çoğu önemli Nazilerdi. Dördüncü olan Karl Barth'a gelince, onunla ilgili bir şey bulamadım. Von Hess ondan bahsetmiyor. İki şeytanın Rus, bir Alman'ın hain olduğunu, Karl Barth'ın ise diğer düşmanı, yani Hıristiyanlığı temsil ettiğini düşünebiliriz. Aynı zamanda Alman olmalı diye düşünüyorum ve doğal olarak bir Alman Hıristiyan, Hitlerciler için herkesten daha zararlıdır."

"Daha sert olduğu için mi?"

"Daha rezil olduğu için."

"Karl Barth'ın Hitler İncili'nde olması gerek. Diğer üçünden kahramanlık savaşında bahsediliyor."

"Karl Barth gizemli biri," dedi Şövalye, iç geçirerek. "Onu çözemedik. Röhm gibi sıradan biri de olabilir, Lenin ve Stalin gibi büyük bir lider de. Ya da von Hess gibi biri de. Öte yandan çok kötü bir adam da olabilir."

"Bunları gülmeden nasıl söyleyebildiğinize şaşıyorum."

"Tuhaf, evet. Ama yine de tuhaf değil. O İnanç bu büyük İmparatorluk'u altı yüz yıl boyunca ayakta tuttu. Dayanıklılık değerinin anlamsızlığı neredeyse anlamsızlığa son veriyor."

"Bu tehlikeli bir düşünce. Milyon yıl da dayansa yine de saçma olabilir, tıpkı bir gerçeğe kimsenin inanmamasının, onun gerçekliğini değiştirmeyeceği gibi."

"Bunu ben de düşündüm. Paketleyip mühürleyerek, üstüne adımı da yazıp Gloucester Şövalyesi'ne göndereceğim bunu. Kendisi dostumdur. Nazi memurları çantanı arayacak olurlarsa, orada ya da bu tarafta, Şövalye mührünü kırmaya asla cesaret edemezler. Hiçbir Şövalye de bunu yapmaz. Bu benim meydan okuyacağım bir kabalık olur. Paketin üstüne 'Alfred E.W. 10762 eliyle' diye yazacağım. O zaman kimse onu elinden alıp postaya vermek gibi bir işgüzarlığa kalkışmaz. İçinde ne olduğunu sorarlarsa yalan atacak ve bilmediğini söyleyeceksin. Neden senin gibi bir İngiliz'in Şövalye habercisi olarak seçildiğini sorarlarsa da senden hoşlandığımı söylersin ki, bu pek de yalan sayılmaz."

"Ya bir Nazi memurunun aklına gelir de, Gloucester Şövalyesi'ne çok önemli bir paket alıp almadığını sorarsa?"

"O zaman Gloucester Şövalyesi Polis Müdürün aracılığıyla seni arayacak. Sen de özür dileyecek ve paketin Avon'a ya da denize düştüğünü ya da uygun bir yalan bulup söyleyeceksin, sonuçta kaybetmiş olacaksın. Ve Gloucester Şövalyesi'ne yazmak da istemeyeceksin. Gloucester Şövalyesi de diyecek ki, 'Zavallı von Hess, akılsız bir İngiliz'e güvenecek kadar delirmiş.' Bana yazıp pakette ne olduğunu sorabilir. Japonlara saldırı planlarının ve yeraltı sığınaklarının planları olduğunu söyleyeceğim. O da 'Vah, vah, tüh, tüh,' diyecek, gerisini aramayacak. Ama Gloucester Şövalyesi'nin bir şeyden haberi olacağını bile sanmam. Nazi memurları Şövalyelerin işlerine burunlarını sokmak istemezler ve çantanı aramak için kimse Polis Müdürü'nden daha yetkili değildir. Kutsal Orman'dan ince dallar ve Kutsal Dağ'dan birkaç taş alırsın."

"Gerçekten de var onlardan."

"Ne için?"

"Bir adam biraz getirmemi söyledi. Memleketini özlemiş bir Nazi."

"Ah, zavallı çocuk! Umarım bunlar onun işine yarar. Kitabı Gloucester Şövalyesi'ne vermek yerine ne yapacaksın?"

"Birkaç Alman uzaklaşana kadar toprağa gömeceğim. Şimdi size çok gizli bir şey, gerçek bir İngiliz sırrı vereceğim ve bunu Saksonya'da duyduğunuzu söyleyemezsiniz. Stonehenge'i biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Küçük kireç ocağını ya da küçük kireç ocağına benzeyen yeri fark etmiş miydiniz? Doğuda, çeyrek mil kadar uzakta, hendek sistemi olması gereken eski tepeciklere yakın bir yerde."

"Hayır."

"Bir yanı kireç tabakasıyla kaplı yükseltiyi diyorum."

"Wiltshire yükseltilerle doludur. Hatırlamıyorum."

"Neyse, orası bir sığınaktır, ama ilkel bir şey değil. Eski bir gaz odası ya da siper. Betondan bir oda, büyük, yeraltında."

"Naziler bunu bilmiyor mu?"

"Hayır. Girişi kapanmış. Bombardımanda, kireç kaymasıyla ya da hava koşulları yüzünden. Girişi yok. Yıllar önce Stonehenge çevresinde dolanıyordum, on dokuz yaşındayken bu siperin girişindeki gevşek kireç tabakasından içeri düştüm. Neredeyse ölüyordum. Ama kurtuldum ve kimseye söylemedim. Sonra kireç tabakasını kazarak sipere girdim ve sonunu kapattım."

"Peki ne buldun? Gaz mı?"

"Hayır. Havası çok kötüydü, ama kireç tabakasının içinde giderek daha iyi oluyordu. Biraz sonra güvenle ilerlemeye başladım. Çok büyük bir siper buldum, içinde on bir iskelet olan bir oda. Çürümüş iskeletler. İskelet olmaktan çıkmışlardı. Kötü kokmuyorlardı, ama acayip, küflüydüler. Üzerlerine dezenfektan attım, hemen tekrar kökleştiler."

"Neden dışarı çıkarmadın? Herhalde vebadan ölmüşlerdir."

"Çıkaramadım. Onları gömmek için taşırken bir Nazi beni görse, 'Hey, İngiliz domuzu, o kemikleri nereden buldun?' dese ne olacaktı? Hayır, içerde bıraktım onları. Ama tavşan deliğine çift taraflı yol yapmak istedim; bir arkadaşıma, Salisbury'deki askeri kuvvetlerde çalışan yaşıtım birine bahsettim. O biraz patlayıcı çaldı, siperin köşesini patlatarak biraz açtık. En azından çatlatmıştık ve küçük bir delik açabildik."

"Arkadaşın dinamitlerden anlıyor muydu?"

"Pek sayılmaz. Ama ayakta dikilip dinamiti ateşlemedik, uygun şekilde uzun bir fitil yaptık ve gümbürtüyü bekledik. Sonunda güzellik ortaya çıktı, ama neyse ki geceydi. Bulfort'tan oraya koştum, ateşledim. Siperin üst kısmında fazla patlama olmadı, ben parçalanmasını bekliyordum, yağmurun altında yatıyordum, çok ileri gittik diye korkudan ölecektim; bütün siper, hatta kasabanın yarısı ve Stonehenge havaya uçabilirdi. Çok genç ve aptaldım, patlayıcılardan da hiç anlamıyorduk. Sonunda korkunç bir gümbürtü koptu, kendi kendime dedim ki, 'Tanrım, Stonehenge havaya uçtu.' Ölebileceğim hiç aklıma gelmemişti. Her şey yolunda gitti, sadece küçük bir patlama oldu, fırtınada fark bile edilmedi, arkadaşımla beraber oraya gidince her şeyin yolunda olduğunu gördük. Kireç tabakasının içinden tünel kazdık, öteki tarafa, ardıç çalılarının olduğu yere daha güzel, gizli bir giriş yaptık. Sonra bütün kemikleri alıp telle bağladık."

"Telle bağlamak mı? Almancası nedir?"

"Wir haben den Draht durch die Skelleten gerannt. On bir iskelet vardı; on erkek, bir de çocuk. Çocuktu mutlaka, orada ne işi vardı bilmiyorum. Eski bir makineli tüfek vardı, kullanılmayacak kadar paslanmış ve sıkışmıştı, birkaç tane de tüfek."

"'Senin hazırda bekleyen seçkin orduların,'" dedi Şövalye, alaycı bir sesle.

"Epey gülmüştük," diye itiraf etti Alfred. "Ama sizin de ne kadar yalancı olduğunuzu anlamış olduk. Almanlar bize eski siperlerin,

beton odaların, Londra'nın altındaki eski oyukların yüzlerce yıl önce, bizi ve kendilerini Japonlardan korumak için onlar tarafından yapıldığını söylemişlerdi bize. Ama biz betonun üstünde çıkmayan boyayla yazılmış 'Sigara İçilmez' yazısını gördük. İngilizce. Bu bir ipucu, değil mi? O andan sonra ben de, arkadaşım Tim de Hitler'e inanmaz olduk. Dükkândan azar azar metrelerce tel çaldım, bacak kemiklerini bacak kemiklerine, kol kemiklerini kol kemiklerine bağlayarak iskeletleri birleştirip sağlamlaştırdık, lime lime olmuş kıyafetlerini ve bulabildiğimiz her şeylerini tekrar giydirdik. Makineli tüfeği dört adamla birlikte girişe yerleştirdik ve her bir iskelete olması gerektiği gibi pozisyon verdik. Diğer adamlara da tüfekleri tutuşturduk, onları duvara dayadık, ayaklarına taşlar koyarak desteklekdik. Fener ışığında iyi görünüyorlardı. O kemikleri toparlamamız on sekiz ayımızı almıştı, çünkü sadece geceleri gidebiliyorduk. Ama sonunda hepsini düzenledik ve o on İngiliz, orayı yaşarken olduklarından daha iyi savunacaklardı. Naziler İngiltere'deki hayaletlerden korkuyorlardı. Bunu biliyor muydunuz?"

"Stonehenge'den korktuklarını biliyorum. Evet, siperinin bulunduğu yer iyi. Çocuğu ne yaptınız?"

"Onu gömdük. Çok küçük bir iskeletti, onu arka boşluktan dışarı sürükledik ve biraz öteye gömdük. O çocuğun bir İngiliz olduğunu düşünerek gömmüştük, ama şimdi pek emin değilim. Uzun saçlar vardı –kafasında değil, etrafında. Küçük bir kız da olabilirdi. Küçük odaya tahtadan bir kalkan, bir kapı çakıp karışık renklere boyadım. Fener ışığında siperin devamı görünüyor, kapı olduğu hiç anlaşılmıyordu. İşte kitabı orada saklayacağım. Naziler orayı hiç bulamazlar çünkü Stonehenge çevresinde araştırma yapmak istemezler. Hem zaten orada araştırılacak bir şey de yok. Siperi bulsalar bile girişte bekleyen acımasız askerlerden hoşlanmayacaklardır. Heilige Deutschland'a zarar gelmesin diye, 'Ach, Hitler!' diye bağırarak kaçacaklardır. Askerleri aşsalar bile içeriye ulaşamazlar."

"Ya arkadaşın Tom? Yüzde yüz güvenilir biri midir? Onu tanıyan kimse var mı?"

"Kimse yok. Bunun işe yarayacağı günün gelmesini bekliyordum. Ama Hitler'e inanarak ve 'Tanrı Kralımızı Gönderdi' diye şarkılar söyleyerek değil. Daha fazlasını yapmamız gerekiyordu. Bu yüzden kimseye söylemedim."

"Tom söylemiş midir?"

"Tom güvenilir biridir. O öldü. Silah deposunda bir Nazi'yle tartıştı, onu öldürene kadar dövdüler."

"Ach!" dedi Şövalye.

"Memnun olmalısınız. Tom sadakatsiz biriydi."

"Hayır, memnun olmadım. Cesur bir gençmiş, cesur gençlere ölümüne dayak atılmamalı."

"Neyse, çok uzun zaman önceydi bu," dedi Alfred, onu rahatlatmak ister gibi. "Tom hainliğe müsaade etmezdi. Çok aksi biriydi, Salisbury Polis Müdürü'nü beş kere öldürmeye kalktı. Ama sevimli bir gençti. O zavallı iskeletlerle ne çok eğlenmiştik beraber! Hepsine bir isim vermiş, onlara gülmüştük ama yaşadıkları zamanları da düşünmüştük. Ta ki, vahşi ve umutsuz bir hale gelene kadar."

"Nasıl ölmüş olabilirler? Nasıl buldunuz onları?"

"Yerde yatıyorlardı. Çocuk başını bir adamın omzuna koymuştu. En azından sonrasında kımıldamamış. Kemikleri kırılmamıştı, kafası parçalanmış olan Kral Nosmo hariç."

"Kral Nosmo mu?"

"No Smoking. Nosmo King. Kral Nosmo. Kral Alfred gibi."

"Bu İngilizce bir şaka mı? Komik değilmiş."

"Bize komik geliyordu. Gülmekten katılıyorduk çünkü biri tepemize çökecek, bizi duyacak diye korkmuyorduk. Kral Nosmo bizim evcil iskeletimizdi, kafası parçalanmış olduğu için hepsinden daha korkunç görünüyordu. Diğerleri ise ya gazdan ya da hastalıktan ölmüş olmalıydılar."

"Güvenli bir yere benziyor, gerçi bir Şövalye olmandan ve kitabı masanın kilitli olmayan çekmesinde saklamandan daha güvenli değil. Ya Hıristiyan bölgesi? Çok var mı? Geceleri tuzak kurup yakalıyorlarmış."

"Amesbury'de biraz Hıristiyan vardır."

"Orası çok yakın. Tavşan peşinde koşup dururlar."

"Evet, biliyorum, ama orayı asla bulamazlar. Kimse orayı tesadüfen bulamaz. Ben kireç tabakasından içeri düşünce taşlar yerine oturdu, bir daha kimse düşmez artık. Öbür uçtaki boşluk bir yere varıyormuş gibi görünmüyor. Diğer taraf ise içeride gerçekten biri yoksa daima kapalı duruyor. Bir insanın kaldıramayacağı kadar büyük bir kayayla kapatılmış durumda. Kendi başıma kaldırabilmek için çok uğraştım. Stonehenge'in ana parçasının önündeki yekpare kayanın bir parçası o."

"Biliyorum," dedi Şövalye. "O kayaya bir top ya da gülle isabet etmiş olmalı."

"Bu yüzden, diğer yükselti ve parçalanmış yerlerden biraz uzakta olarak, nispeten küçük bir parça için o kadar da tuhaf durmuyor. O kayayı oraya bir gecede sürükledik. Umarım, büyük kayanın yanına gelerek ne işe yaradıysa, aynı şekilde kitabı da korur."

"Hıristiyanlar Stonehenge'den korkar mı?"

"Hayır. Ama başka batıl inançları vardır. İçlerinden biri ön girişi bulursa, o hayalet askerlerden hoşlanmayacaktır. Ayrıca Hıristiyanlar bulsa bile, kitabı da bulsalar, ellerinden bir şey gelmez. Hiçbiri okuma bilmez. Bir İngiliz'in sığınağı ya da bir Nazi'nin kaçamak yeri olduğunu sanırlar ve olaya müdahale etmez, kimseye de anlatmazlar. Hıristiyanlar sadece kendi işlerine bakarlar –İsa'ya dua ederler, günahlarının yasını tutarlar, kaçak avlanırlar, ahşap oyarlar, tahtadan düdükler ve sepetler, bitkisel ilaçlar yapar ve kızgın gölün gelecekteki sakinleriyle yasadışı ticarete girişirler."

"Evet," dedi Şövalye. "Bunun, Hıristiyanlarla ticaretin engellenmesinin imkânsız olduğunu kanıtlamasına çok seviniyorum."

Kalktı, duvara gömülü dolabın kapağını açtı. "Burada, Atayurdundaki herhangi bir Şövalye'nin Hıristiyan düdüklerinin en iyi koleksiyonu var. Öldüğümde ve sahip olduklarım devlete intikal ettiğinde yobazın biri işgüzarlık edip bunları yakacaktır herhalde. Büyük bir suç. Her anahtardan olanı var ve hiçbiri de Alman yapımı değil. Hıristiyanların, delik açmadan önce ahşaba uyguladıkları gizli bir yöntemleri olmalı, bu da düdüğün tatlı bir kuş cıvıltısı gibi ses vermesini sağlıyor. Büyüleyici, küçük, ilkel bir müzik aleti. Bu düdükten başka hiçbir aletle güzel çalamayacağın müzikler var. Şunu dinle."

Şövalye düdüklerden birini aldı; tatlı, hoş bir melodi çaldı.

"Duydun mu, Alfred? Bu ilkel müzik değil, kafası kuş cıvıltısıyla dolu bir adamın düşünceleri. Yani Hıristiyan düdüğü uygun bir enstrümandır. Hiçbir bülbül –hiçbir karatavuk- bu kadar tatlı ve saf bir sesle ötemez. Wagner'in, yanlışlıkla Siegfried Senfonisi dediğimiz kuş müziğini biliyor musun? Senfoni değil, operadır elbette."

"Evet, biliyorum."

"O kuş müziği Hıristiyan düdüğüyle çalınmalıdır. Kusursuz çalınabilir. Daha karmaşık müzik aletlerine uygun değildir, dünyada hiçbir şey kuş sesine daha iyi uymaz. Sadece uygunsuz, şaşırtıcı ve tatlı kuşlar olabilir. Ama maalesef denemelerini bile tavsiye edemedim. Sağduyulu bir adamın yapmak istediği ama uygunsuz olabilecek pek çok şey vardır." Şövalye düdüğü üzülerek yerine koyup dolabı kapattı.

"Bu düdükleri nereden buldunuz, efendim? Nazi aracılarına gidip de, 'Bana do majör bir Hıristiyan düdüğü bulun,' diyemezsiniz."

"Yo, yo. Düdükleri benim insanlarım getirdi. Arada sırada birileri bana ellerinde düdük olduğunu söylerdi. Onu çağırtır, 'Bunun bir Alman düdüğü olduğuna emin misin?' diye sorardım. Evet derdi, yapan adamı tanıdığını söylerdi. Düdüğü çalar, detone olduğunu

ve bir Alman düdüğü olduğunu anlar, getiren kişiye geri verirdim. İstediğim anahtarda olmazdı. Çok çocukça ve aptalcaydı çünkü Hıristiyan düdüğünden ve sadece iyisinden başka bir şey almayacağımı biliyorlardı, ama formaliteler devam ettirilmek zorundaydı. Ve elbette, Hıristiyan düdüğü toplamam yanlış ve kâfirce bir şeydi. O pis şeylerin evime girmesine izin vermemeliydim. Şövalye olarak bitirmekle görevli olduğum Hıristiyanlarla ticareti dolaylı olarak destekliyordum da. Ama bu açıdan beni hoş gördüler. Bunun bir sebebi, kendilerinin de müziksever olması ve diğer bir sebebi de, benim von Hess olmamdı. Ben İngiltere, Acemistan, Fransa ve Mısır'da görev yapmıştım, daha dikkatli olmam gerekirdi ama burada, Kutsal Kent'e birkaç adım uzaktayken bile istediğimi yapıyorum. Feodal aristokrasinin, bizim aristokrasimiz feodal göründüğü için, büyük avantajları vardır."

"Bir Şövalye için evet," dedi Alfred sırıtarak.

"Ve Naziler için bile."

"Onları oğlan çocuğu olarak tutmada ve erkek olmalarına izin vermemede."

"Disiplin altındayken *erkek* olamazlar. Führer'e *koşulsuz* itaat edeceğime içtenlikle yemin ederek erkek olamam. Erkek olmamış Bavyeralı Nazi oğlanlar Ordu Şövalyeleri ve subayların emri altında olacağına benim emrim altında olsunlar, daha iyi. O soğuk, ilgisiz bir disiplindir, benimki ise babacan kurallardan oluşur. Erkekler kendilerini yönetebilecekleri güne kadar, körü körüne hükümete inanmaktansa bir babaya inansınlar, daha iyi."

"Babaya göre değişir. Bütün Şövalyeler sizin gibi değil, kendi memleketlerinde bile."

"Hayır. Kötü babalar da olabilir. Soğuk, şefkatsiz, vicdansız, dinin izin verdiğinden çok daha zalim. Ama hükümet soğuk olmak zorundadır."

"Ama vicdansız olması gerekmez. Nazilerin kendileri hükümet olmalıdır."

"Nasıl yani? Hepsi mi?"

"Hayır, seçilmiş olanlar."

"Kim seçecek?"

"Naziler."

"Peki Führer kim olacak?"

"Seçilenler de Führer'i seçerler."

"Şimdi hepsini Alman değil de İngiliz olarak düşün. İngiltere özgür olsaydı, İngilizler tarafından seçilmiş de olsa herhangi birine körü körüne itaat edeceğinizi söyleyebilir miydiniz?"

"Hayır. Benim Lider olmam gerekirdi."

"Demokrasi hakkında hiçbir şey bilmeksizin, demokrasinin kusurunu buldun. Demokraside kimse kendi düşüncelerinden vazgeçmez, liderine körü körüne güvenmez, onun da kendisiyle aynı hamurdan yoğrulduğunu bilir; *o* lider olmalıdır. Böylece hükümet son derece müşkülpesent bir hale gelir. Çünkü pek çok insan tabiatı vardır ve demokrasi bunları destekler; aynı zamanda çok fazla zayıf insan da vardır, bunlara ne yapmaları ve ne yapmamaları gerektiği söylenmek zorundadır, kanunlar olmadan dürüst yaşayacaklarına inanılmaz. Yani, Von Hess diyor ki, demokrasinin sonu hep aynıdır. Bir kaosla son bulur ve bu kaostan otoriter bir hükümet ortaya çıkar: bir Führer, bir oligarşi, bir ordu hükümeti, bu tür bir şey. Ama ben demokrasiyi onun kadar aşağılamıyorum, çünkü otoriter hükümetin tam bir duraksama olan nihai doğal parçalanışını gördüm. Ama hâlâ demokrasinin yeterli sayıda insanda vasıflar geliştirmesine yetecek kadar uzun süre kalıcı olması nasıl sağlanabilir, anlamıyorum. Bu torunlarımızın sorunu olacak, Alfred. Gerçekler bir kereliğine dünyaya geri döndüğünde otoriter hükümet yıkılacak."

Alfred bu konuyla çok ilgilenmişti, kaşlarını çatarak bütün dikkatini verdi.

"İnsanların sırf zor diye, neydi o, demokrasi mi, ondan vazgeçeceklerini sanmıyorum," dedi. "Kesinlikle emin olmalılar ki bütün

zorluklara göğüs gerebilsinler. Sebat ederlerse bir zaman sonra kolaylaşacaktır. Uzun süre çaba göstermişler mi?"

"Aslında hayır, savaş tehdidi yüzünden. Askerler demokrat olamazlar ve ordular, demokrat ülkelerin orduları bile hep otoriterdir."

"Askerler ahlaklı erkekler olamazlar, elbette," dedi Alfred. "Onlar *erkek* olamazlar. Daima oğlan çocuğu olarak kalmak zorundadırlar. Ben hep böyle gördüm."

"Ve yine, otoriter bir ordunun ardındaki otoriter bir hükümet, savaş zamanında millete muazzam bir avantaj verir. Savaş tehdidi sırasında demokratik ülkeler ciddi yetersizlikleri yüzünden telaşa kapılırlar ve hükümet yapısına duyulan inanç kaçınılmaz olarak kaybedilir."

"O halde bu aslında insanlığın demokrasiyle baş etmesinin zor olmadığı, savaş tehdidi olduğunda demokrasinin devamının çok zor olduğu anlamına gelir."

"Sanıyorum ki öyle."

"Bir şey daha var. Demokrasi herkesin eşit olduğu, kimsenin esasen ve *değişmez* biçimde bir başkasına üstün olmadığı bir toplumda, bir millette mi başladı?"

"Öyle olduğunu sanmam. Demokrasiler zayıflamış aristokrasilerden doğar."

"Ama *biz* en alttan başlayacağız. Almanya'da pek çok mutsuz, ayrıcalıklarını kaybetmek ya da paylaşmak zorunda kalmaktan nefret eden Şövalyeler olacak. Ama İmparatorluk parçalandıktan sonra bizim aramızda böyle bir şey olmayacak. Sizin gözünüzde bütün İngilizler o kadar aşağı seviyede ki, hepsi eşit ve biz de tahminde bulunurken eşit hissediyoruz. Almanya'da olduğu gibi orada da *sınıf* yoktur. Sadece okuyabilen ve okuyamayanlar vardır. Bunun da aslında bir önemi yoktur."

"Hayır. Hitler İncili'nden, saçma sapan efsanelerden ve teknik kitaplardan başka okuyacak bir şey yoksa okuryazarlığın eskisinden

çok daha farklı bir önemi vardır. Teknisyen olacak bir oğlan sadece işinin gerektirdiği kadar okumayı öğrenir ve bu da teknisyen olmak istemeyen ya da teknisyenliğe uygun olmayanlarda kıskançlığa yol açmaz. Hermann'a İncil kilisede okunur, böylece o da gözlerini korumuş olur. Okumamanın avantajları vardır. Hermann senden çok daha uzağı görebilir. Hava durumu, doğa, hayvanlar, yaşadığı ortamdaki hareketlenme ve değişimleri senin asla göremeyeceğin kadar iyi görür. Okumayı bilmeyen göz ve beyin, bilen göz ve beyinden farklıdır ama insan yarım akıllı değilse, yollarına devam ederler. Mesele sadece Hermann'ın ırgat oluşu değildir. Aynı şeyi okuma bilmeyen, basit makineler çalıştıran fabrika işçilerinde de fark ettim. Olaylara farklı bakıyorlar. Ama topladığın gençlere okumayı öğretmen gerek, Alfred. Von Hess'i kendileri için okumaları gerek."

"Fred okuyabilir, çat pat Almanca da konuşur ama dilbilgisini henüz bilmiyor."

"Ona Almanca okumayı öğretmelisin. Von Hess'in kitabı zor değildir. Ama hızlı ilerlememeye çalış. Ne İsa ne Hitler ne de onların havarileri yaşadıkları süre içinde Avrupa'yı değiştirebildiler. Ölmeden önce yirmi kişinin gerçekten anlamasını sağlayabilirsen işini iyi yaptın demektir."

"İsa'yı anlamıyorum. Yahudiler nereden geldi?"

"Doğu Akdeniz insanlarıdırlar, zenci ya da esmer değildirler. Biraz Araplara benzerler."

"Şimdi neredeler?"

"Yok oldular. Başka milletlerin içinde eridiler ya da silinip gittiler. Von Hess zamanında birkaç Yahudi kalmıştı. Filistin Yahudileri öldürüldü; Alman İmparatorluk Ordusu Kudüs'ü aldığında son erkek ve çocuğa kadar katledildiler. Alman Yahudileri ise Yirmi Yıl Savaşı sırasında ve ondan sonra yapılan planlı katliamlarla yok edildiler. Diğer ülkelerdeki Yahudiler, Almanya işgal etmeden önce, o ülkelerdeki Yahudi karşıtı otoriter savaş hükümetleri tarafından sürekli taciz edildiler, sayıları iyice azaldı ve Alman işgaliyle

de tacizler devam etti. Son Yahudilerin nasıl yok olduğunu bilmiyorum. Von Hess'in ölümünden sonra olmuş, tıpkı İsa'nın kalan birkaç müridinin tecrit edilmesi gibi. Yahudi trajedisinin sonu karanlığımızın uçurumundadır. Yahudi soyundan gelen pek çok erkek vardır mutlaka, özellikle de yerli halkla daha çok karıştıkları Rusya, Amerika ve İngiltere'de. Ama artık Yahudi değildirler. Talihsiz insanlardı."

"İsa'yı öldürdükten sonra mı?"

"Hayır, daima. Mısırların, sonra Babillerin, sonra da Romalıların kölesi oldular. Ardından Kudüs'te toplu kıyımlar ve dağıtımlar oldu (tüm bir milletin Kalıcı Sürgün edilmesi gibi). Ve sonra da Hıristiyanların zulmü geldi. Dini bir gerekçesi olan Hıristiyan zulmü biter bitmez ırksal zulüm başladı. Yahudilerin küçük bir kısmı eski yurtları Filistin'de yeni yuvalarını kurmuşlardı ki, Alman İmparatorluğu tepelerine çöküp hepsini öldürdü."

"Neden herkes onlardan nefret etmiş?"

"Sebebini bulabilmiş değilim," dedi Şövalye. "Von Hess de bilmiyor. Onu zamanında çok az Yahudi kalmış, kimse artık onları aşağılamıyor, rahat bırakıyormuş. Almanya'da ise hiç Yahudi yokmuş. Von Hess Yahudiler hakkında çok şey okumuş, ama onun zamanında bile Yahudi karşıtlığını anlamanın mümkün olmadığını söylüyor. Sürekli olarak eziyet gören ve yaşadıkları ülkede kendilerini yabancı hisseden mutsuz insanlarmış hepsi ama harikulade nitelikleri varmış. Savaşmaya başladılar mı, bağnazca cesur olurlarmış. Titus'a ve Alman İmparatorluk Ordusu'na kahramanca direnmişler. Titus onları çarmıha gererek ödüllendirmiş, biz ise daha merhametli davranıp onları kurşuna dizdik ve sopayla dövdük. Bana kalırsa sadece Almanlar değil, bütün dünya bir şekilde Yahudilerden korkuyordu. Ama von Hess bu korkuyu göremediği için nefretin sebebini de anlayamadı. Artık kimse Hıristiyanlardan korkmuyor. Onlara, vahşi bir hayvana bakar gibi bakıyoruz. Vahşileşirlerse vurulurlar, ama zarar vermedikleri sürece rahat bırakılırlar."

"Ama çok az Hıristiyan kaldı. Sayıları daha çokken ve Hitler yerine İsa'ya taparlarken kimse onlardan korkmuyor muydu?"

"Sanmıyorum. Aynı şekilde değil. Von Hess, onun zamanındaki Hıristiyanların dinlerine karşı istekli olmadıklarını söylüyor. Almanya Hıristiyan değildi, Almanya'ya içten bağlılık dışında bir dini yoktu ve tabi ırkların çoğunluğu Hıristiyan'dı çünkü Hıristiyan olmak Alman karşıtı olmak demekti. Aralarında saldırgan olanlar vardı, Hıristiyanlar Avrupa'nın her yanına dağılmışlardı, hatta Almanya'nın bile, ama çoğunun dine karşı bir istekleri yoktu. Bir Yahudi, Yahudilere karşı daima iyi niyet besler ve Yahudilikte tehditkâr bir unsur yoktur. Ama sadece bir din olmaktan çıkıp bir ırk da olurlarsa, o zaman belki Kan Soyu bir tehdit oluşturabilir. Bazen. Ve belki de Hıristiyanlık çok erken geldi. Belki de çok zordu, demokrasi gibi. Von Hess savaşçı yanıyla, en başta bundan nefret ettiğini yazıyor. Hıristiyanlığın kadınsı bir din olduğunu söylüyor."

"Bu ne demek?"

"Kadın gibi, demek."

"Bir din nasıl kadın gibi olabilir?"

"Erkekleri kadın gibi yaparak."

"Olamaz. Ha, evet –belki Hermann olabilir- evet, anlıyorum. Çünkü kadınlar daha çok erkeğe benziyorlar. Ama çok erken? Yani Hıristiyanlık geri mi gelecek?"

"Öyle demedim. Ama savaşın reddi tekrar gelmek zorunda. Bilinçli bir reddedişten bahsediyorum, bu hazin, gönülsüz açlıktan değil. Savaşın görkemini, iyiliğini ve faydalarını inkâr eden bir adam hakkında yazmaya başladığında bunun kadınsı olduğunu söylerdi, yani kadın gibi."

"Şimdi burada, sizin huzurunuzda olsaydı asilzadeleri, onun kafasını uçururdum."

Şövalye gülümsedi, iç geçirdi. "Von Hess'i özleyeceğim ve resmi bir rezalet için de Nazilerimden birine yardım etmek zorundayım.

Yaşlı bir adamın hayatının son demleri için çok sefil bir durum. Evet, işte. Zamanımız doldu."

Şövalye masasının çekmecesinden mühürlü, gösterişli bir paket çıkardı, özenle yazılmış Almanca yazıyı okudu:

Bavyera, Hohenlinden Şövalyesi Friedrich von Hess'ten İngiltere, Gloucester Şövalyesi asilzadeleri Wilhelm von Hodenlohe'ye, Almanya'ya hac ziyaretine gelmiş olan Alfred, E.W. 10762 numaralı İngiliz eliyle iletilmek üzere.

Alfred pakete baktı, bir şey söylemedi.

"Fotoğraf kitabın içinde," dedi Şövalye. "Fotoğraf klişesini koymadım. Kıracağım. Işığa maruz bırakmazsan o fotoğraf bir yüz yıl daha dayanır, o zamana kadar da biri mutlaka yeni bir klişe yapar. Fotoğrafa dikkat et. Kitap kadar önemli değildir, ama dikkat edilmesi gerekir."

"Ama efendim, kitabı daha sonra paketlemeyecek miydiniz? Şimdiden mi gitmem gerekiyor?"

"Evet. Ayrılık düşünceleriyle son konuşmamızın tadını kaçırmak istemedim."

"Neden geri gelemiyorum? Olanların *yarısını* bile anlayabilmiş değilim daha. Bana ne istersen yap, diyorsunuz."

"Bir noktaya kadar. Ama diğerleri Hermann'ın hapse gireceğini bu gece öğrendiklerinde, artık seninle görüşemem. Hermann'ın neden hapse girdiğini öğrenecekler ve Şövalye olarak ben bu geceden itibaren, adamlarımdan biri, şahsen tanıdığım bir Nazi rezil olduğu için utanç içinde yas tutacağım. Ne kadar deli de olsam, bir İngiliz'le ilgilenmem beklenemez. Seninle ilgilenirsem bu olayda garip şeyler olduğuna dair kesin şüpheler doğar. Anladın mı?"

"Evet, anladım. Ama çok üzücü. Kitabı anlama şansım olmayacak."

"Von Hess diyor ki, bir yarım akıllı bile anlayabilir. Artık kullanılmayan sözcükler varsa içinde ki mutlaka vardır, içeriğe bakarak tahmin yürütebilirsin. Anlayamadığın Almanca sözcüklerde

Hermann sana yardımcı olabilir. Aslına bakarsan, acınacak derecede İngiliz aksanın olmasına rağmen Almancaya oldukça hâkimsin."

"Sizin İngilizceye hâkimiyetiniz kadar olamaz. Ha, sormak istediğim şeyler! Bunu hiç düşünmedim çünkü her şeyin Hermann'la ilgili bir ayarlama olduğunu biliyordum. Şimdi paketi koltuğumun altına alıp öylece çıkabilir miyim? Bu gece Hermann size yalan itirafta bulunacak ama ben gelemeyeceğim."

"Evet. Paketi koltuğuna alıp öylece çıkabilirsin ve bunu söylememem gerek ama istersen bütün köye de gösterebilirsin. Bana kalırsa en iyisi çantana koyup başka bir yere gitmen. Münih olabilir. Hac ziyaretini layıkıyla tamamlaman gerek. Tüm bunları vicdanım rahat olarak yaptım çünkü şu ana kadar tek bildiğim Hermann'ın, Hıristiyan bir kıza tecavüz etmeye kalkan bir oğlana küfrettiği ve kazara öldürdüğüdür. Ama bu geceden sonra o kadar gamsız olmayacağım, sen de bir an önce seyahatine başlar ve burada olacaklardan uzaklaşırsan iyi edersin."

"Şu anda içim hiç rahat değil," dedi Alfred. "Hermann'la vedalaşabilir miyim?"

"Ayrılışınız ne kadar hüzünlü ve göz önünde olursa o kadar iyi. Hermann ağlarsa mükemmel olur. Korkunç hikâyesini anlatmak üzere bana gelmek için hazırlamıştır bile kendini."

Alfred ayakta duruyordu, kıymetli paketi kolunun altındaydı. Dikkatle Şövalye'yi izliyordu; fotografik görüntüsünü zihnine kazımaya çalışıyormuş gibiydi. İç çekip bakışlarını masaya doğru indirdi.

"Gençken," dedi. "Boş zamanlarımda küçük Fred'i Oğlanlar Kreşi'nden alır, Avon'a gezmeye götürürdüm. Bir oyun oynardık: 'Sevdiğimi A ile severim, çünkü adı Alfred. Ondan A ile nefret ederim, çünkü o akılsızdır, aptaldır, arsızdır' ya da buna benzer kötü sözler bulurduk. Sonra sıra ona gelince Fred de bana aynısını yapardı. Alfabeyi baştan sona sayardık böyle. Bazen ona sözcük ezberletmek için Almanca da oynardık bu oyunu."

Alfred başını kaldırıp tekrar Şövalye'ye baktı.

"Sevdiğimi İ ile severim, çünkü o iyidir. Ondan A ile nefret ederim, çünkü *o bir Alman'dır*. Keşke yüzünüzü, saçınızı, sakalınızı, gözlerinizi ezberleyip şu mavi ceketinizi, pelerininizi ve yakanızdaki Swastika'yı unutabilsem! Bize çok büyük zarar verdiniz, çünkü artık en iyi Almanları bile, dünyanın en iyi adamını bile, Alman olduğu için doya doya sevemiyoruz."

"Evet," dedi Şövalye, hafifçe öksürerek. "Bunun içler acısı bir durum olduğuna ben de katılıyorum. Ama beni kafana çok takıyorsun, Alfred. Ben en iyi adam değilim, sadece bazı avantajları olan biriyim. Şanslıyım, bunun hayran olunacak bir tarafı yok. Şansımı sana geçiriyorum ve umarım bu ölümüne sebep olmaz. Haydi, hoşça kal."

Şövalye elini uzattı, Alfred onun elini sıkarken en son bir İngiliz'e bir Alman Şövalyesi'yle eşit davranılmasından bu yana kaç yüz yıl geçtiğini düşündü.

Şövalye yerine oturdu, "Esas duruşa geç, Heinrich'i çağıracağım," dedi.

Alfred esas duruşa geçti, Heinrich gelene kadar Şövalye'nin başının üstündeki boşluğa gözlerini dikti.

"Efendimiz," dedi Heinrich selam vererek.

"Bu adamı dışarı çıkar, Polis Müdürü'ne de kendisini görmek istediğimi söyle."

"Efendimiz," dedi Heinrich.

Alfred'le ikisi selam verdiler ama Alfred İngilizlere has bir özensizlikle yürüyordu, başını çevirip arkasına baktı. Şövalye ona bakmadı. İnce, uzun, yaşlı ellerini masanın üstüne koymuş, parmağındaki yüzüğe dalıp gitmişti.

BÖLÜM SEKİZ

Alfred hac ziyaretinin son gününde, öğleden sonra Southampton'a vardı. Pasaportunun ertesi sabah sekize kadar süresi vardı, sabah sekizde hava alanındaki Nazi ustasına rapor vermek zorundaydı. Akşama kadar Southampton'da oyalandı, Kutsal Topraklara yaptığı seyahati liman işçilerine anlattı, sonra Salisbury yollarına düştü, geçmekte olan bir kamyona selam durdu.

"Nereye?" dedi Alman şoför.

"Bulfort'a. İngiliz lazım mı?

"Nein. Danke schön."

Alfred yürümeye devam etti. Von Hess'in koca kitabının ağırlığı, çantasının sapını omuzlarına bastırıyordu.

Biraz sonra arkasından bir kamyon daha yanaştı. Alfred düşündü: "Bu kamyon Bulfort'a gidiyorsa, Alman kullanıyorsa bile binsem iyi olacak. Ya da her halükârda bineyim ben, hiç değilse Salisbury'e kadar giderim." Kamyonu durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Almanca.

"Bulfort'a gidiyorum, köpoğlu köpek," dedi şoför, temiz bir Whiltshire İngilizcesiyle. "Atla bakalım, Alfred ve benimle Almanca konuşma lütfen."

"Ah, ne şans, Johnny! Seni fark edemedim. Oh, bu çok iyi oldu! Artık uyuyabilirim. Amesbury'de beni uyandırırsın, olur mu?"

"Hac gezini anlatmayacak mısın?" dedi şoförün arkadaşı.

"Ne zaman istersen, ama şimdi," diyerek esnedi Alfred. "Hamburg yolunda çok hastalandım. Hiç uyuyamadım."

Alfred, şoförle genç arkadaşının arasına güzelce yerleşti, değerli çantasını yere, ayağıyla hissedebileceği şekilde koydu; Johnny'nin kamyonu sürmesine engel olmamak için öbür gence doğru kaykıldı ve hemen uykuya daldı. Kamyon gürültüyle, karanlığa gömülmekte olan arazide hızla ilerliyordu. Johnny farları yaktı. Amesbury'e vardıklarında karanlık iyice çökmüştü. Johnny kaburgalarını dürterek Alfred'i uyandırdı.

"Amesbury'e geldik, Alfred. Burada mı ineceksin?"

"Evet, lütfen. Stonehenge'de bazı hayaletlerle randevum var."

Johnny güldü, Alfred'in koca çantasını fırlattı.

"Hitler! Ne var bu çantada Alfred?"

"Kutsal Dağ'ın taşları. İyi geceler, Johnny. İyi geceler, Charles. Görüşürüz."

Kamyon yola devam etti, Alfred ise yüzünü batıya döndü. "Gecenin bu saatinde Stonehenge'e gidiyor olamaz," dedi Charles.

"Gitmez," dedi Johnny. "Yine de, eski yerleri sever, bilirim. Herhalde Amesbury'de birini görecek, sonra da yola yürüyerek devam edecek. Bahse girerim, çantasındaki şey Kutsal Dağ'ın taşları da değil. Alfred ikiyüzlünün tekidir. Ben ondan iki kat daha dindarım ama hacca falan gitmiyorum."

Charles güldü. "Sahte sofuların hacca gitmeleri gerekmez. Alfred'in inancını güçlendirmek istediğini düşünürler."

"Ya, hem de nasıl," dedi Johnny.

Alfred, en büyük iki oğlu Fred'le James ve küçük kardeşi Thomas'la beraber yaşadığı Bulfort'taki evine sabah dörtte vardı. Çantası epey hafiflemişti. Oğullarıyla paylaştığı odasına sessizce girdi, postallarını ve ceketini çıkarıp uzandı. Fred daracık yatağın gıcırtısına uyandı.

"Baba, sen misin?"

"Evet, oğlum. Jim'i uyandırma."

"Rapor vermeye geç kalacaksın diye korkuyordum," dedi Fred fısıldayarak. "Akşama kadar ha geldi ha gelecek diye bekleyip durduk. Jim seni çok merak etti. Uyandırayım da haber vereyim. Herhalde kâbus görüyordur."

"Saçmalama," dedi Alfred. Ama yine de kalkıp küçük oğlunun yatağına gitti. "Bak kim geldi, Jim," dedi oğlunun omzunu sarsarak.

Jim uyandı, karanlıkta, duygularını hiç saklamadan babasına sarılırken kulağına da hızlıca bir yumruk atmayı başardı.

"Canını almasın senin!" dedi Alfred. "Haydi, uyu artık." Jim'i öptü, yatağına geri döndü.

"Neden bu kadar geç kaldın, baba?" dedi Fred.

"Bir ara anlatırım. Şimdi olmaz. Uyumana bak, Fred. Üç saatten az kaldı uyanmamıza."

Alfred ertesi gün aklını veremeden işlerini yaptı. Otomatik hareketlerle çalışıyor ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Von Hess'in kitabını siperin iç odasına koyup doğruca eve gitmeyi planlamıştı ama gizli yerine vardığında her şeyin olduğu gibi durduğunu, ölü askerlerin her zamanki savunma pozisyonunu aldığını, tünelin arka tarafındaki kireç ve çakmaktaşı parçalarının aynı yerde durduklarını görünce, yıllar önce Tom'la beraber getirip üstünde dinlendikleri eski çuvallara oturup fenerin ışığında biraz kitap okuma isteğine karşı koyamadı. Fenerin ışığı iyice zayıflayana kadar okumuş ve korkunç bir baş ağrısıyla kendine gelmişti. Genel kullanım için mum getirmeye karar verdi. Siperin iki yanı da açık olunca cereyan yapıyordu ama iç odada oturup okuyabilirdi; orada mum eriyip akmazdı ve menteşeli tahta kapıyı hava gelsin diye açık bırakabilirdi. Kitabı bırakıp tünelde emekleyerek ilerledi, tünelin eski bir taş parçasıyla son bulan yerinde durdu. Bulfort'a doğru geri çıkarken tökezledi; dizlerinde derman kalmamıştı, kafası karışık ve bir o kadar da güzellikle doluydu. Mücevherle dolu mağaralar gibi, von Hess'in hâlâ yanması mümkün olan küçük

ışığıyla dehlizlere olan merakı yavaşça ortaya çıkıyordu. İki üç kilometre boyunca yürüyüp bir delikten sürünerek geçerken, kayıp medeniyetlerle ve karmaşık insanoğlunun düşünce mekanizmasıyla karşılaşırken, sevdiği asıl işi olmasına rağmen bugün makine düzeneklerini içinden gelerek nasıl düşünebilirdi?

İngiliz teknisyenlerin yemek vakti gelince daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Yemek bitmiş, adamlar aylak aylak dolaşıyor, megafondan verilen haberleri dinler gibi yapıyor, mesainin başladığını haber verecek olan düdüğü bekliyorlardı. Alfred adında bir adam kalabalıktan ayrı bir yerde, herkesin haberlerden daha ilginç bulduğu hac gezisini anlatıyordu.

"Alfred," dedi adamlardan biri. "Senin kadın, Ethel, bebeğini doğurmuş ama kızmış. Üç haftalık olmuş."

"Ah, ben onu unutmuşum. İnsan her zaman şanslı olacak değil, elbette. Teşekkür ederim, Henry. Sen oğlunu almadın mı daha?"

"Hayır. Altı hafta daha Margaret'te kalacak."

Alfred başka bir şey söylemedi ama düşüncelere daldı, etrafındakilere karşı tepkisizleşti.

İşini bitirdikten ve evde Thomas, Fred ve Jim'le beraber akşam yemeğini yedikten sonra ceketini tekrar giydi. Yemekte kısa kollu gömleğiyle rahat etmişti.

"Dışarı çıkmasan baba?" diye sızlandı Jim. "Bize hiçbir şey anlatmadın daha."

Fred bir şey demedi. O sabırlı bir çocuktu, leylek gibi uzun boyluydu; babasına benzemezdi ve çukuruna kaçmış zekâ fışkıran mavi gözleri vardı.

"Çıkıyorum," dedi Alfred. "Hayatımın sonuna kadar burada olacağım, Jim. Hikâyelerimi o kadar çok dinleyeceksin ki, sıkıntı gelecek."

"Hayatının sonuna kadar burada kalacaksan, bu akşam da kalabilirsin," dedi Thomas. "Nereye gidiyorsun?"

"Kadınlar Bölgesi'ne."

"Ha, peki." Thomas alınmıştı. "Bebeğin kız olduğunu söylemediler mi sana?"

"Evet, üç haftalıkmış," diye tersledi onu Alfred. "İstediğim zaman gidip Ethel'i görebilirim, değil mi?"

"Tabii, tabii," dedi Thomas sakince. "Sana engel olan yok."

Alfred homurdanarak çıktı. Kadınlar Bölgesi kasabanın kuzey ucunda, yaklaşık bir buçuk kilometre karelik bir alanı kaplayan kocaman bir kafesti. Kadınlar buradan izinsiz çıkamazlardı ve o izin de pek nadir verilirdi. İçeride hastane ve birbirlerini yaraladıklarında ya da tam bir tevazu göstermeyi başaramadıklarında gönderildikleri bir ıslahevi vardı. Yemek istihkakları günlük veriliyordu ve günde bir kez, hamileliğinin son evresinde olmayan ya da hasta olmayan bütün kadın ve genç kızlar, canından bezmiş bir erkek eğitmen eşliğinde hafif, kadınlara uygun fiziksel egzersizler yaparlardı. Bunun dışında canları ne isterse yapabilirlerdi ama küçük çocukları beslemekten, yemek istihkaklarını pişirmekten ve dalaşmaktan başka yapacak işleri yoktu. Ayda bir kez bu kafesten dışarı çıkartılıp kiliseye götürülürlerdi. Sadece o zaman erkekler gibi sokaklarda yürümelerine izin verilirdi. Kadınlar bu ayrıcalıktan hiç hazzetmezlerdi çünkü dini tören onları hep ağlatır, üzerdi. Kızları ve minik oğullarıyla ikişerli üçerli küçük gruplar halinde yaşamaktan daha mutluydular. Her grup küçük ahşap evlerde oturuyordu. Özgürce hareket edebilen Hıristiyan kadınlarının varlığından habersizlerdi çünkü hiç Hıristiyan görmemişlerdi. Hıristiyan diye korkunç bir şey olduğunu ve içlerindeki erkek canavarlara itaat etmek zorunda olmadıklarını yarım yamalak biliyorlardı, ama Hıristiyan günahkârları onlardan uzak tutuyorlardı. Hıristiyanlar, hiçbir köy ya da kasabada, Kadınlar Bölgesi'nin girişindeki nöbetçilere beş yüz metreden fazla yaklaşamazlardı. Diğer erkekler ise on altı yaşından büyük oldukları sürece, istedikleri zaman içeri girmekte serbestti. Irkın zayıflamasına yol açan enseste mani olmak için belli ev ya da evler, babalar tarafından oğullara yasaklanmıştı. Yasak algısı

o kadar güçlüydü ki, oğullar kafesin o bölümünü tümden yok sayarlardı. Kadınların hiçbiri sıra dışı hayatlar sürdüklerini düşünmez; can sıkıntısı, mahkûmiyet ya da aşağılanma gibi duyguları tarladaki bir inekten daha fazla algılayamazlardı. Fiziksel acı, çocuklarını kaybetme, kız doğurmanın utancı ve kilisede daima içlerini kaplayan o tuhaf kitlesel yas duygusunun dışında acıklı bir şeyin bilincine varamayacak kadar aptallardı.

Alfred kızların oyun parkına gitti. Ergenlik çağına gelen bütün kadınlara hâkim olan o durgunluk henüz üstlerine çökmemişti; küçük çocuklar köpek yavruları gibi oynaşıyorlardı. Oynadıkları belli bir oyun yoktu –onlara oyun öğretecek kimse de yoktu- sadece birbirlerini kovalıyor, kavga ediyor, düşüp kalkıyorlardı. Yoluna çıktıklarında Alfred onları ayağıyla ya da eliyle yavaşça kenara itiyordu.

Kadını Ethel'in, Henry adında bir adama ait olan kardeşi Margaret'le birlikte oturduğu evine gitti. Doğruca oturma odasına girdi. Henry de, Margaret de evde yoktu. Belki de kadın yatak odalarından birindeydi. Ethel oradaydı; durgun, mutsuz ve kötü görünüyordu. Yeni doğan bebek ortalarda yoktu. Ethel, Alfred'i görünce halsizce ayağa kalktı, önünde eğildi, yatak odasına yöneldi. Alfred konuşmadan o konuşamazdı.

"Otur şuraya Ethel," dedi Alfred. "İstemiyorum."

Kadın ağlamaya başladı.

"Çok utanıyorum, sahip," dedi. Bir kadının olabileceği kadar mutsuzdu. Ona bir kız çocuk doğurarak Alfred'i küstürmüştü. Ethel'in ceketinin kolundaki, bir adamın mülkiyetinde olduğunu gösteren beyaz kolluğu çıkaracaktı Alfred. Böylece başka bir erkek alabilirdi onu. Alfred ona asla kabalık etmemiş, vurmamış, onu dövmemiş, tokat bile atmamıştı. Ethel çok daha kötü durumda olabilirdi. Hatta Nazilerin gittiği büyük eve gidebilir ve bu da çocuk doğurmaktan uzun süre muaf olmak anlamına da gelirdi; Almanlar ırksal felaketlerin nasıl engelleneceğini öğrettikleri için bu olasılık kadınları hiç mutlu etmezdi. Kadınların milli duyguları yoktu, bütün erkekler

aynı derecede efendileriydi ama Nazilerin ve Almanların fiziksel olarak zorbalığa kendi erkeklerinden daha meyilli olmalarını anlayamıyorlardı. Ethel, Nazi evine gönderilmemek için ölene kadar Alfred'e, seve seve her yıl bir çocuk doğurabilirdi ama bunları, zayıflığını ve belinin çekilmesini hissettiği gibi belli belirsiz, anlayışı kıt bir şekilde hissetti. Perişan durumdaydı, hastaydı ama bunu ancak bir hayvanın anlayabileceği kadar anlıyordu.

Onun titrediğini, ağlamaya başladığım görünce, "Otur, Ethel," dedi Alfred. "Daha iyileşmedin."

Ethel oturdu. Alfred ona baktı, fotoğraftaki Alman kızı düşündü.

"Gücünü toplayana kadar seni rahat bırakacağım," dedi. Ethel'den çok kendi kendine konuşur gibiydi.

"Çok mahcubum, sahip," diye hıçkırdı Ethel.

"Senin utancın değil bu," dedi Alfred. "İkimizin."

Ethel bunu anlamaya bile çalışmadı ama biraz daha mutluydu. Alfred henüz kolluğuna dokunmamıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Alfred, "Kızım nerede, kadın?" diye sordu.

Ethel bakakaldı. Kutsal erkek çocuğuyla göğsü kabaran babalar gibi konuşmuştu Alfred ve bu sözleri bir kız için sarf etmişti!

"Evet, nerede? Boğup atmadın umarım?"

"Hayır, sahip. Yatak odasında uyuyor."

"Git getir."

"Siz... Siz onu görmek mi istiyorsunuz, sahip?"

"Ethel, hemen gidip getirmezsen kafana bir tane indireceğim şimdi. Ben getirirsem bir tarafını kırabilirim."

Ethel kendini onun önüne atıp ellerini kenetledi.

"Ah, sahip, ben rezil bir kadınım ama iki oğlan doğurdum. Kıza bir şey yapmayın, ona zarar vermeyin!"

"Yanında kalsın istiyorsun, ha? Bebeğe bir şey yapmayacağım. Sadece görmek istiyorum."

Son derece şaşırmış ama itaatkâr olan Ethel bebeği getirmeye gitti. Oturma odasının kapısında, kundaktaki bebeği kucağında, bir an tereddüde kapıldı.

"Buraya getir," dedi Alfred.

Ethel biraz daha yaklaştı.

"Kucağıma ver."

"Ah, n'olur, sahip..."

"Ona zarar vermeyeceğim. Tamam, işte böyle. Böyle mi tutuluyor? Ne kadar da uslu. Güçlü bir bebek mi?"

Ethel, yavruları elinden alınan bir dişi köpek gibi, gözlerinde son derece endişeli bir bakışla duraksadı.

"Evet, sahip. Biz kıza göre epey güçlü. Lütfen, artık alabilir miyim?"

"Hayır, otur. Kucağımda çok rahat."

Ethel oturdu. Endişesi hafiflemeye başlamıştı. Alfred'in davranışları anlaşılır gibi değildi ama sonunda onun çocuğa zarar vermeyeceğini anlamıştı. Alfred kucağında yeni doğmuş çirkin şeyle beraber oturdu, tuhaf şeyler düşünüyordu. Bebeğin koyu kahverengi saçları vardı, ama bu saçlar elbette dökülecek, yenileri çıkacaktı. Biraz büyüyünce gerçek saçlarına kavuşacak, sonra bu saçlar tıraş edilecek ve Ethel'in çirkin kafası gibi hep tıraşlı olacaktı. Kadınların öğrenmesine izin verilen tek beceri buydu: birbirlerinin kafalarını tıraş makinesiyle tıraş etmek. Çünkü hiçbir erkek bu aşağılayıcı işi üstüne almayacaktı. Ama bu işin gözetim altında yapılması gerekiyordu ve kadınların jilet bulundurmaları yasaktı. Bu jiletleri kavga sırasında kullanabilirlerdi. Alfred'in aklından şunlar geçiyordu: Bu bebeği Ethel'den ve diğer kadınlardan ayırsam, hiçbir erkekle ya da oğlanla karşılaşmasına izin vermeden kendim büyütsem, bana saygı duyduğundan çok kendisine saygı duymayı öğretsem, onu gerçek bir kadına dönüştürebilirim. Son derece

tuhaf bir düşünce. Hatta belki o Nazi kızı gibi güzel ama güzel olmanın da ötesinde bir şey. Yeni bir insan türü yaratabilirim, daha önce hiç var olmamış bir tür. Beni sevebilir. Ben de onu sevebilirim. Yoksa genetik yoluyla Ethel'e mi benzer? Hayır, çünkü Jim ve Robert, Ethel gibi ağır ve aptal değil. Hasar anne rahminde olmuyor. Ethel bebeğini karnındayken aşağılayamaz çünkü cinsiyetini bilmiyor. Bu minik şey bir kadına dönüşebilir ama büyüyünce tıpkı Ethel gibi olacak.

"Ethel," dedi Alfred. "Bu çocuğu alsam, ben büyütsem ve senden çok daha farklı bir şeye dönüştürsem?"

Ethel'in bu sözlerden anladığı tek şey, Alfred'in anlaşılması imkânsız olan erkek mantığıyla, kızı ondan almakla tehdit ettiğiydi.

"Hayır, sahip, hayır," diye ağladı. "Ben rezil bir kadınım ama ahlaksız değilim. Yemin ederim, o sadece bir kız çocuğu. Değersiz olsun varsın, ben bakarım ona."

"Senden daha değersiz değil," dedi Alfred sertçe ve elbette aptalca. Ama üzülmüştü. Kucağındaki bebeğinin minik bedeninin ağırlığını, uysallığını (mışıl mışıl uyuyordu) duyması ve ona, onun cinsindekilerin tümünden farklı bir hayat vermek için tuhaf bir şekilde can atması, Alfred'in kızıyla bir olduğunu, birbirlerine ait olduklarını -Ethel bir yabancıyken- hissetmesine sebep olmuştu.

"Elbette sahip, benden daha değersiz değil," dedi Ethel, ezik bir tavırla özür dileyerek. "Hepimiz değersiziz."

"Evet, aslında onu alamam," dedi Alfred üzüntüyle.

Sessizce, kaba saba ahşap sandalyede kımıldamadan oturdu, kollarını hareket ettirip bebeği uyandırmak istemiyordu. Aile hayatını düşünüyordu. Eski zamanlarda şu anki gibi, kucağında bu minik şeyle oturabilirdi.

"Adını koydun mu?"

"Edith, sahip."

Fred, Jim ve Robert'la beraber küçük Edith ve Ethel'le birlikte, Hıristiyanlar gibi oturma odasında oturabilirlerdi. Alfred bunu hayal edemedi. Şu anda bile, bebeği kucağına almaktan hoşlanmış olmasına rağmen, Ethel'le aynı odada bu kadar uzun süre oturmaktan rahatsız olmuştu. Bir erkek köpeğiyle istediği kadar oturabilirdi ama bir kadınla, doğal ihtiyaçları karşılamanın dışında birlikte vakit geçiremezdi. Oğlanlar onu tanıyacak kadar büyüdüğü ve onu dikkate almaya başladıkları zaman Alfred onlarla oynamak için ya dışarı çıkar ya da Ethel'i dışarı gönderirdi. Bir kadının oğullarıyla geçireceği kısacık saatleri çalmanın nasıl bir haksızlık olduğunu hiç düşünmemişti. Kadınların erkekleri neden huzursuz ettiklerini merak ediyordu. Bir köpekten daha fazla eleştiride bulunmuyorlardı. Erkek konuşmadan asla konuşmazlardı. Ama yine de insan dayanamıyordu; ya dışarı çıkmak ya da erkek arkadaşlarının yanına dönmek istiyordu. "Hepimiz rezil insanlarız," diye düşündü. "Bunu bilmiyoruz ama en azından Şövalye biliyor; ben de biliyorum. Ama hepimiz, kadınlar yaşasın diye tasarlanmış bu aşağılık, bu rezil yapıdan utanç duyuyoruz. Sırf görünüşleri ve davranışlarıyla bile haykırarak bizi eleştiriyorlar ve buna dayanamıyoruz. Belki erkekler kaçıp uzaklaşma isteği duymaksızın o Nazi kızıyla oturmuşlardı. Ama o bile sadece bir şablondu, kadınların kendileri değildi. Biraz büyüyünce Edith'le vakit geçirebilirim. Oğlanlarla oynadığım gibi onunla da oynarım. O zaman Ethel onu o kadar aşağılamaz, böylece o da kendini o kadar aşağılamaz ve farklı yetişmiş olur. *Farklı.* Kadınlar Bölgesi'ne uymayan. Kafese sığmayan. Tanrım, keşke kadınları hiç düşünmek zorunda olmasaydım! Onun için hiçbir şey yapamam; onunla vakit geçirirsem, bu onu sadece mutsuz edecek. Onu böyle kucağıma almamın bir önemi yok çünkü hiç hatırlamayacak. Oğlanlar için de aynı şey geçerli. Kadınlar onları sadece unutabilecekleri kadar küçük oldukları sürece sevebilirler. Edith'i sevebilirim –Edith'i sevmek. Küçük bir kızı sevebilir miyim? Ne garip! Bilmediği sürece sevebilirim. Ethel'i ise sevemem. Hayır. Kadınları oldukları halleriyle sevmek imkânsız. Ama bu minik henüz hiçbir şey değil.

O sadece Edith, benim çocuğum. Ah, von Wied, Hıristiyanların ateşten gölünde milyon yıl da geçirsen, sana az gelir." Alfred, o Nazi kızı gibi kızların dünya yüzünden silinmesine ve bir erkeğin kendi kızını sevmesinin imkânsız hale gelmesine sebep olan von Wied'i düşününce, farkında olmadan bebeği daha sıkı kucakladı. Edith kıpırdandı, sonra sabırsız bir kedi miyavlaması gibi kızgınlıkla ağlamaya başladı.

"Sahip!" Zayıflığına rağmen Ethel hemen yerinden fırladı.

"Otur!" dedi Alfred sertçe. "Bir şeyi yok. Şimdi susar."

Ama Edith susmadı. Miyavlamaya, minik kollarını güçsüzce savura savura protesto etmeye devam etti. Alfred, Ethel'in oğlanları salladığı gibi onu hafif hafif salladı. Edith ağlamayı sürdürdü.

Ethel sabredebildiği kadar sessizliğini korudu, sonra insanı kahreden bir cesaretle, "Affedin, sahip, ama galiba karnı acıktı," dedi. "Ne zamandır uyuyordu. Birazcık alabilir miyim –kısa bir süre için. Aç kalamıyor."

Alfred bebeği verdi. Ethel onu beslerken odada bir aşağı bir yukarı dolandı durdu. Bu doğal süreci görmeye katlanamıyordu. Aklı karmakarışık olmuştu. Edith'i umursamaması, onun cinsiyetinden nefret etmesi gerekirdi. Sabah bir kızı olduğunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğramış ama bütün gün onu görmek istemişti. Şu anda ise ona duyduğu kadınsı düşkünlük daha da artmıştı çünkü Ethel'in bebek için, onun yapamadığı bir şeyi yapmasına çok öfkelenmişti. Edith tamamen onundu, kimse ona dokunamazdı. Edith'in ne olduğunu artık sadece o biliyordu; Edith değersiz değil, hayal edilemeyecek kadar muhteşem bir şeyin embriyosuydu. Ethel ise ona dokunabilecek bir değildi.

"Sahip," dedi Ethel. "Yine kucağınıza almak ister misiniz?"

Ama Alfred'in hisleri yine değişmişti. Kapkaranlık bir umutsuzluk çökmüştü üstüne ve uzaklaşmak istedi. Parmağını Edith'in avucuna koydu, bebek bu parmağı zayıf ama hissedilir bir baskıyla avuçladı.

"Artık sende kalsın. Ona iyi bak, Ethel."

"Elbette, sahip. Kolluğumu sökmeyecek misiniz?"

"Ne?" diye düşündü Alfred. "Başka bir adam gelip de sürekli Ethel'le birlikte olsun, o da bebeği ihmal etsin diye mi? Asla!"

"Hayır," dedi. "Şikâyetim yok."

"Teşekkür ederim, sahip. Ben değersizim ama yemin ederim, bir sonraki çocuğunuz erkek olacak."

"Olmayacak!" diye tersledi onu Alfred. "Edith üç yaşına gelene kadar çocuk doğurmayacaksın. Oğlan doğunca kızların nasıl itilip kakıldığını, nasıl ihmal edildiğini biliyorum."

"Başka ne olacaktı ki, sahip?" Ethel o kadar afallamıştı ki, onunla tartışmaya bile cüret edebilmişti.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Alfred. "Günün birinde her şey değişecek. Ona iyi bakmazsan, seni öyle bir döverim ki, yerinden kalkamazsın."

"Bakacağım, sahip. Ona... Ona bir oğlan çocuğuymuş gibi özen göstereceğim," dedi Ethel büyük bir cesaretle.

"Pekala," dedi Alfred. "Yakında yine gelirim."

Dışarı çıktı, artık karanlığa gömülmüş bomboş oyun parkından geçip çıkış kapısına yöneldi. Yanan birkaç ışık vardı ama oyun parkından değil, sıra sıra dizilmiş evlerden süzülüyordu bu ışıklar. Küçük bir sokaktan ya da bir meydandan geçerken –evler meydanın etrafını saracak şekilde yapılmıştı- bir Şövalye'nin bir evden çıktığını, karşıya geçip kendisine doğru geldiğini gördü. Ordu Şövalyelerinden biriydi bu. En zinde ve genç kızlar Şövalyelere ayrılır, Şövalye kadını olurlardı. Şövalyeler onlardan sıkılınca İngilizler alabilir ya da Nazi Evlerine gönderilirlerdi. Şövalye kadınları kolluklarında beyaz bir Swastika işareti taşırlardı; İngilizlerin ya da Nazilerin bu kadınlara dokunması yasaktı. Kızların pek azı Şövalyeler meydanına gitmeyi severdi. Çocuk sahibi olamamışlardı ve o ihtişamlı asillerden, sıradan Alman ve İngilizlere nazaran daha çok korkuyorlardı. Maddi ve manevi bir korku içindeydiler çünkü

akşamları beraber yattıkları Şövalyeler, ibadet günüyse eğer, ertesi sabah kilisede onlara bağırabilir, kızabilirdi.

Alfred, Şövalye meydanından geçip kendisine doğru yaklaşmakta olan bu adamı görünce öyle öfkelendi ki, tir tir titremeye başladı; kulakları uğulduyordu. Ona ve Edith'e bunları yapan, iğrenç planını gerçekleştirmesi için von Wied'e yardım eden aşağılık insan, Almanya'dan nefret etmek için bir sebep daha üreten, bir kadım gerçekten sevmeyi düşünmemesinin ve kendi kızını kucağına almayı daha önce aklına getirmeyişinin sorumlusu. Şövalye yaklaştı, Alfred asık suratla onu bekledi. Hatta ona doğru, Şövalye meydanına doğru ilerledi. Kitabı ve İngiltere'de hiç kimseye ondan bahsetmediğini unutmuştu. Yaşlı von Hess'in aptallık ve şiddetin kötülükleri hakkındaki kesin uyarılarını unutmuştu. Zorla güzellik olmayacağına dair inancını bile unutmuştu. Aklından geçen tek şey Şövalye'nin o anda yalnız olduğu, hızlı ve akıllıca davranırsa onu bir güzel dövebileceği, hatta yardım gelmeden önce öldürebileceğiydi. Bastonuna tutunup bekledi. Ama Ordu Şövalyesi ona doğru gelirken Alfred acınacak derecede zayıflatıcı bir etkiyle, bu Şövalye gibi yakasında gümüş Swastikalar parlayan bir ceket giyen, keman çalarken pelerini zarafetle omuzlarından dökülen diğer Şövalye'yi hatırladı. İçten içe acıyla inledi. "Hiç sevmediğim o kıyafetleri bile bana onu hatırlatıyor." Alfred bastonunu yere vurdu. Sanki von Hess arkasında durmuş, en sevimli haliyle, "Alfred, bu kadar sinirlenme," diyordu. Kafası çok meşgul görünen Ordu Şövalyesi aniden başını kaldırdı, yanı başında, Şövalye meydanında dikilmekte olan Alfred'i gördü.

"Ne işin var senin burada?" dedi sertçe. "Yabancı mısın?"

"Hayır, asilzadeleri."

"Çek git," dedi Şövalye ve yoluna devam etti. Alfred'in mutlak itaatinden o kadar emindi ki, peşinden geliyor mu diye dönüp bakmadı bile. Alfred şiddet duygularından arınmış olarak onun peşine düştü, geri dönüşü olmayan bir çılgınlık yapmaktan son anda kurtulduğu için rahatlamıştı. "İşte burası," diye düşündü.

"Kadınlar ve ne kadar çekilmez oldukları hakkında düşünmeye başladığın yer. Leş gibi kokan pis bir bataklığa benziyor. Ve Edith hayatı boyunca burada yaşamak zorunda. Umarım ölür." Ama çıkış kapısından geçip erkeklerin dünyasına girince daha iyi hissetmeye başladı. Bebekle ilgili kişisel duygularının, von Hess'in ona verdiği görevle karşılaştırılınca ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu gördü. Gerçeği önce korumak, sonra da yaymak her şeyden önce gelmeliydi. "Alman düşüncesi, baskı düşüncesi ortadan kalkınca kadınların sorunları da çözülecek. Oraya gittiğimde artık daha dikkatli olmalı ve sağlıklı düşünmeliyim." Hermann'ı düşünerek evin yolunu tuttu.

Eve vardığından on üç yaşındaki Jim çoktan yatmıştı. Teknisyenlik Okulu'nda çok çalışıyor, akşamları yorgun düşüyordu. Thomas dışarıdaydı. Kadınlar Bölgesi'ne hiç gitmemişti daha. Bütün cinsel ve duygusal hayatını erkeklerle yaşamıştı. Bunda utanılacak bir şey yoktu, Alman hükümeti İngilizlerin homoseksüel yaşantısına karşı çıkmıyordu. Böyle bir toplumda mümkün olduğu kadarıyla normal olan Alfred, Thomas'ı hayat tarzı yüzünden hiç suçlamamış, ona hiç imrenmemişti ama şimdi eve gelip de Fred'i mutfakta, tek başına kitap okurken bulunca, Thomas gibi yetişmiş olmayı diledi birden. Kadınlar Bölgesi'nin insanı hasta eden o atmosferinde bulunmak, yeni doğan kızı için endişelenmek, Ordu Şövalyelerine saldırmaya niyetlenmek zorunda kalmazdı o zaman. Önüne gelenle istediğini yapar, geceleri istediği yere giderdi. Ama sonra çalışkan, dikkatli ve sabırlı, zekâsının ardında ne kadar dayanıklı bir karakterinin olduğunu sadece babasının bildiği Fred'e bakınca, Thomas'a imrenmekten vazgeçti.

"Ben dışardayken bir Kızıl Alman gelmedi herhalde?" dedi Alfred otururken.

"Hayır. Bir sigara yak, baba." Fred babasına sigarayı uzattı.

"Nereden buldun bunu?"

"Bir arkadaş verdi."

"Nazi mi?"

"Hayır, İngiliz."

"Kendin iç, oğlum."

"Yo, alsana baba. Sana da alacaktım ama param yetmedi. Thomas yiyecekleri senin gibi idare edemiyor. Sıkıntı çektik. Ama Jim'in beslenmesine hep dikkat ettik. Haydi, iç artık, baba. Benim için fark etmez."

"Teşekkür ederim, Fred. Arada bir tüttürmek iyi geliyor."

"Kızıl Alman derken neyi kast ettin?"

"Kızıl üniformalı bir Alman. Kalıcı Sürgün."

"Hiç görmedim."

"Eh, yakında görürsün. Hermann. Hani bir Nazi vardı, genç bir asker, beş altı yıl önce gelmişti?"

"Hermann'ı hatırlıyorum elbette. Ne yapmış?"

"Aslında hiçbir şey ama yapmış gibi davranacağız, çünkü hiçbir saygın İngiliz'in, bir oğlanın canını alan bir adamla işi olamaz."

"İyi de, ne yapmış?"

"Ha, işin aslı, bir oğlanı öldürdü. En iyisi baştan başlayayım. Kapıyı kapat."

Alfred oğluna Hermann'ı, koro şarkıcısını, von Hess'i, uçakla uçuşunu ve kitabı anlattı. Fred dikkatle dinliyordu. Hiç yorum yapmadı ama arada bir sorular sordu.

Alfred yaşadığı maceraların kısa bir özetini geçip su içmek için ara verince, "Kitabı ne zaman göstereceksin?" diye sordu.

"Yarın Long Barrow çiftliğinin kâhyası Andrew'e gideceğim. Elinden gelirse bana yardım etmekten memnun olacaktır. Hermann'ı işe almasını istiyorum. Hermann'ın o oğlan üzerinden bir anlaşması var. İki İngiliz'in yaptığı işi yapabilir. Biri bana acır da bir zamanlar arkadaşım olan, itibarı elinden alınmış bir Nazi'ye, yaşlı kadınlara ayrılan istihkak kadar yemek yiyerek açlıktan ölmesin diye yardım etmeme izin verirse de, onunla herkesin içinde görüşemeyiz. Onunla

elbette görüşeceğiz. Bunu yarın halletmek zorundayım çünkü Hermann her an gelebilir. Ancak yarından sonraki gece Stonehenge'e gidebiliriz, sen de kitabı görürsün. Yalnız şimdilik sana benim okumam gerekecek; çevirisini yaptıkça peyderpey okuyacağım çünkü sen matbaa harflerini ve Almanca dilbilgisini henüz öğrenmedin. Tembellikten kaçınmam gerekiyor bu konuda. Henüz üzerinde doğru düzgün çalışamadığım bir sürü bilgi var Hıristiyanlar konusunda. Bu konuya ilgi duyuyordum eski masalların ilkel, batıl saçmalıklar olduğunu düşünürdüm hep. Ama artık Hıristiyan efsaneleriyle von Hess'in yazdıklarını karşılaştırabileceğiz. Bir akşam Amesbury'e gidip eski dostum Joseph Black'i görelim. Ailesi çok pis olduğu için onlara "black" dendiğini sanırdım, söylemiştim değil mi? Ama öyle değilmiş, Şövalyelerinki gibi bir soyadıymış meğer. Eskiden hepimizin bir soyadı varmış. Artık sadece Şövalyelerin ve Hıristiyanların var. Hey, Thomas mı şu?"

Alfred bir an duraladı, evden çıkıp yola indi, Hermann'ın gelmiş olabileceğini düşünerek etrafa bakındı.

"Bir şey yok. Adamın biri adres arıyor," dedi geri gelince. "Bundan Thomas'a bahsetmek istemiyorum daha. Almanlara karşı bizim yanımızda olmadığından ya da sağlam bir inançsız olmadığından değil, ama von Hess acele etmememi söyledi. Önce senin her şeyi anlamanı istiyorum. Jim'e tek kelime etme. O da senin ve benim kadar sadık olacaktır mutlaka, ama daha çok küçük ve çok heyecanlı. Ağzından bir şey kaçırabilir. Bu yüzden, şimdilik benden başka kimseye bir şey söyleme ve çok dikkatli ol. Hermann'la da fazla konuşma. Eminim ruh hali bir garip olacaktır."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Orası güvenli bir yer değil, baba," dedi Fred. "Hiç güvenli değil."

"Oradaki o yükseltinin altında bir siper olduğundan haberin var mıydı?"

"Hayır, kimsenin de yoktur herhalde ve hiç de olmayacak. Ama yine de güvenli değil işte. Çünkü biri bulabilir. Ayrıca, Nazilerin Stonehenge ve hayaletlerden korkmasına da bel bağlayamazsın."

"Sen olsan ne yapardın, Fred? Bütün İngiltere'de, Almanların bulamayacağı nereye koyardın kitabı?"

"Bilmiyorum," dedi Fred. "Öyle bir yer yok. Sadece bu işi tesadüflere bırakmamız çok korkunç, onu diyorum."

"Endişe edece bir şey yok," dedi Alfred. "Von Hess kitabı saklayamazdı, bu yüzden biz saklamak zorundayız. Elimizden geleni yaptığımız sürece Tanrı yardımcımız olacaktır."

"Tanrı'ya inanıyor musun ki sen?" dedi Fred şüpheyle.

"Gittikçe inanmaya başlıyorum. Ama Tanrı Alman'dır, şöyledir, böyledir diyemem. Artık yatıyorum. Zaman varken biraz uyuyalım."

BÖLÜM DOKUZ

Long Barrow çiftliğinin kâhyası işini bilen bir adamdı. Ertesi akşam Alfred ona teklifini götürdüğünde, dört iblis çiftlik işinden anlıyorsa, ikisini işe alacağını söyledi.

"Eleman açığımız var, nereye koşacağımı bilemiyorum," dedi. "Şövalye'nin Polis Müdürü'ne şikâyete gittim, Doğu'dan işçi getirileceğini söyledi, orada fazlalık varmış biraz, ama daha gelen kimse olmadı. Birkaç haftayı bulacakmış. Hükümet karar almış, ama hızlı hareket edemiyorlar işte. Bu yüzden, sen o hain Nazi arkadaşını, gelir gelmez bana gönder. Ter atsın da pisliklerinden arınsın biraz. Gençlerin çoğunu Teknisyenlik Okullarına gönderdiler Alfred, şimdi hepsinin açlıktan nefesi kokuyor."

Alfred sürekli şikâyet edilen bu konu yine gündeme gelince üzgün üzgün başını salladı.

"Bana uyar," dedi. "Bu arkadaşımın açlık çekmesini istemem. İri yarı, güçlü kuvvetlidir, yaşlı kadınların yiyecek istihkakıyla yaşayamaz. Öbür elemanlarına da çıtlat istersen, kendisi şu sıralar gözünü karartmış durumda; yaşamakmış, ölmekmiş, umurunda değil ve çok güçlü. Ona sataşacak olurlarsa, can vermeden önce birkaçını mutlaka indirecektir."

"Kimse ona bulaşmaz," dedi Andrew. "Onunla kavga etmekten utanç duyarlar. Medeni insanlar Hıristiyanlara karşı birlik olmalıdır. Olmak istemeyen olursa... eh, o zaman," Andrew küçümser bir tavırla yere tükürdü. "İşe gelince! Bir işi olacak, merak etme."

Üç gün sonra Hermann geldi. Akşam yemeğine eve gelen Alfred onu mutfakta, Fred'le otururken buldu. İkisi de konuşmuyordu. Hermann başını kaldırıp baktı. Hâlâ konuşmuyordu. Kızıl üniformasının içinde çok iri görünüyordu –kızıl pantolonu, kızıl ceketi, kızıl kasketi- ama yaşlı ve hasta gibiydi. Geniş omuzları umutsuzluk içinde çökmüştü, gözlerinin feri kaçmış, ruhsuzlaşmıştı.

"Düşündüğümden daha kötü şeyler yaşamış," diye düşündü Alfred. "Ah, benim zavallı, ahmak Nazim. Başına gelenler hep benim yüzümden."

Elini Hermann'm omzuna koydu.

"Sana iş buldum, Hermann."

Hermann'ın gözlerinde bir pırıltı olmadı. Alfred'in duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Fred babasına çorba koydu, Alfred sessizce çorbasını içti. Tabağını bitirince kalktı.

"Haydi Hermann. Çiftliğe gidiyoruz."

"Bu gece burada kalamaz mı, baba?" dedi Fred.

"Hayır. Onunla aynı evde kalmamız yasak."

Hermann kalktı, tek kelime etmeden Alfred'in peşine düştü. Kafası neredeyse kapının kasasına çarpıyordu. Onun gibi iri yarı bir adam hiç geçmemişti bu kapıdan. Ama devasa biri de değildi. Hitler'den on beş santim kadar uzundu. Kasabadan çıkmış, Long Barrow çiftliğine doğru gidiyorlardı, her zamanki gibi adımları birbirine uymuyordu. Çiftliğe giden sakin yollardan geçerlerken Alfred onu kolundan tuttu.

"Bunları sana yaşattığım için çok üzgünüm, Hermann."

Hermann cevap vermedi.

Ama çiftliğe yaklaştıklarında, "Seninle nasıl görüşeceğiz?" diye sordu alçak sesle.

"Yarın akşam yemekten sonra, hava kararınca yolun sonuna kadar git, biz de oraya geleceğiz. Kitabı sakladığım sipere gideceğiz. Sadece Fred'le ben. Diğerleri bir işler çevirdiğimizi bilirler

ama ne olduğunu anlamazlar. Haydi, topla kendini bakayım. Sen yanlış olduğuna inandığın bir şey yapmadın, von Hess de bize yardım edeceğine inanıyor."

"Düzelirim," dedi Hermann yine alçak sesle. "Çalışırsam iyi olur. Sen gelme artık. Buradan sonrasını kendim hallederim."

Alfred, onun çiftliğin giriş kapısına gidişini, kapıyı açıp girdikten sonra dikkatle kapatışını ve ahırların köşesini dönüp gözden kayboluşunu izledi.

"İtibarsızlaşmanın rengi neden kızıl acaba?" diye merak etti. "Hıristiyan haçları da kızıl, Kalıcı Sürgünlerin kıyafetleri de. Kendilerinin bile bilmediği çok eski sebepler olmalı. Belki bulurum."

Alfred yaz, sonbahar ve kış boyunca, İç Onlu Şövalyesi von Hess'le yaptığı görüşmelerde bunu ve daha pek çok şeyi bulmuştu. O, Fred ve Hermann, üç gecede bir siperin oraya gidiyorlardı. Sonbahar gelince daha erken gidiyorlar ama siper çok soğuk olduğu için uzun saatler geçiremiyorlardı. Üçü de biriktirdikleri her kuruşu muma harcıyordu, kitabı okuyabilen diğerleri kadar Hermann da bu konuda çok gayretliydi. Alfred üçüne birer tabure, Fred de üstüne kitabı ve mumları koydukları küçük katlanır bir masa bulmuştu. Hermann genellikle, fırsatını buldukça çiftlikten aşırıp getirdiği eski çuvalların üstüne uzanıyor, uykuya dalıyordu. Akşama kadar beden işçiliği yaptığı için yorgun düşüyordu; hem öbür ikisi gibi, onu uyanık tutacak kadar yoğun bir ilgisi de yoktu. Bazen Almanca bir sözcük ya da deyimin anlamını sormak ya da ülkesiyle ilgili çok ilginç bir bilgiyi paylaşmak için onu uyandırıyorlardı.

"Uyan bakalım, Hermann. Buna ne diyeceksin? Almanya Şövalyelerinin aslında ne olduklarını biliyor musun?"

"Hitler'in Şövalyeleri."

"Hayır. Çok daha eskiye dayanıyorlarmış. Kâfir Prusyalı Slavları Hıristiyanlığa döndürmeye giden Alman Şövalyeleriymiş bunlar. Ne diyorsun bu işe?"

Ama Hermann düşünemeyecek kadar yorgundu. Alfred'le düşmanların gelebileceği girişin arasında uygun bir yerde uzandığı sürece mutluydu Hermann. Gündüzleri mutsuz oluyordu çünkü çiftlikteki diğer adamlar onu yalnız bıraksalar da, saklamaya bile gerek görmeden onu aşağılıyorlardı ve bazen göründüğü gibi biri, Kızıl üniforma giymiş, kısacası Kızıl bir Kalıcı Sürgün olmadığına inanması çok zor oluyordu. Ama üç gecede bir mutlu oluyordu çünkü arada bir uykusundan uyanıp Alfred'in kahverengi ve Fred'in sarı saçlarını, kitabın üstüne eğilmiş kafalarını görüyor, Alfred'in Almanca ve İngilizce mırıltılarını dinliyordu. Dışarıdan ise, arada sırada esen rüzgârdan başka bir ses gelmiyordu. Çok tedbirli davranıyorlardı. Ayrı ayrı gidiyorlar, her seferinde farklı yerlerde buluşuyorlardı. Ayak izi kalmasın diye, girişten iki yüz metre ötesine kadar postallarını giymiyorlardı. İçlerinden biri bir dikene bastığında, fısıltıyla küfür ediyordu. Buralarda çayır çimenden çok diken vardı sanki. Bazen okuma grubunun bir üyesi zamanında gelemiyordu. Bunun anlamı o kişinin, yasak bölgeye bir Hıristiyan girmiş olması ya da Stonehenge'e birinin fazlaca yaklaşması yüzünden yolunu değiştirip eve dönmek zorunda kalmasıydı. Ama bir felaket yaşanmadı ve soğuğa, bitkinliğe, göz yorgunluğuna -mumlar konusunda çok dikkatli olmaları gerekiyordu- rağmen Alfred, edindiği bilgileri Fred'e tercüme etti. Çok geçmeden Fred kitabın büyük çoğunluğunu kendi için okumaya başlamıştı. Sonra Alfred, Fred onu durdurana kadar Almanca okumaya başladı. Kitap okuyarak, her cümleyi dikkatle irdeleyerek en derin anlamını çıkarmaya çalıştıkları çok güzel bir geceydi. Alfred okuma bittikten sonra biraz dinlenmeleri gerektiğini ve Amesbury Hıristiyan topluluğunun lideri olan yaşlı Joseph Black'le daha çok zaman geçirmeleri gerektiğini söyledi.

"Hayır, bunu yapma," dedi Hermann. "O zaman seni göremem."

Alfred, Hermann'ı Joseph Black'in evine götürmemenin daha uygun olacağını düşünmüştü. Ama Almanya'daki aydınlanmayı

anlattığı Fred'i iki üç kez Joseph'e götürmüştü. Son dört aydır, Alfred'in pek boş vakti olmuyordu. Von Hess'in yazdıklarını anlamaya çalışmaktan arta kalan zamanında arkadaşlarıyla görüşmek, küçük Robert'ı Oğlanlar Kreşi'nde ziyaret etmek, Ethel'i görmeye gitmek, Edith hakkında kara kara düşünmek ve çok sevdiği ikinci oğlu Jim'e zaman ayırmak zorundaydı. İşine gitmesi ve uykuya da zaman ayırması gerekiyordu. Bu yüzden ilginç fakat en güvenilmez bilgilere sahip olan Joseph'i ihmal etmeye başladı. Alfred'in bu Hıristiyan'la tanışıklığı, daha doğrusu arkadaşlığı tamamen tesadüf eseriydi. Bir akşam, Hitler karşıtı gizli bir dernek olan İngiliz Kâfirler Kardeşliği toplantısından dönüyordu. Derneğin İngiltere, İskoçya, İrlanda ve Galler'in her yanında şubeleri vardı. Üyeler haberlerin diğer şubelere yayılması konusunda özgür davranamıyorlardı, bu yüzden liderin, derneğin büyümesi hakkında bir fikri vardı. Alfred iki arkadaşıyla, Amesbury'den en az üç mil uzaktaki bu müfsit kumpastan dönerlerken bir çığlık duydular ve beş yaşlarında donmak üzere olan bir Hıristiyan oğlan çocuğu buldular. Hitler karşıtı hislerle dolu olan diğer iki adamın başka dinlere karşı hoşgörüsü yoktu ve Hıristiyanları aşağılayıp onların bir gübreden bile daha pis yaratıklar olduğunu düşünürlerdi. Alfred'e veledi orada bırakmasını, nasıl olsa ölmeyecek kadar güçlü olduğunu, ailesinin sonunda onu bulacağını ve zaten tüm bunların hiçbir öneminin olmadığını söylediler. Ama Alfred, karşıtlarına bile sirayet eden Hitlerci kan dökme, zalimlik ve zorbalık değerlerine karşı güçlü ve mantıklı bir duruş sergiledi. Çocuğu orada bırakamazdı, iki adamdan ayrılıp oğlanı Amesbury'e taşıdı. Babası Joseph Black sonunda ferahlamış, çok sevinmişti ve bunu göstermekten hiç çekinmedi. En küçük oğlunu aldı, Alfred'e çocuğun bütün gece, hatta ertesi güne kadar buzun altında dayanabileceğini söyledi. Bir yanhş anlaşılma yüzünden çocuğu hep başka yerlerde aramışlardı. Joseph minnettardı, ama bir yandan da uzak ve ulaşılmaz duruyordu. Önemsiz, hatta iğrenç biri olarak görülen Alfred Hıristiyanlara karşı büyük bir ilgi duymaya başlamıştı, ama onları konuşturamadı. Ama oğlan zatürre olduğunda tekrar

geldi ve Joseph onun Alman karşıtı olduğunu, Hitler'in Tanrı olduğuna inanmadığını anladı. O zaman Joseph ona açıldı, dininin derin gizemleri dışında her şeyi anlattı ama Alfred'i uyarmayı da ihmal etmedi: "Son Gün geldiğinde o iğrenç iblis Hitler'e inanıp inanmaman bir şeyi değiştirmeyecek. Tanrı sana bu şeytana inanıp inanmadığını ve inancını kaybedip kaybetmediğini sormayacak, sana İsa'ya inanıp inanmadığını soracak ve yalan söyleyerek bundan sıyrılamayacaksın çünkü Tanrı bütün kalpleri okur." Ama Alfred'in derdi Son Gün değildi, Joseph'in davranışlarının değişmesine çok sevinmişti. Artık hepsi çok gerilerde kalmıştı, karda bulduğu o oğlan on altı yaşında gürbüz bir delikanlı olmuştu; Joseph yaşlanmış, yerleşim yerinin başına geçmişti.

Alfred, Hermann'a dedi ki: "Okumaya bir süre ara vermemiz gerek, eski dostum. Fred'in gözleri ağrıyor, ertesi gün işlerini yapamıyor. Dinlenmemiz şart oldu. Yoldan gitmeyecek olursak bizimle geceleri Amesbury'e kadar yürüyebilirsin."

"Okumaya ne zaman devam edeceksiniz?"

"On beş gün sonra tekrar başlayacağız, oğlanın gözleri iyileşirse daha erken de olabilir. Hermann, kitabı koruyacağım diye buraya tek başına gelmemelisin."

"Ya da Nazi kızına bakmak için," dedi Fred hüzünlü bir sesle.

"Senin kafanı patlatırım, Prusya asilzadesi seni," dedi Hermann. "On yedi yaşında, sakalı bile çıkmamış oğlanlar bana öğüt versin diye terk etmedim ben Almanya'yı. Peki Alfred, on beş gün ara verelim."

"Soğuktan kaskatı kesilip yürüyemeyecek hale gelmektense her gece sıcacık yatağında rahat rahat uyursun."

"Üşümeyi tercih ederim," dedi Hermann.

Böylece Alfred'le oğlu, Joseph'e bir iki kez gizlice ziyarette bulundular, geceleri dikkatlice gidip geldiler. Normal İngilizler olarak itibarlarını kaybetmek istemiyorlardı.

Joseph ahırdan bozma evinde onları hep sevinçle karşıladı, onlar gelince kadınları hemen dışarı gönderdi çünkü kadınlar erkek sohbetini dinleyemezlerdi, o erkeklerden ikisi inançsız da olsa. Joseph'in yaşlı, sağır babası genellikle onlarla kalıyor, yeni yapılmış bir düdüğü cilalıyor ya da yaşlı adamların yaptığı diğer işleri yapıyordu. Oğlanlar ise pek ortalarda görünmüyorlar, tuzaklar kuruyor, tarlalardan sebze aşırıyor, kümesinden kaçmış bir tavuğu tutup getiriyorlardı. Alfred, Joseph Black'e gittiğinde, maaşıyla alabileceğinden çok daha iyi yemekler yiyordu. Hıristiyanlara hükümet tarafından istihkak verilmiyordu ve çalışmaları da yasaktı. Köylerde yaşarlar ya da yasadışı ufak tefek satışlarla hayatta kalmaya çalışırlar ama çoğunlukla oldukça iyi koşullarda yaşarlardı.

Joseph taburesine oturup, dünya ve cennet hakkında dogmatik tarzıyla saatlerce konuşurdu. Yüzünde dindar bir fanatizmle şakacı bir kurnazlığın karışımından oluşan bir ifade belirirdi konuşurken. Pasaklı bir adamdı; yağlanmış, ak düşmüş uzun saçlarını hiç yıkamaz, nadiren tarardı. Dişleri ise sağlıklı ve bembeyazdı; siyah gözleri, Alfred'in gökyüzünde göremediği yıldızları görürdü.

Alfred ona, "Kadınlar neden kafalarını tıraş ederler Joseph?" diye sorardı.

"Sizin kızışmış dişi köpekler gibi kümeslere hapsettiğiniz namahrem kadınlarınız neden kafalarını tıraş ederler, bilmiyorum. Efendimizin kutlu kardeşi Paul'ü yarım yamalak takip etmek mahşer gününde sizi kurtarmayacak çünkü. Bizim kadınlarımız, kutlu Paul'ün şu sözü yüzünden kafalarını tıraş ederler: 'Kadının saçı onun utancıdır, bu yüzden kesilmelidir.' Bu sözün doğruluğu, erkeğin zaferi ve gücünü saçlarından aldığı gerçeğiyle kanıtlanmıştır, tıpkı aslanların kafesine düşen Samson gibi."

"Erkekler saçlarını kesse ya da tıraş etse ne olur?"

"Çocukları olmaz ve nesilleri tükenir."

Alfred, Fred'in genç, vakur yüzüne baktı, gözlerinde belli belirsiz bir pırıltı gördü. İkisi de kadınların kafalarını tıraş etmeleriyle

ilgili gerçeği ve erkeklerin saçları ve sakallarıyla neden gurur duyduklarını biliyordu.

"Kadınlar saçlarını uzatabildikleri kadar uzatırlarsa kısır mı olurlar?" dedi Fred.

"Kadınların kulak hizasından fazla saç uzatmaları yasaktır," diye cevap verdi Joseph. "O bile utanılacak bir şeydir. Kadınlar tüysüz olur. Kafalarında saç çıkmasına izin verilirse, yüzlerinde de tüy çıkması gerekir. Hiç benimki gibi sakalı olan bir kadın gördünüz mü siz? Bazen biraz saç uzatıyorlar, ama sadece lohusayken. Bunlar erkek arasında konuşulmayacak kadar önemsiz konular, hatta kaderi kadınlardan daha kötü olan Hıristiyanlar ve inançsızlar için bile. Çünkü kadınlar ayrılıp dağılmazlar; acısız tek bir parça halindedirler. Kadın hiçtir ve hiç kalacaktır."

"Ama erkekler ateşten gölde sonsuza kadar yanacaklar."

"Değil mi ya, Alfred? O gün geldiğinde hayatta kalan müminlerin ve ölmüş olan Hıristiyanların görkemli mihmandarlarının gözleri önünde iğrenç pislik Hitler ve günahkâr müritlerinin kafasındaki diğer bütün yalancı tanrılar ateş gölüne dökülecekler."

"Joseph, elinden gelse, Almanları şiddet yoluyla devirir miydin?"

"Şiddet yoluyla Yahudiler Efendimizi öldürdü. Şiddet yoluyla biz asiler Yahudilere eziyet edip onları öldürdük. 'Hıristiyanlar, onları affedin, ne yaptıklarını bilmezler,' buyruğunu unuttuk. Şiddet yoluyla Almanlar ve Hitler'in diğer takipçileri bize eziyet etti. Günaha günah, felakete felaket mi ekleyelim?"

"Peki ama," dedi Alfred, "ne yaptıklarını bilmedikleri için Yahudileri affetmeniz gerektiyse, Almanları da affetmeniz gerekmez mi? Sadece Hıristiyanlara eziyet etmek Tanrı'nın oğlunu öldürmek kadar büyük bir suç olamaz."

"Onları affetmek bize düşmez. Onları affetmemiz ve onlara itaat etmemiz söylenmedi. Almanlara eziyet etmedik, onlara şiddet göstermedik. Onları affetmek Tanrı'nın işidir ama affetmeyecektir,"

dedi Joseph sert bir sesle. "Biz kirlendik, onlarsa bize verilen cezanın araçlarıdır. Ama çok hevesli, zalim ve hain araçlar."

"Çok hainlerdi, evet," diye mırıldandı Alfred. "Joseph, Almanlardan önce ne vardı dünyada?"

"Yahudiler ve Hıristiyanlar vardı. Ama önceleri sadece Yahudiler. Dünyanın bütün insanları kutlu Yahudi ırkından türedi. Başka türlüsü olabilir mi zaten?"

"Ama Japonlar sarı, Amerikalılar esmer, biz beyazız," dedi Fred, Joseph'in bozarmış ve kirli tenine baktı.

"Yahudiler ve onların soyları farklı renklerde olabilirler. Senin saçların sarıya çalıyor, Fred. Alfred'inki ise kahverengi. Sen onun oğlu değil misin?"

"Sanırım öyleyim."

"O halde sorun yok. Gözler ve akıl inançsızlıkla kirlenip kararmadıkça sorun yoktur."

"Joseph, Hıristiyanlar okur mu?" dedi Alfred

"Hayır. Okumak ve yazmak kâfir işidir. Gerçekler daima ağızdan ağıza geçmelidir. Tanrı isteklerini bize yazarak mı gönderdi? Son Gün'de Tanrı lanetlendiğinizi küçük notlarla mı haber verecek? Size söyleyecek, en şiddetli gök gürültüsünden bile daha yüksek sesle hem de. İşin gücün alay etmek, Alfred. Buraya neden geldiğini bilmiyorum sanki. Bu yaşlı Hıristiyan'la alay etmeye geldin."

"Joseph, sen de çok iyi biliyorsun ki, buraya seni sevdiğim için geldim. Fred de öyle."

Joseph o şakacı, kurnaz gülüşüyle gülümsedi. "Biliyorum, Alfred. Sen benim çocuğumu kurtardın, çok iyi bir adamsın, lanet olasıca seni. Son Gün geldiğinde bahçedeki en iyi horozmuş gibi öteceğim senin için..." Joseph bir an duraksadı, kafası karışmış gibiydi.

"Ne önemi var? Ben umursamıyorum, Joseph. Haklıysan haklısındır, seni suçlamam."

"Mesele o değil. Kutsal şeylerden söz etmek yerine onlara yakın şeylerden bahsediyorum."

"Aman," dedi Alfred, kendi kendine. "Artık bahçedeki en iyi horozun ne menem bir şey olduğunu hiç öğrenemeyeceğiz. Ama önemli bir şey olduğunu sanmam. Joseph, bu dünyanın dışında ne var?"

"Bu dünya gökyüzü kabuğuyla çevrelenmiş yuvarlak bir toptur. Yıldızlarsa öbür dünyalardır."

"Orada ne var? Hıristiyanlar mı? Almanlar mı?"

"Melekler, ruhlar ve yanan ateşin nazırları."

Joseph duvarın kenarında duran bir kutudan simsiyah, dışı leş gibi olmuş bir şişe çıkardı. Darmadağın odanın içinde biraz aradıktan sonra dört toprak kupa buldu. Şişenin içindekini kupalara doldurdu, birini alıp babasına verdi. Alfred'in anlayamadığı bir şeyler mırıldanan Joseph masaya geldi, göğsünde haç işareti yaptı, kupasını kaldırdı.

"İç bakalım Alfred ve Alfred'in oğlu."

İçtiler. Çok etkili bir şeydi içtikleri, Fred'in başı dönmüştü. Sudan başka bir şey içmemişti o güne kadar. Sık sık bira içen Alfred bile kupasının yarısını ancak içebilmişti.

"Nedir bu?" dedi Alfred. "Çok sertmiş, Joseph."

"Yaban eriği ve yaban balından yapılmış bir şarap ama sertliği, fıçıda bekletilmesinden ileri geliyor. Güzel mi?"

"Çok."

"Dünyanın bütün meyveleri ve bütün yaratıkları insanların kullanması içindir," dedi Joseph. Şarabından bir yudum aldı. "İsa Efendimiz yemeye ve içmeye gelmiştir, dünyanın lezzetli ve kutsal yiyeceklerini öğürerek çıkaran, o pis midesinde tutamayan iğrenç Hitler gibi değildir. Çünkü Hitler o kadar zalimdi ki, ölü hayvanların etleri, tahıl ve meyve şarapları ondan kaçar, ona yakın olmak istemezdi. Kâfirler der ki, insan Tanrı'yı mutlu etmek istiyorsa çok

az et yemeli –ya da hiç yememeli- ve sulu bira içmelidir. Bunlar Tanrı'nın Son Gün'de soracağı sorular değildir."

"Ama Almanlar sarhoş olsalardı çok daha kötü olurlardı, değil mi?" dedi Alfred.

Joseph bir yudum daha içti.

"Hiçbir şey onları daha kötü hale getiremez," dedi. "Hiçbir şey onları daha iyi hale de getiremez. Tanrı'nın inayeti onlara ulaşmıyor. Sen, Alfred, günaha, Efendimiz İsa'ya, Tanrı'nın oğluna inansaydın seni Hıristiyan cemaatine alabilirdim ve Son Gün geldiğinde kurtulmuş olurdun." Joseph masanın karşı tarafından efkârla ona baktı. "Ama hiç umudum yok çünkü aptal değilim. Almanlar ve Japonlara gelince, onlar zaten lanetlendiler. En üst mertebedeki adamları, Führer dedikleri kişi (onları bir yere götürdüğü yok ya...) bütün samimiyetiyle ve tevazu içinde bana gelse, affedilmek, kutsanmak ve kendini İsa'nın kollarına bırakmak istediğini söylese, bunu yapmazdım. Tanrı'nın hükümlerini tersine döndürme gücümüz yoktur."

"Bu sıra dışı bir şey, Joseph. Sen onu aşağılıyorsun, o da seni. Hayır, sıra dışı değil, doğru bir şey."

"Doğru, evet. Onun beni aşağılaması bizim kefaretimizin bir parçası ve Tanrı'nın isteğidir. Benim onu aşağılamam ise, lanetlenmiş olan o iken, acı çekmemize ve günahkâr olmamıza rağmen, Tanrı'nın ümmetinden olmamızdandır."

"Joseph, İsa öldürülmeden önce ne oldu? Dünya nasıl başladı?"

"Tanrı dünyayı Yahudiler yaşasın diye yarattı. Binlerce yıl günahsız yaşadılar. Sonra Kabil, kardeşi Habil'i öldürdü."

"Neden?"

"Çünkü ikisi de Yahudilerin kralı olmak istiyordu. Günah buradaydı, gurur ve gücün günahı... Ve diğer bütün günahlar bundan doğdu ve Yahudiler binlerce yıl günah içinde yaşadılar."

"Daha önce hiç günah yoktu diyorsun, peki günahı nasıl öğrendiler?" dedi Fred. Bu konuyla çok ilgilenmişti.

"Bu bir muamma," dedi Joseph başını iki yana sallayarak.

"Yani dini bir muamma mı? Kâfirlere söyleyemeyeceğin bir şey mi?"

"Hayır. Demek istediğim, bu kimsenin anlayamadığı bir şey. Tanrı o kadar iyiyken neden günah ortaya çıktı? Son Gün geldiğinde bu muamma da anlaşılacak, ama siz anlayamayacaksınız elbette. İşte günah böyle başladı, öldürmekle. İki insan arasındaki şiddetle. Sonra binlerce yıl günah içinde yaşadılar ve onları günahlarından kurtarmak ve dünyayı Habil ile Kabil'den önceki haline döndürmek için İsa doğdu. Ama dünyanın ancak yarısı günahlarından arınmak istiyordu çünkü günah işlemeyi sevmişlerdi. Yahudilerin yarısı günahsız yaşamak istediler, yarısı da günah işlemeye devam etmek. Yahudilerin, onlara katılmak istemeyen yarısı, "Kibirli Öncü" -bu kutsal bir gizem değil, gerçek bir isimdir- dedikleri liderleri vasıtasıyla İsa'yı çarmıha gerdi," dedi Joseph endişeli bakışlarla. "Ama İsa'yı kabul eden ve günahın yok olmasını dileyenlere Hıristiyan dendi. Böylece İkinci Büyük Günah işlendi ve İsa öldürüldü. Hıristiyanlar bu dürüst adamın öldürülmesine çok kızdılar." Joseph bir an duraladı. Gözlerinde ne fanatizmin ne de kurnazlığın pırıltıları vardı. Yüzü sakin, asil bir ifadeye bürünmüştü. Rüyadaydı ve kendisinden daha iyi ama ulaşılmaz bir şey görmüştü. "Eminim Joseph bu Hıristiyanlık meselesini yüzüne gözüne bulaştırmıştır," diye düşündü Alfred. "Eminim. Yüzeysel, cahil, yaşlı bir Hıristiyan ve yine de gerçek İsa'dan bir şeyler hâlâ ona ulaşıyor. Ah, bir Adam vardı."

"Evet," dedi Joseph toparlanarak. "Yahudileri dünyanın öbür ucuna kadar kovaladılar, nereye gitseler, nereye yerleşseler, hayvan tuzaklarını nereye kursalar, Hıristiyanlar peşlerinden gelip onları kovdu, suratlarına tükürdü, öldürdü, onlara işkence etti. Bunları hep İtaatsizlik içinde yaptılar, çünkü onlara Yahudileri affetmeleri söylenmişti. Bu binlerce yıl böyle devam etti. Ve sonra Ceza

geldi. Hıristiyanlar, en az yürekli olan Yahudilerin had safhada pisliğe batmış Alman ya da Japon, biraz daha cesaretli olanlarının da Fransız, İngiliz ya da Rus -artık ne dersen- olmasıyla cezalandırıldı. Ama yılanın ısırığı köpeğinkinden daha zehirli olduğu için, sizin aranızda doğan ve daha cesur olan bu aşağılık Yahudiler bizim baş zalimlerimiz oldular, pek de korkak olmayan Yahudilerin soylarından gelenler –yani siz, Alfred- kuralları çiğnememiz karşısında Almanlar gibi pek akıllı davranmadılar. Son Gün'de seni kurtaracak değil bu."

"Ve bu da bin yıl boyunca aşağılandığınız zamana denk geliyor."

"Evet," dedi Joseph. "Cezanın dolmasına üç yüz beş yıl daha var."

"Ama Hitler'den bu yana 721 yıl geçti."

"Sizin takviminiz yanlış. Üç yüz beş yıl daha var."

"O halde dünya sadece dört bin yıl mı var oldu?"

"Evet. Üçüncü bin yıl en kötü ve en mutsuz geçen dönemdi. İtaatsizliğin yanında, o zamanki Hıristiyanlar korkunç günahlar işliyorlardı, eski Yahudilerin işlediği günahlardan bile daha kötü. Cadılık, büyücülük, putperestlik, nifak almış başını gitmişti, birbirlerini paramparça ediyorlardı."

"Sen muska satıyorsun, değil mi, Joseph?"

"Hayır. Bu kadar cahil olmasan senin bile yapabileceğin bitkisel ilaçlar satarız biz. Büyü gibi işe yaramasının sebebi, kâfirin gerçekten hasta olduğuna inanması, bu yüzden ilacın iyi gelmesidir, aksi halde çatlak bir kafadan çıkmış bütün hastalıkları tedavi edeceğine inancı olurdu. Bunu anlayamazsın ama kâfir hastalıklarının yarısı Tanrı'dan uzaklaştırıldığın için perişan olman ve günahların yüzünden ortaya çıkar. Hıristiyan tedavisinde inancın kendine has bir gücü vardır; öyle ki bazıları bizi aşağılamaktan vazgeçer, üzüntüyle yönlendirilir, sağlam bir inançla daha iyi birisi olmamızı sağlar. Ama Tanrı, 'Hıristiyan ilaçlarına inandın mı?'

diye sormayacak, 'Sadece patates mi kaynattın yoksa tavşan da yedin mi?' diye soracak."

"Hıristiyanların putperestliği neydi?" dedi Alfred.

"Resimlere, Hitlerciler gibi değersiz putlara taparlardı. İnanması çok zor," dedi Joseph dalgın dalgın. "Putların karşısında göbeklerinin üstünde sürünecek kadar aşağı seviyelere düşmeleri inanılacak gibi değil. Ama yapmışlar."

"Hünerleri neydi peki?"

"O daha da kötü. Çünkü sadece taklit. Seni Hıristiyanlığa alabileceğimi söylersem, Alfred, bunu Amesbury Yerleşkesi'nde sadece ben yapabilirim demek istemiyorum. Yerleşkenin başıyım çünkü uygulamalı konularda son sözü söyleyecek birinin olması gerek. Ama çocukluk çağını geçmiş olan ve zavallı genç William Whibblefuss gibi bedensel engeli olmayan herkes gizemleri anabilir ve seni aramıza kabul edebilir. Güç, İsa'nın gücüdür ve hiçbir insan diğerinden daha kutsal değildir. Almanların kendilerini İngilizlerden daha kutsal saymaları ve Şövalyelerin kibirli bir şekilde, sıradan Nazilerden farklı bir hamurdan yoğrulduklarını iddia etmeleri kâfirliktir. Ama binlerce yıllık Yanılgı'da bazı Hıristiyanlar gizemli konularda daha çok öne çıkmış ve 'Sadece bizim gücümüz geçerlidir, İsa Efendimiz sadece bizim vasıtamızla sizi bulabilir,' deme cüretini bile göstermişlerdir. Hıristiyanlar arasındaki kardeşlik ve sevgiyi bitiren bu yanılgı, aralarındaki en kanlı ve en vahşi kavgalara sebep olmuştur."

"Yani Yahudileri öldürdükleri gibi birbirlerini de öldürdüler, öyle mi?"

"Bin yıllık Yanılgı döneminde, evet. O zamandan sonra hiçbir Hıristiyan bir diğerini öldürmedi."

"Kişisel kavgalarda da mı?"

"Biz asla kavga etmeyiz," dedi Joseph.

"Peki nasıl başarıyorsunuz bunu?"

"Hiç kavga etmeyiz çünkü birbirimizi severiz. Sen Alfred, Fred'le anlaşmazlığa düştüğünde kavga mı edersin? Tartışırsınız, sonunda anlaşırsınız ya da konuyu olduğu haliyle bırakır, her biriniz kendi düşüncenizle yola devam edersiniz. Kediler gibi birbirinize atlamaz, birbirinizin gözünü çıkarmazsınız. Bütün Hıristiyanlar baba ile oğul gibidir, kardeş gibidir çünkü; Ceza çekiyor olsalar da arındırıldılar, Yanılgı içinde değiller ve artık birbirlerine öfkelenmiyorlar diye cezaları hafifleyecek değil. Öldürmek, tıpkı okuyup yazmak gibi kâfirlere göre bir iştir ve eskiden Hıristiyan âdetleri olan şeyler bugün bizim utancımızdır."

"Tanıdığım yaşlı bir Alman'ı getirebilseydim keşke buraya," dedi Alfred. "Birçok ortak yanınız var."

"Mümkün değil," dedi Joseph. Üstüne alınmamıştı ama acımasızdı. "Almanya'da tanıştığın bir Hıristiyan değilse elbette. Ama o zaman da ona Alman dememen gerekirdi."

"Hayır, gerçek bir Alman o. Ama Almanya'da doğup büyümüş bir Hıristiyan'la tanışsaydın, Amesbury'dekiler kadar kardeşin sayar mıydın onu?"

"Elbette. Haç takan herkes benim kardeşimdir ve o İngilizce ya da ben Almanca konuşana kadar, ikimizin de bildiği kutsal sözleri sevgiyle paylaşırız."

"O sözler ikinizin de bildiği bir dilde mi?"

"Evet."

"Biz biliyor muyuz bu dili?"

"Tanrı saklasın! O Mesih'in kendi dilidir. Kutsal sözleri Hıristiyanlardan başka kimse bilmez."

"Birkaçını söylesene," dedi Alfred çekinerek.

"Hayır. O sözleri kâfirlerin önünde söylemek dine hakarettir."

"Özür dilerim, Joseph. Kırıcı olmak istememiştim. Peki dilinizin geri kalanına ne oldu? Neden birkaç sözcük kaldı?"

"Unutuldu," dedi Joseph üzüntüyle. "Büyük günahımız yüzünden İsa'nın kutlu dili unutuldu. Son Gün gelip bizi aydınlatana kadar da hatırlayamayacağız. O zaman şimdi kullandığımız bu kâfir dilleri kadınlar gibi yok olacak ve birbirimizi Tanrı'nın diliyle selamlayıp O'nun diliyle dua edeceğiz. Ah!" diye bağırdı Joseph. Coşkuyla kendinden geçmişti. "Ah, ölüm, nerede zehrin; ah, makber, nerede zaferin? İşte o zaman *Laus Deo*'yu ve daha pek çok şarkıyı söyleyeceğiz. Şey..." Dine hakaret ettiğini fark edince hafifçe öksürdü.

Alfred hemen başka bir konuya geçti.

"Joseph, İsa'nın annesi de mi yok oldu?"

"Bin altı yüz elli yıl önce yok oldu. Kadınlar," dedi Joseph sertçe. "Kuş yuvasından farksızdır. Kuş yuvası ne işe yarar ki? Kim değer verir? Kim korur? Kuşların kendileri bile önemsemez. Meryem hakkında, kutsal bir yumurta üstünde kuluçkaya yattığından başka ne denebilir? Meryem cennette yalnız olabilir mi? Öyle ise eğer, diğer bütün kadınların da oraya gitmiş olması gerekir."

"Evet, anlıyorum. Kuş yuvası demekle neyi kast ettin? Çocuğun meydana gelişinde hiçbir katkıları yok mu?"

"Yok. Erkek ya da dişi, bütün çocuklar erkeğin tohumlarıyla vücut bulur. Kadın ise doğacak olgunluğa erene kadar çocuğu içinde besler."

Alfred çok ilgilenmişti çünkü von Hess bu çok eski biyolojik yanılgının, kadınlara dayatılan davranış kalıplarının bir sonucu olduğunu söylemişti.

"Buna inanmayız biz," dedi. "Hitler'e inanıp inanmamakla bir ilgisi yok bunun. Anne çocuğun oluşumunda katkı sağlar."

"Asla sağlamaz," dedi Joseph. "Yanılıyorsun, ama neden yanılmayasın ki? Çocuk erkek olacaksa başlangıç anında babanın ruhunu alır, kız olacaksa ruhu yoktur; diğer kadınlar, hatta Meryem gibi bir hiç olarak doğar. Hıristiyan ailelerde en büyük kızlarımıza Mer-

yem adını koyarız onu anmak için, ama hiçbiri de diğer kadınlardan daha üstün olduğunu düşünecek kadar küstah değildir."

"Oğlanlardan bazıları neden büyüyünce annelerine benzerler?"

"Çünkü annelerinin verdikleri yiyecekler onların fiziksel görünüşlerini etkiler."

"Anladım."

Tartışmayı başlatan tarafın ülkesine hücuma geçen Joseph, "Madem kadınların çocukların meydana gelmesinde katkısı olduğuna inanıyorsunuz, o halde neden onlara o kadar kötü davranıyorsunuz?" diye sordu. "Onları kafeslere kapatıp oğullarını çalıyorsunuz. Bu bir erkeğin kadına yapabileceği en büyük zulümdür."

"Bana kalırsa bu yanlış, Joseph. Sizin hiçlerinize bizden daha iyi davrandığınızı görüyorum. Kadınları dışarı göndermeden önce onların gülüştüklerini ve seninle konuştuklarını gördüm. Sadece küçük kızlar da değil. Bizim yetişkin kadınlarımız asla gülmezler."

"Biz kadınlarımıza iyi ve sevilen köpekler gibi davranırız. Onları severiz, bizimle oynaşırlar ve bizimleyken mutludurlar. Yiyeceğimiz varsa, biz tokken onlar asla aç kalmazlar. Bize itaat eder, bizi severler. Karşı gelmedikleri sürece onlara asla el kaldırmayız ve bütün saygılı ve güvenilir köpekler gibi, çalışmadıkları zamanlarda istedikleri yere gidip gelmekte özgürdürler. Onlara bakmamızın karşılığında ot toplarlar, ilaçlarımızı ve şarabımızı yaparlar, odun toplayıp yemek pişirirler, hatta çok zeki olan birkaç tanesi düdük yapımı için ahşabın hazırlığını bile yapar. Ama sizin kadınlarınız yetersiz, zayıf ve yarım akıllı yavru köpekler gibidir."

"Bizim kadınlarımızla hiç karşılaşmadın, değil mi Joseph?"

"Bulfort'ta tarladan tarlaya sürülen sığırlar gibi kâfir tapınaklarınıza götürülen kadınları görmüştüm. Hiçbir şey yapamayacaklarını ve mutlu olmadıklarını anlamıştım. Kadınlara Hıristiyan yöntemleriyle yaklaşmak en doğrusudur. Bu böyledir ve Tanrımızın kardeşi Aziz Paul, hatta binlerce yıl Yanılgı içinde yaşamış Hıristiyanlar bile bundan ayrılmamışlardır."

"Öyle mi?"

"Asla."

"Bu çok ilginç."

"Neden, Alfred? Yanılgı ve İtaatsizlik erkekler arasında hasıl olmuştu. Böyle konular Tanrı'ya değil, sadece sahibine karşı günah işleyen bir köpek gibi olan kadınlar için çok karmaşıktır. O halde, Yanılgı onların hatası olmadığına göre, neden bu yüzden cezalandırılsınlar ki? Tanrı bu kadar adaletsiz olamaz."

"Peki, bizim kadınlarımız, hataları olmayan şeyler yüzünden neden ceza çekiyorlar?"

Joseph ilk kez şaşırdı. "Kötü yürekli bir sahibi olan köpeğin çektiği kadar acı çekiyorlar ama köpeklere eziyet eden, döven, aç bırakan kişinin Tanrı olduğunu söyleyemezsin. Bunu yapan erkektir. Kadınlarınız eziyet çekiyor çünkü hepiniz pis kâfirlersiniz, ama onların acılarının bir sonu var. Ölümleriyle sona eriyor acıları, Son Gün geldiğinde hayatta kalanlar için bile geçerlidir bu. Sizin acılarınızın sonu yoktur çünkü Son Gün geldiğinde hepiniz mezarlarınızdan çıkıp yargılanacaksınız."

"Eh, epey geç oldu," dedi Alfred iç geçirerek. "Gitmemiz gerek, Joseph. Seninle saatlerce konuşabilirim."

"Bir daha ne zaman gelirsin?"

"Yakında gelemem sanırım. Belki üç ay sonra."

Joseph başını salladı, zeki ve kurnaz gözlerinde fanatizmin ışığı yoktu.

"İstediğin gibi gelip gidebilirsin, Alfred. Kapım sana daima açıktır, gece gündüz fark etmez. Ama elbette gece senin için daha uygun, buraya geldiğinin görülmesinden utanıyorsun çünkü."

"Özür dilerim, Joseph. İstediğimi yapmakta özgür olsaydım gündüz vakti gelir, İngilizlerin ve Nazilerin önünde Yerleşkene girerdim."

"Anlıyorum."

Joseph ikisini uğurladı, sonra Fred'i geri çağırdı.

"Fred, baban tehlikeli işler yapıyor."

"Nereden anladın Joseph?"

"Ben Tanrı'nın adamıyım, aynı zamanda da idrak yeteneğim var ve doğal yeteneklerimi okuyup yazarak köreltmem. Bir Hıristiyan çocuğu, zekâ düzeyi ne olursa olsun, bunu doğuştan bilir. Sana söylemek isterim ki Fred, Alfred'i bir kâfiri sevmem ne kadar mümkünse o kadar çok seviyorum. O benim oğlumu kurtardı, bizi aşağılamaktan vazgeçti, kızlarımıza yan gözle bakmadı. Etimizi, ekmeğimizi yedi, şarabımızı içti; kendimi onun düşmanlarına siper ederim, savaşacak silahı bile olsa korumak istediği bir şey varsa canım pahasına korurum. Onun ve benim ailem arasında bir dostluk vardır, buna Tanrı huzurunda yemin ederim. Nankörlük bir Hıristiyan günahı değildir, Fred, ama babana bunları söylersem gülüp geçecektir çünkü hiçbir şeyi ciddiye almaz. Artık beni anlamışsındır."

"Evet, Joseph. Bunu unutmam."

Fred Alfredi'n peşinden koşup ona yetişti.

"Ne istiyormuş?" dedi Alfred.

"Seni sevdiğini ve minnettar olduğunu söyledi."

"Joseph iyi adamdır."

"Ona güveniyor musun, baba?"

"Beni *anlayabildiği* kadarıyla," dedi Alfred gülerek. "Bu zahmetli bir yol ama dünyanın çevresinde tur atmak demek de değil."

"Ona güvenebileceğini sanıyorum."

"Dindar birine güvenemezsin. Çıkarların dinle çatışırsa dindar kişi sözünden cayar, sana ihanet eder ve haklı olduğuna inanır. Ama Joseph yine de iyi adamdır."

Fred sustu, düşüncelere daldı ve Joseph'ten bir daha bahsetmedi.

"Unuttukları o dil, Romalıların dili Latince olmalı," dedi Alfred. Von Hess bu dilin Hitler'den çok önce kaybolduğunu, sadece Hıristiyan Kilisesi'nde yazı dili olarak var olduğunu söylüyor. Geçmişten bugüne kadar ağızdan ağıza ulaşan eski kiliseden parçalar olmalı. Rahipleri ve din savaşlarını biliyor olması çok ilginç. Fred, bir iki gün içinde von Hess'e gitmemiz gerekecek. Eminim ikinci seferde daha çok şey öğreneceğim. Ve zavallı eski dostum Hermann da nöbet tutmaktan memnun olacaktır."

"Umarım uyumaktan başka bir şey yapmak zorunda kalmaz," dedi Fred. "Baba..." diye söze başladı ama sonra vazgeçip fikrini kendine sakladı.

BÖLÜM ON

Bir onbaşının sorumluluğu altındaki beş Nazi, Stonehenge'in iki mil kadar batısında, Amesbury-Exeter yolundaki telefon hatlarının döşenmesi işinden dönüyorlardı. Karanlık çökene kadar çalışmışlar, sonra da Bulfort'a dönmek üzere alet edevatlarını taşıyan küçük kamyona doluşmuşlardı. Kamyon çalışmadı, besleme borusu bağlantısı kırılmıştı. Fenerlerin ışığının altında idareten bir bağlantı yapmak zor olduğundan onbaşı askerlerine yürüyerek dönmelerini emretti. Kimsenin yürümekten gocunduğu yoktu, genç Alman askerlerine göre çok hafif bir işti ama bu gece yürüyüşünden çekinmelerinin başka bir sebebi vardı: Stonehenge'in yanından geçmek zorundaydılar. Karanlıkta ve yaya olarak. Yine de şarkı söyleye söyleye taşların yakınına kadar geldiler. Sonra sesleri kesildi. Onbaşı devam etmeleri için ısrar etmedi. Altın verseler ya da işkence etseler de kabul etmezdi; o da bu tuhaf İngiliz bölgesinde Alman gürültüsü çıkarmanın bir âlemi olmadığını hissediyordu. Stonehenge'in yanından sessizce geçmek hiçbir askeri emre karşı değildi. Bu yüzden sessizce yürüdüler ve kayaların örttüğü yükseltinin yakınlarından geçerken birkaç adım ötelerinde bir çığlık duydular. Hepsi korkuyla sıçradı, oradan hızla uzaklaşmak istedi. Ama iyi bir eğitim aldıkları için adımlarını sadece biraz sıklaştırdılar. Çığlık devam etti; insan olmayan bir şeyden, kahkahaya benzeyen kötü niyetli bir kıkırdama duyuldu.

"Ach, Hitler!" diye bağırdı adamlardan biri. "Hayaletler! Stonehenge hayaletleri!"

"Halt!" diye bağırdı onbaşı. "Aptallar, sadece bir tavşan. Biri tavşan boğazlıyor."

Onbaşı saniyeler içinde kayaların üstüne tırmandı, yükselmekte olan ayın ışığı altında birinin atlayıp kaçtığını gördüler. Onbaşı taşların oraya doğru kaçağın peşine düştü. Onbaşının kaçağın peşinden koşup onu yakalama isteği o kadar güçlüydü ki, çemberin içine kadar takip edebilirdi ama buna gerek kalmadı; o çok meşhur bir koşucuydu. Kaçağı taşların oraya varmadan yakalamış, Nazi birliğinin yanına getiriyordu. Naziler daha iyi görebilmek için feneri o tarafa doğru tuttular. Kaçak, bir Hıristiyan genciydi, yarım akıllının teki olduğu belliydi. Askerlerin ayak seslerini duymuş olmalı ki avını takip ederken bir an önce yakalamak için gürültü çıkarmıştı. Onbaşı kayaların üstünden atlayıp onu yakalamadan hemen önce tavşanı öldürmüştü ve tavşan şimdi onbaşının elindeydi. Delikanlının üstünde, serin bir gece olmasına rağmen, pis bir yünlü gömlek ve bir pantolondan başka bir şey yoktu. Göğsündeki haç yeterince açık şekilde görülüyordu. Onbaşı onu sımsıkı tuttu, delikanlı dehşetle gözlerini devirdi.

"Tavşanı biz alacağız, pis herif," dedi. "Sıradan çıkın, askerler, etrafını sarın. Tavşanlarımızı izinsiz avlamak ne demekmiş öğrensin. Bütün tavşanların Almanya'ya ait olduğunu biliyorsun, değil mi, pis herif?"

"Nein, verstehen," diye korkuyla iç çekti zavallı acemi oğlan. "Ich sprech Deutsch nicht!"

"Hayır, söylememem gerek. Bu ağızdan Almanca çıkmayacak." Onbaşı ona bir fiske attı. "İngilizce biliyor musun, peki? Tavşanlar bizim, yaban tavşanları da, her şey bizim."

Adamlar yarım akıllı bu zavallının dehşet dolu ifadesine kahkahayla güldüler. Korkuları geçmişti ama öfkeliydiler, biraz öfkeli; Hıristiyan delikanlı onları kızdırmıştı. Aldıkları disiplinin dışına çıksalardı onu öldürebilirlerdi ama suratına ve kulaklarına biraz vurdular, daire içine alıp elden ele dolaştırarak cezasını verdiler. Sadece eşek şakası yapıyor, sataşıyorlardı, birazdan yorulup

yollarına devam edeceklerdi ama zavallı hödük gittikçe daha çok korkmaya başladı. Ağzı bir karış açık kalmış, salyaları akıyordu; yükselen ayın ışığı altında gözleri vahşice parlıyordu.

"Mein Herren! Mein Herren!" diye haykırdı. "Oh, nicht, Oh, nicht. Bırakın gideyim! Bırakın beni. Size hayaletlerin yerini gösteririm, Mein Herren! Ve silahları da –tavşan vurmaya çok müsait silahlar ama almaya cesaret edemedim. Hayaletlerden korkarım ben."

"Ne!" diye bağırdı onbaşı. "Bırakın onu. Söyle bakalım, hayaletler ve silahlardan bahsederken neyi kastettin? Kaç silah var?"

Geri zekâlı oğlan parmaklarıyla saymaya başladı. "Beş, altı, yedi, on, altmış, *bin*!"

"Aklı başında değil. Kurtulmak için numara yapıyor."

"Hikâye uyduramayacak kadar akılsız bu," dedi onbaşı. "Bir baksak iyi olacak. Olsa olsa boşaltılmadan bırakılmış eski bir kamyondur. Nerede bu hayaletlerle silahlar, delikanlı? Orada mı? Stonehenge'de mi?"

"Nein, nein, Herren. Bu tarafta. Bırakın gideyim."

"Hayatta olmaz. Sen de geleceksin, bize hayaletlerle silahları göstereceksin. Yoksa başına gelecekleri sen düşün. Getir şunu, Karl."

Hıristiyan delikanlı onları siperin kireçtaşı kaplı tepesine götürdü. Aklı başından hepten gitmişti ama Almanları tünele sokabilirse, hayaletlerin onları yiyeceğini düşünüyordu. Hayaletler dışarı çıkıp onu da yemeden hemen kaçacaktı oradan; haç takan birinin hayaletlere karşı inançsız birinden daha korumalı olduğunun da farkındaydı. Yine de, mabetlerine kâfirleri gönderdi diye ona kızabilirdi hayaletler. Delikanlıya göre, çok işe yarayacak olan silahları aldıklarında daha da çok kızacaklardı. Böylece Almanlar tünelin girişine dolandıklarında ve onlara içeri girmeleri gerektiğini söylediğinde, askerler eğilip tünelden içeri bakarlarken delikanlı ellerinden kurtuldu. Askerlerden biri onun koluna yapıştı ama delikanlının örümcek ağı gibi parçalanan gömleğinin parçası elinde

kaldı. Oğlan yarı çıplak koşmaya başladı. Öyle hızlı koşuyordu ki, kalın postalları, ağır kıyafetleri ve teçhizatlarıyla yüklü askerlerin içinde sadece onbaşı ona yetişebilirdi.

Olanları görünce, "Boşverin şunu," dedi onbaşı. "Bu tünel köşeyi dönüyor. Fenerini ver, Karl. Başka feneri olan var mı?"

"Benim var, ama bazen sönüyor."

"Yere tut feneri, tek sıra olun," dedi onbaşı gülerek. "Ya bu hayaletlerle silahları bulacağız ya da bu geçitte saplanıp kalacağız."

Siperin içinde ise Alfred ile Fred öyle dalmışlardı ki, askerlerin mırıltılarını duymadılar bile. Belki de doğu rüzgârı onları yakalamış, alıp götürmüştü. Sonunda, en önden emekleyerek gelen Nazi'nin çıkardığı sesleri duydular.

"Bir gelen var, baba."

Alfred, çuvalların üstünde uyuklamakta olan Hermann'ı tekmeleyerek uyandırdı.

"Biri geliyor, Hermann, sessiz ol. Fred, kitabı al –al, fotoğrafı da içine koy- arka tarafa git, taşın altına sakla." Alfred mumları söndürdü.

Fred onun kulağına fısıldadı. "Sen de gelemez misin?"

"Hayır. Onlara görünmeden hep birlikte çıkmamız mümkün değil. Haydi, Fred, çabuk."

"Hermann'la ikinizin, kimsenin bulamayacağı bir yer aradığınız için buraya geldiğinizi söyleyin," dedi Fred aceleyle ama sakindi.

Fred gitti. Alfred siperin ön tarafından gelen sürünme seslerini dinledi ama Fred'in çıktığı yerden hiç ses gelmiyordu. Ayağa kalkıp sırtını siperin köşesindeki boşluğa verdi, olacakları beklemeye başladı. İç odanın kapısını çekecek vakit yoktu. Hiçbir şey yapacak vakit yoktu. Sadece Hermann'ın nefesini duyuyordu. Belki de hayaletler gelenleri durdurmuştu. Bir ışık parladı, "Ach, Hitler!" diye bağırdı biri. Sonra bir başkası, "Ach, Himmler!" diye bağırdı. Bir kargaşa olduğu belliydi. Endişeli ve tedirgin olmasına

rağmen gülme isteğini bastıramadı. Almanları, buranın neresi olduğunu bilemez bir halde ilerlerken ve onları, nerede olduklarını anlayıp geri dönmek isterlerken hayal etti. O korkunç iskeletler yüzünden onbaşı bile bir an için geri dönmek istemişti aslında. Sonra cesaretini toplayıp iskeletlerden birini itince kemikler beton zeminde dağılmıştı.

"Haydi, sizi aptallar!" diye kükredi. Sesi boşlukta tuhaf bir şekilde yankılandı. "Sadece çürümüş cesetler bunlar. Hitler adına, birinin bunları özellikle buraya koyduğundan da eminim."

"Kalk, Hermann," dedi Alfred, Hermann'ı kolundan tutarak. "Gelen her kimse, hiç korkmadı. Fred buna güvenemeyeceğini söylemişti."

Alfred'in elindeki Hermann'ın kolu şişmeye başladı. Kasları canlı bir yaratık gibi elinin altında hissetti Alfred. Kontrolsüz bir öfkeye kapılmış yaratıklar gibi. "Hermann şimdi delirecek ama ben sakin olmalıyım," diye düşündü Alfred.

Onbaşı makineli tüfeğin başındaki iskeletlerin etrafından dolandı, siperin arka tarafında yan yana durmakta olan Alfred'le Hermann'ın yüzüne fenerini tuttu.

"Ach," dedi. "Kemiklerden başka şeyler de varmış burada!"

Hermann harekete geçti. Kireçtaşı ve çakmaktaşı yığınından koca bir çakmaktaşı alıp nişan aldı, bütün gücüyle fenere doğru fırlattı. Her yer karardı, bir kargaşa oldu. Hermann kavga ediyordu, orası kesindi; homurtular, iniltiler duyuluyordu. İskeletler dağılıyor, kurumuş kemikler takır tukur sesler çıkararak yere düşüyor, bu sesler insan gürültülerine karışıyordu. Alfred hiçbir şey yapmadı. Kavgaya girerse Hermann'ın kafası karışabilirdi. Vuran, ısıran, oyan o değildi ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Biraz soluklanmak için kavgadan ayrılıp kenara çekilen birinin sürekli küfür ettiği duyuluyordu. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi duran bu kargaşanın ardından bir ışık yandı. Onbaşı kavgadan ayrılmış, silahını çekmiş, sessizce duruyordu. Sağ elindeki derin kesik dışında

yaralanmamıştı. Hermann hâlâ ayaktaydı ama kanlar içindeydi. Onbaşı ona iki el ateş etti. Hermann devasa kızıl bir kule gibi devrildi, yerde hareketsiz kaldı. Alfred hayretler içindeydi. Bir anda Kral Nosmo'nun haline gülmeye başladı. Hastalanmış gibi makineli tüfeğin üstüne eğilmişti. Kırık kafatası kavga sırasında daha da parçalanmış, çanak gibi olmuştu. Hermann ölmüştü, ölü gibi görünüyordu ama kim bilir ne zamandır ölü olan Kral Nosmo sadece hastalanmış gibiydi.

"Pozisyonları yüzünden," diye düşündü Alfred. "Ölen birinin yatar pozisyonda olması gerekir."

Hermann düşmanların ikisini halletmişti. Biri kımıldamadan yatıyor, hırıldıyordu. Diğeri ise siperin duvarına yapışıp bayılmıştı. İki Nazi ayaktaydı, ikisinden de oluk oluk kan akıyordu. Yaralı olmayanlardan biri elindeki fenerle uğraşan Nazi, diğeriyse çakmaktaşı yüzünden eli kesilen onbaşıydı. Silahını kullanmak için ışığın yanmasını beklemişti. Silahtan çıkan duman dağıldı, insanı serseme çeviren sesin yankısı kesildi. Herkes sağır olmuş gibiydi. Almanların körük gibi solumalarının dışında ölüm sessizliği kaplamıştı siperi. Onbaşı silahını Alfred'e doğrultarak onu etkisiz hale getirmeye çalıştı ama Alfred bunu umursamadı. Hermann'a bakıyor, onu ve von Hess'i düşünüyordu. "*Canı pahasına.*" Zavallı cesur, aptal, duygusal Nazi. Ama bu son büyük kavgası, trajik bir biçimde huzurlu olan kısa hayatının ardından onu çok rahatlatmış olmalıydı. Birkaç dakikalığına da olsa, tamamen mutlu olmuş olmalıydı.

"Kızılmış bu!" dedi biri sonunda, şaşkınlıkla.

"Biliyordum," dedi onbaşı. "Sen, oradaki, kimsin?"

"Alfred. Havaalanı yer teknisyeniyim. Yanımda mum var, onbaşı, yakayım mı?"

"Evet. Feneri tut şuna, Adalbert. Silahımı sana doğrulttum, Alfred. Yanlış bir şey yapma."

Fener ışığıyla takip edilen Alfred mumları yaktı. Her şey yolundaydı. Üçüncü kişinin varlığına dair bir iz kalmamıştı. İki tabure,

küçük, kaba saba bir masa ve çuval yığını. Fred muhteşem bir başlangıç yapmıştı. Alfred mumları yakınca onbaşı bakmak için yukarı çıktı. Yapılan düzenlemelere göz gezdirdi.

"Çuvalların altında bir şey var mı?"

"Sadece uzanmak için onlar," dedi Alfred.

"Ara orayı, Karl." Onbaşı yaralı olmayan Nazi'ye talimat verdi. Çuvallar deşelendi, bir sigara izmariti ve yanmış kibrit çöplerinden başka bir şey bulunamadı.

"Bir oğlan burada silahlar olduğunu söyledi."

"Şurada," dedi Alfred. "Girişteki makineli tüfek. Duvara dayalı adamların elinde de tüfekler var."

"Çok eski bunlar."

"Evet," dedi Alfred.

"Kireç nereden geliyor?" dedi onbaşı, kireç yığınına bakarak.

"Diğer tünelden. Orada bir delik var."

"Dışarı mı çıkıyor?"

"Evet, ama çıkamazsınız. Sonu taşla kapatılmış."

"Karl, feneri al, taşın olduğu yere kadar git. İyice araştır. Siz ikiniz, süngülerinizle şu kireç yığınını deşin bakayım."

"Karl oradan dönemez," dedi Alfred.

"Komik olma, Alfred. Sen en iyisi ben izin vermeden konuşma."

Kireç yığınında saklanmış silahlar yoktu ve Karl geri geri tünelden dönüyordu.

"Bir şey yok, onbaşı. Sadece koca bir taş var. Bu taraftan kımıldatmak mümkün değil."

"Sen ve Kızıl, hep ön girişi mi kullanıyordunuz?"

"Evet."

"Arka tüneli, bu sahte duvarı kim yaptı? İskeletleri bu şekilde kim yerleştirdi?"

"İşi gücü olmayan biri, herhalde."

"Burayı böyle mi buldunuz?"

"Hermann ve ben burayı kullanmaya başladığımızdan beri hep böyleydi."

"Kim gösterdi size burayı?"

"Bir Hıristiyan," dedi Alfred, haini kastederek.

"Sen de Kızıl'la beraber buraya geldin, yukarıda sizi bir İngiliz ya da bir Nazi yakalar diye, öyle mi?"

Alfred utanmış gibi yaptı.

"Onu eskiden beri tanırım, askerliğini yaptığı yıllardan beri. O zamanlar Kızıl değildi."

"Çok zevksizsin, Alfred. Bir İngiliz'e göre bile çok zevksizsin. Ama bizi ilgilendirmez. Karl, şu mumları getir de adamları görelim."

Onbaşı silahını kılıfına koydu, Hermann'ın vahşi öfkesinin kurbanı olan adamların yaralarına bakmak için hepsi birden ellerinde mumlarla siperin girişine yöneldiler. Almanlar Stonehenge'den korkmanın verdiği gerginlikle, karanlıkta yeterince düşmanla mücadele etmenin verdiği dürtüyle sessizleştiler. Onca yıldır duvara dayalı görev yapan altı eski askerin yıkılması bu barışçıl işi sona erdirdi. Askerlerden biri kayıp arkadaşının üstüne, o da diğerinin üstüne düşmüş ve sağ ellerine bağlı olan tüfeklerinin ağırlığıyla gürültü çıkarmışlardı. Bu korkunç, yarı giyinik iskeletlerin dışarıdan bir müdahale olmaksızın zayıf ışıkta hareket edişi ve düşüşü, gergin ve sinirli Almanlar için çok fazlaydı. Biri sıçrayarak bağırdı. Diğerleri ona güldüler, bir kahkaha tufanı koptu. Bu gülüşlerde daha çok bir isteri vardı. O da utanç ve öfke duygularından kurtulmak için ağır postallarının dibinde yatmakta olan Hermann'ın suratını vahşice tekmeledi. Alfred çocukluğundan beri ilk kez kontrolünü kaybetmişti; elini cebinden çıkarıp Nazi'nin ağzına bir yumruk attı. Ondan sonra hatırladığı tek şey, siperin üstüne çökmesiydi.

Acılar içinde, yatakta yatar vaziyette kendine geldi. Ağrımayan yeri yok gibiydi ama en çok, nefes aldıkça, göğsü ağrıyordu. Her nefesin, verdiği acıyla onu öldüreceğini düşündü ama yine de nefes almaya devam etti. Bir kez nefes almaktan vazgeçmeyi denedi ama yapamadı, bir sonraki nefesini daha derin aldı. Ona bir yılmış gibi gelen bir süre boyunca acı çekmekten başka bir şey yapamadı, sonunda acısı biraz hafifledi ya da o acıya alıştı. Düşünmekte olduğunu fark etti. Hastanedeydi, demek ki çok kötü durumdaydı. Her şeyi hatırladı. Fred'i görmesi gerekiyordu. Birini çağırıp Fred'i görmesine izin verirler mi diye sorması gerekiyordu. Ses çıkarmaya çalıştı. Ağzından kan geldi, çıkardığı ses ise pek yüksek değildi. Taştan oyulmuş gibi düzgün suratlı bir Nazi emir eri üstüne eğildi. Alfred'in bir gözünde bandaj yoktu, bulanık da olsa görebiliyordu.

"Ölecek miyim?" diye fısıldadı, her heceyi güçlükle telaffuz ederek.

"Evet," dedi Nazi. "Muhtemelen."

"O zaman en büyük oğlum Fred'i görmek istiyorum. Olur mu?"

"Bilmiyorum. Bakarız."

Emir eri gidince Alfred, yine mümkün olduğunca az nefes almaya odaklandı. Birkaç kelime fısıldayınca bütün gücü tükenmişti sanki. Ama bilinci yerindeydi, Fred geldiğinde de uyanık kalmaya devam etti. Fred babasının yanına oturdu, mucize eseri bir kesikten başka yara almamış olan sağ elini tuttu.

"Konuş, Fred," dedi Alfred.

"Peki. Alçak sesle konuşmak zorundayım. Beni duyamazsan elini biraz oynat. O adama vurunca Naziler delirdiler, seni dövdüler. Onbaşı onları durdurmadı. Onlara yardım etti. Kızıl'la yaşadıklarına rağmen şimdi herkes nispeten üzgün. Hava alanındaki ustabaşı çok kızgın ve bütün Alman arkadaşların altüst olmuş durumdalar. İki gün boyunca baygın yattın, bu sürede düşünme fırsatı

buldular. Kimse orada olduğumu aklına getirmedi. Herkes bana ve zavallı Jim'e çok üzüldü."

Alfred elini oynattı.

"Duyamıyor musun, baba? Daha yüksek sesle konuşamam. Üç yatak ötede yatan biri var."

"Duyuyorum. Sen ve Jim için çok üzülüyorum, Robert için de. Onlara sevgilerimi ilet."

"Tabii. Kitap güvenli bir yerde. Siperden daha iyi bir yer, bana kalırsa. Joseph Black'te."

Alfred'in tek gözünde endişeli bir ifade belirdi.

"Hıristiyan... Bizi ele verdi."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama kazara olmuş. Joseph kitabın senin ve benim için çok değerli olduğunun farkında. Ama okuyamıyor. Ev ve üst aramasından muaf olan sadece iki tür var: Şövalyeler ve Hıristiyanlar. En başından Joseph'e bırakmamız gerekirdi. O kadar *aptal* olmasaydım... Neyse. Neyse, baba, kitabın yeri orası. Almanlar Hıristiyanları o kadar aşağılıyorlar ki, asil ellerini onların eşyalarına sürmek dahi istemiyorlar. Joseph'e, Almanların kulübesini hiç arayıp aramadıklarını sordum, bana delirmişim gibi baktı. Sonra dindar tavrıyla değil, o kurnaz tavrıyla, 'Tanrı bizi her tür aramadan korur. Kirpileri arıyor musunuz? Arasanız bile, bitten pireden başka ne bulabilirsiniz ki?' dedi. Yani anlaman gerek," Fred ciddiyetle fısıldadı. "Hıristiyanlar var olduğu sürece kitap emniyette olacak. Orası gerçeğin yeri. Kitabı anlayamazlar ve kimse onların arasında aramaz o kitabı. Ve zamanı geldiğinde kitabı yayacak kişileri de eğiteceğim. Zor olacak, ama başaracağım."

"Adını benim adımın altına yaz. Ve benden daha az aptallık et, daha az şiddet göster."

"Peki, baba."

"Edith," diye fısıldadı Alfred.

"O kim?"

"Küçük kızım."

"Onu ne yapmamı istiyorsun?" Fred babasının sayıkladığından emindi ama tek gözü gayet zeki bakıyordu.

"Bilmiyorum. Yapılacak... bir şey... yok. Zamana... bırakılmalı." Alfred sustu. Gözünü kapattı. Acısı azalmıştı. Yeniden gözünü açtığında Fred'in yerinde yaşlı von Hess'in oturduğunu gördüğünden emindi. Şövalye hiç konuşmadı. Karga burnunu Alfred'e doğru eğdi; gözlerinde memnun bir ifade vardı. Alfred onu selamlamaya çalıştı fakat bu çok zordu ve nihayetinde orada oturan Fred'di. Yani her şey yolundaydı. Bilinçsizliğe sürüklendi. Kimse onları rahatsız etmiyordu. Fred dört saat boyunca, babasının eli soğuyana kadar orada öylece oturdu.

Hitler'in dünyayı ele geçirmesinin üzerinden 700 yıl geçmiştir. Şiddet ve hainliğin erkeklere statü kazandırdığı, kadınların damızlık hayvan vasfına düşürüldüğü bu dünyada herkesin ortaklaşa taptığı tek bir şey vardır: Hitler.

1937'de, Hitler henüz yaşarken yazılan bu roman, uzun süre unutulmuş ancak 1980'lerde tekrar gündeme gelmişti. *Swastika Geceleri* o günden bu yana *1984* ve *Cesur Yeni Dünya* gibi büyük distopik romanların arasında sayılıyor ve en önemli feminist distopyalardan biri olarak görülüyor.

ISBN 978-605-85414-9-8

9 786058 541498

18 TL